

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

КНИГА 5

ПОСЛЕДНИЯТ ОЛИМПИЕЦ

РИК РИЪРДЪН

ЕГМОНТ

РИК РИЪРДЪН ПОСЛЕДНИЯТ ОЛИМПИЕЦ

Превод: Владимир Молев

chitanka.info

Кой е последният олимпийец? Какво се случва, когато помолиш за помощ армия от света на сенките? Какво има да си кажат баща и син, които десетки години са били разделени? А какво ще признаят един на друг Пърси, Анабет и Рейчъл? Какво е приятелството? Какво е предателството? Какво е прошката? Какво е любовта?

Историята на Пърси Джаксън и неговите приятели продължава с невероятни приключения и битки, с нови, неочаквани съюзници и с нови, още по-силни врагове.

*На госпожа Пабст, учителката ми по английски в
осми клас, която ми посочи пътя към лагера на полубоговете*

ПЪРВА ГЛАВА

НА ПЪТЕШЕСТВИЕ С ЕКСПЛОЗИВИ

Началото на края на света започна с кацането на пегас на капака на колата ми.

До този момент следобедът беше страхотен. Строго погледнато, не биваше да шофирам, защото до шестнайсетия ми рожден ден оставаше една седмица, но мама и новият ѝ съпруг Пол ни бяха завели на плажа на Южния бряг и Пол ми позволи да взема неговата Тойота „Приус“ за едно кръгче с приятелката ми Рейчъл.

Да, знам какво си мислите — колко безотговорно е постъпил, мрън-мрън-мрън. Само че Пол ме познаваше добре. Беше ме виждал да пробощдам с мечи си демони и да изскачам от горящи училища, и явно беше решил, че да покарам колата му стотина метра няма да е най-опасното нещо в живота ми.

Така или иначе, с Рейчъл излязохме да се поразходим с колата. Беше горещ августовски ден. Рейчъл беше вързала червената си коса на опашка и беше облякла дълга бяла туника върху банския си. До този момент я бях виждал само в омацани с боя джинси и раздърпани тениски и честно казано, в новия си вид изглеждаше страхотно.

— Спри тук! — рече тя.

Отбих встрани, бяхме на едно възвишение с изглед към океана. Винаги съм обичал морето, но сега то ми се стори направо невероятно — искрящо зелено и гладко като огледало, все едно татко го беше усмирил специално заради нас.

Баща ми, между другото, е Посейдон. Той лесно може да прави подобни неща.

— Е — усмихна се Рейчъл, — какво реши?

— Ами... — Опитах се да вложа поне капчица ентузиазъм в гласа си. Тя ме беше поканила в лятната къща на семейството си на Сейнт Томас за три дни. За първи път в живота си получавах подобно предложение. Представата на мама за луксозна почивка се свеждаше до два дни в старо бунгало на Лонг Айленд, с няколко видеокасети под

наем и замразена пица, а сега родителите на Рейчъл бяха готови да ме вземат с тях на Карибите.

Освен това, наистина имах нужда от почивка. Изминалото лято беше най-трудното в живота ми. Мисълта за няколко безгрижни дни страшно ме изкушаваше.

В същото време обаче усещах, че всеки момент ще се случи нещо важно. Бях „на повикване“. На всичкото отгоре, идната седмица имах рожден ден. Не биваше да забравям за предсказанието, че щом навърша шестнайсет, целият свят ще отиде по дяволите.

— Пърси, знам, че моментът не е подходящ — продължи Рейчъл.
— Но за теб никой момент не е подходящ, нали?

Права беше.

— Искam да дойда — уверих я. — Просто...

— Войната?

Кимнах. Не ми се говореше за това, но Рейчъл знаеше всичко. За разлика от повечето простосмъртни, тя можеше да вижда през мъглата — вълшебната пелена, която изкривява зрението на хората. Беше виждала чудовища. Познаваше някои от другите полубогове, които се сражаваха с титаните и техните съюзници. Дори беше с мен миналото лято, когато накълцаният на кайма Кронос се беше вселил в ново тяло и беше излязъл от саркофага си, и беше спечелила уважението ми със смелостта си да го замери със синята си четка за коса.

Тя сложи ръка на рамото ми.

— Помисли си. Тръгваме след няколко дни. Татко...

— Още ли не се разбирате с него? — попитах.

Рейчъл тръсна ядно глава.

— Опитва се да бъде мил, което е още по-зле. Искa да ме запише в „Кларион“ през есента.

— Училището на майка ти?

— Тъп лицей за надуты фръцли чак в Ню Хемпшир. Представяш ли си ме в такова училище?

Съгласих се, че е гадно. Рейчъл се занимаваше с проекти за градско изкуство, хранене на бездомните и протести за спасяването на застрашените жълтогуши кълвачи, и тем подобни. Никога не я бях виждал в рокля. Трудно ми беше да си я представя сред издокараните превзети момичета в девическия лицей.

Тя въздъхна.

— Мисли си, че ако се държи мило с мен, ще се почувствам виновна и накрая ще се съглася.

— И затова се е навил да ме вземете с вас на Сейнт Томас?

— Да... Ако дойдеш, ще ми направиш огромна услуга, Пърси. Ще е много по-добре, ако си с нас. Освен това, искам да поговорим за...

Изведнъж млъкна.

— За какво? — попитах. — Толкова ли е сериозно, че трябва да отидем чак на Сейнт Томас, за да говорим за него?

Тя облиза устни.

— Забрави за това. Нека поне за малко бъдем двама обикновени тийнейджъри. Излезли сме да се разходим с колата, любуваме се на океана и ни е приятно да бъдем заедно.

Личеше си, че нещо я притеснява, но въпреки това тя се насили да се усмихне. Косата ѝ искреше като огън на слънчевите лъчи.

През лятото бяхме прекарвали доста време заедно. Не че го бях планирал, но колкото по-тежко ставаше положението в лагера, толкова по-силно закопнявах да се обадя на Рейчъл и да се измъкна за малко от войната, колкото да си поема дъх. Имах нуждата да си напомням, че светът на простосмъртните все още съществува, че не са само чудовищата, които ме смятат за любимата си боксова круша.

— Добре — рекох. — Един обикновен следобед, двама обикновени тийнейджъри.

Тя кимна.

— И затова... Ако тези двамата се харесват, защо глупакът се мотае, а не целуне момичето, а?

— О! — Почувствах се като някоя от свещените крави на Аполон: тъп, тромав и яркочервен. — Ами...

Няма да се преструвам, че не си бях мислил за това. С Рейчъл ми беше много по-лесно, отколкото с... Ами, с някои други момичета, които познавах. Не се напяхах, не се налагаше да внимавам какво казвам, да се напъвам да се сетя за какво става дума. Рейчъл не беше прикрита. Изразяваше чувствата си.

Не съм сигурен какво щях да направя в онзи момент, бих толкова смаян, че не забелязах как от небето над нас се спусна черна сянка и от вцепенението ме измъкна стоварването на четири копита върху капака на тойотата с ужасяващо дум-дум-дум-тряс!

— Здравсти, шефе! — разнесе се в главата ми глас. — Хубава кола!

Пегасът Блекджак ми беше стар приятел и затова се опитах да не се ядосвам много на вдлъбнатините, които току-що беше направил на капака, макар да не ми се вярваше, че Пол Шарън щеше да им се зарадва.

— Блекджак — въздъхнах, — какви ги...

В този момент видях ездача на гърба му и се досетих, че това беше само началото на един отвратително гаден ден.

— Хайде, Пърси.

Щом зърнеха Чарлз Бекендорф, предводителя на хижата на Хефест, повечето чудовища си плюеха на петите и започваха да реват за майките си. Той беше огромен, с железни мускули, изваяни от работата в ковачницата. Беше две години по-голям от мен и един от най-добрите майстори на оръжия в лагера. Правеше невероятни механични джаджи. Миналия месец беше взривил пълен с чудовища автобус, който обикаляше из страната. Експлозията беше унищожила цял отряд от злите воители на Кронос.

Бекендорф беше облечен като за битка. Носеше бронзов нагръдник, боен шлем и черни камуфлажни панталони, на кръста му висеше меч. На рамото му беше праметната торба с експлозиви.

— Сега ли? — попитах.

Той кимна мрачно.

Буца заседна на гърлото ми. Знаех, че е неизбежно. Планирахме го от седмици, но все се бях надявал да не се стигне дотам.

Рейчъл вдигна поглед към Бекендорф.

— Здравсти.

— Ъъъ... здрасти. Аз съм Бекендорф. Ти сигурно си Рейчъл. Пърси е... Споменава те е.

Тя вдигна вежди.

— Наистина ли? Това е хубаво. — Погледна Блекджак, който потропваше с копито по капака на тойотата. — И сега сигурно трябва да отивате да спасявате света?

— Нещо такова — отвърна Бекендорф.

Погледнах я безпомощно.

— Ще кажеш ли на майка ми...

— Ще ѝ кажа. Сигурно вече ти е свикнала. Ще обясня на Пол за капака.

Кимнах, за да изразя благодарността си. Сигурно Пол никога повече нямаше да ми даде колата си.

— Успех! — Рейчъл ме целуна, преди да успея да реагирам. — Върви, Пърси. Да убиеш няколко чудовища и за мен.

Последно я видях на дясната седалка на тойотата, гледаше как Блекджак се извисява все по-нависоко и по-нависоко, отнасяйки ни с Бекендорф в небето. Чудех се за какво ли искаше да поговорим и дали щях да оживея, за да разбере.

— Едва ли би искал Анабет да научи за това? — подхвърли Бекендорф.

— О, богове — измърморих. — Дори и не си го помисляй!

Той се ухили и се понесохме над океана.

Вече почти се беше стъмнило, когато стигнахме до целта си. „Принцеса Андромеда“ искреше на хоризонта — огромен круизен кораб, осветен от жълти и бели лампи. Отдалеч приличаше на истински увеселителен кораб, а не на щабквартирата на повелителя на титаните. Отблизо обаче се виждаше гигантска статуя на окована тъмнокоса девица в гръцки хитон и със сковано в ужасена гримаса лице, сякаш усещаше хилядите чудовища, които пренасяше.

При вида на кораба стомахът ми се сви на топка. На два пъти се бях разминавал на косъм от смъртта на борда на „Принцеса Андромеда“. А сега той се носеше право към Ню Йорк.

— Нали знаеш какво да правиш? — надвика свистенето на вятъра Бекендорф.

Кимнах. Бяхме тренирали за акцията на пристанището в Ню Джърси, като нападахме стари изоставени кораби. Знаех с колко малко време разполагахме. Но също така знаех, че това беше най-добрата възможност да пресечем в зародиш атаката на Кронос.

— Блекджак — рекох, — остави ни на кърмата.

— Готово, шефе — отвърна той. — О, как го мразя този кораб!

Преди три години пегасът едва беше успял да избяга от „Принцеса Андромеда“, благодарение на малко помощ от мен и приятелите ми. Предполагах, че би предпочел да сплетат гривата му като на детско плюшено пони, отколкото отново да се върне тук.

— И не ни чакай — допълних.

— Ама, шефе...

— Имай ми вяра — рекох. — Сами ще се измъкнем.

Блекджак сви криле и се спусна към кораба като черна комета. Вятърът свистеше в ушите ми. Мярнах чудовища, патрулиращи по горните палуби — жени-змии, хрътки от Подземното царство, хуманоидни тюлени, които се наричаха телхини, — но ние прелетяхме край тях с такава скорост, че не ни забелязаха. Завихме към кърмата, Блекджак разпери криле и плавно кацна на най-долната палуба. Скочих от гърба му. Леко ми се виеше свят.

— Успех, шефе! — пожела Блекджак. — Не ги оставяй да те накълцат на кайма!

И с тези думи старият ми приятел излетя в нощта. Извадих химикала от джоба, свалих капачката и се появи Въртоп — еднометров меч от божествен бронз, искрящ в сумрака.

Бекендорф измъкна един лист от джоба си и се взря в него. Помислих си, че е някаква карта или нещо подобно. След това обаче видях, че беше снимка. На слабата светлина мярнах усмихнатото лице на Силена Берегард, дъщеря на Афродита. Двамата бяха започнали да ходят миналото лято, след като в продължение на години всички им повтаряха: „Хей, глупчовци, вие се харесвате!“. Въпреки опасните ни мисии, това лято Бекендорф беше невероятно щастлив.

— Ще се върнем в лагера! — обещах му аз.

За миг зърнах тревогата в очите му. След това отново се появи уверената му усмивка.

— На това разчитам — рече той. — Хайде, да взривим Кронос на хиляди парчета!

Бекендорф тръгна пръв. По един тесен коридор стигнахме до сервизната шахта, както бяхме планирали, но там се спряхме, тъй като чухме гласове над нас.

— Не ме интересува какво казва носът ти! — изджафка полукучешки, получовешки глас на телхин. — Предишния път, когато подуши полубог, се оказа сандвич с кайма!

— Сандвичите с кайма са вкусни! — обади се друг. — Но този път миризмата е на полубог, кълна се! Те са тук!

— Глупости! Акълът ти не е тук!

Двамата продължиха да спорят и Бекендорф посочи надолу. Спуснахме се тихо. Две нива по-долу гласовете на телхините заглъхнаха.

Стигнахме до железен люк. Бекендорф безгласно прошепна: „Двигателят“.

Люкът беше затворен, но моят спътник извади от торбата си клещи и преряза резето, все едно беше от масло.

Вътре бучаха и ръмжаха редица жълти турбини с големината на силози за зърно. По срещуположните стени се точеха командни табла и циферблати, показващи налягането. Един телхин така се беше унесъл в работата си, че не ни забеляза. Беше висок около метър и половина, с гладка черна козина на тюлен и с къси широки крака. Главата му беше като на доберман, но ръцете му бяха почти човешки, ако не се брояха дългите нокти. Той мърмореше и ръмжеше, докато тракаше по клавиатурата. Може би си пишеше с приятелите си от www.groznik.com.

Пристъпих напред и телхинът застина, вероятно долови миризмата ми. Скочи настрани към големия червен бутон на алармата, но аз се изпречих пред него. Той изсъска и се хвърли срещу мен, прободох го с Въртоп и чудовището се разпадна на прах.

— Един по-малко — отбеляза Бекендорф. — Остават още пет хиляди.

Подхвърли ми буркан с гъста зелена течност — гръцки огън, едно от най-опасните вълшебни вещества на света. След това ми подаде другото най-важно приспособление на героите — тиксо.

— Прикрепи буркана към командното табло — рече той. — Аз ще се заема с турбините.

Захванахме се за работа. В залата беше горещо и влажно и за нула време и двамата плувнахме в пот.

Корабът продължаваше да се движи. Като син на Посейдон, за мен не беше проблем да се ориентирам в морето. Нямах представа как го правех, но знаех, че се намираме на 40° 19" северна географска ширина и 71° 90" източна дължина и се движехме с осемнайсет възела в час, което означаваше, че „Принцеса Андромеда“ щеше да пристигне в пристанището на Ню Йорк призори. Това беше последният ни шанс да я спрем.

Тъкмо залепях втория буркан с гръцки огън към командното табло, когато чух туптене на стъпки по металната стълба — насам сигурно се спускаше цял отряд, щом долавях шума въпреки бумтенето на двигателите. Това не беше добър знак.

С Бекендорф се спогледахме.

— Колко време ти трябва?

— Много. — Той почука часовника си, в който беше скрит детонаторът. — Трябва да свържа предавателя и да сложа взривателите. Най-малко десет минути.

— Ще им отвлека вниманието — рекох. — Ще се видим на уговореното място.

— Пърси...

— Стискай палци!

Той като че ли се канеше да възрази. Планът ни предвиждаше да се вмъкнем и да се измъкнем незабелязано. Но явно се налагаше да импровизираме.

— Успех — рече той.

Хукнах към вратата.

Седем-осем телхини се спускаха по стълбите. Съсякох ги толкова бързо, че дори не успяха да кажат „джаф“. Продължих нагоре и минах покрай още един телхин, който така се сепна, че изтърва кутията си за сандвичи, която беше изрисувана със сцени от „Демона Ли“. Него го оставих жив — не само защото кутията му ми беше симпатична, а и за да вдигне тревога, така че останалите да поемат след мен, вместо да слязат при двигателите.

Изскочих през една врата на шестата палуба и продължих да тичам. Застланият с килим коридор навярно е бил лъскав навремето, но след три години под властта на чудовищата и килимът, и тапетите, и величествените врати бяха така издрани с нокти и покрити с мръсотия, че той приличаше по-скоро на гърлото на дракон (да, за нещастие, говоря от личен опит).

При първото ми идване на борда на „Принцеса Андромеда“, Люк държеше на кораба замаяни туристи, като ги обгръщаше с мъгла, за да не виждат чудовищата край себе си. Сега обаче от тях нямаше и следа. Не ми се мислеше какво е станало със заблудените простосмъртни, но

не ми се вярваше да са ги пуснали да се приберат у дома с печалбата си от игрите на бинго.

Стигнах до алеята за разходка — сбирщина от луксозни магазинчета, която заемаше централната част на кораба — и се спрях смразен. В средата се издигаше фонтан. А в него се мъдреше гигантски рак.

И като казвам „гигантски“, нямам предвид онези от Аляска, които ги продават по 7,99 долара парчето, а рак, който беше по-голям от самия фонтан. Чудовището се извисяваше три метра над водата. Черупката му беше на зелени и сини петна, щипците му бяха по-дълги от тялото ми.

Ако някога сте се заглеждали в устата на рак — покрита с пяна, с гадни мустаци и остри зъби, — значи можете да си представите, че ако я увеличите до размерите на крайпътен билборд, няма да изглежда кой знае колко по-добре. Кръглите му черни очи бяха впити в мен и в тях блещукаха разум и омраза. Фактът, че бях син на бога на моретата, явно не предизвикваше обичайната благосклонност у Рачо.

— Ссссс! — изсъска чудовището, от устата му се разхвърча пяна. Вонеше като пълен с риба контейнер, престоял една седмица на слънце.

Завиха сирени. Всеки момент щяха да се появят още врагове, не биваше да спирам.

— Хей, Рачо! — направих няколко крачки встрани. — Искam само да те заобиколя, за да...

Той беше невероятно бърз. Изскочи от фонтана и се втурна към мен, щракайки с щипци. Хлътнах в магазина за сувенири, като съборих една закачалка с тениски. Щипката на рака разби витрината и защрака слепешката около мен. Хукнах обратно навън, като едва си поемах дъх, но Рачо се обърна и ме последва.

— Ето го! — разнесе се глас от балкона. — Дръжте го!

Бях успял да привлека вниманието на врага към себе си, но нямах никакво желание да бъда въввлечен в схватка точно тук. Ако ме приклещеха в средата на кораба, ракът щеше да ме схруска за закуска.

Чудовището скочи към мен. Замахнах с Въртоп и отнесох върха на щипката му. Ракът изсъска, хвърляйки пяна, но като че ли раната му не беше сериозна.

Опитах се да си спомня дали в старите легенди не се споменаващо нещо, което да ми е от помощ. Веднъж Анабет ми беше разказала за някакъв гаден рак, който Херкулес бил смазал с петата си. Само че това нямаше как да стане. Този рак беше доста по-голям от моите „Рийбок“.

И тогава ми хрумна идея. Миналата Коледа с мама бяхме завели Пол Шарън в старото ни бунгало в Монток, където ходехме, откакто се помнех. С Пол отидохме на лов за раци и когато извадихме пълното рачило, той ми показа, че рачите имат дупка в бронята си точно в средата на грозните си корем.

Единственият проблем беше как да стигна до грозния корем.

Хвърлих поглед на фонтана, след това на мраморните плочки, които вече бяха хлъзгави от рачешките следи. Вдигнах ръка, призовах водата и фонтанът избухна. Разлетяха се водни пръски, поне десетметров воден стълб измокри балконите, асансьорите и витрините на магазинчетата. На рака обаче не му мигна окото. Нямаше нищо против водата. Приблжих се към мен странишком, съскайки и щракайки с щипци.

— Ааааааа! — нададох боен вик и се втурнах към него.

Миг преди да се сблъскаме, се метнах на пода като хокеист и се плъзнах по мокрите мраморни плочки право под чудовището. Все едно се пързалих по лед под тежаш седем тона брониран танк. Ако седнеше, раът щеше да ме сплеска като палачинка, но преди да загрее какво се случваше, забих Въртоп в процепа в бронята му, пуснах меч и се изтласках от другата страна.

Чудовището потрепери и изсъска. Очите му помръкнаха. Рачо засия в яркочервено, вътрешностите му се изпариха. Празната черупка тупна на пода.

Нямах време да се дивя на подвига си. Хукнах към най-близките стълби, а край мен чудовища и полубогове крещяха заповеди и изваждаха оръжията си. Аз бях с голи ръце. Въртоп беше вълшебен и все някога щеше да се появи отново в джоба ми, но засега беше погребан под останките от рака и нямах време да го измъкна оттам.

Във фоайето пред асансьора на осмо ниво пред мен изскочиха два скитски дракона. От кръста нагоре те бяха жени с люспеста зелена кожа, жълти очи и раздвоени езици. А от кръста надолу, вместо крака имаха по две змийски опашки. Бяха въоръжени с копия и мрежи с

тежести и бяха истински майсторки в употребата им — знаех го от личен опит.

— Какво състава? — изсъска едната. — Награда за Кроносссс?

Не ми беше до игри. Пред мен имаше голяма витрина, на която беше поставен модел на кораба. Една стрелка сочеше къде се намирах. Грабнах модела от витрината и го метнах срещу първата жена-змия. Той я удари в лицето и тя падна. Прескочих я, дръпнах копие то на другата и я завъртях настрани. Тя се стовари върху вратите на асансьора и аз продължих към носа.

— Хванете го! — извика тя.

След мен лаеха хрътки от Подземното царство. Отнякъде се появи стрела, профуча край лицето ми и се заби в облицованата с махагон стена на стълбището.

Не ми пукаше — единствената ми цел беше да отвлека чудовищата от трюма с двигателите и да осигуря на Бекендорф достатъчно време.

Поех нагоре по стълбите и едва не се блъснах в едно момче, което пък слизаше. Изглеждаше сякаш току-що е станало от леглото. Бронята му висеше, тъй като не беше успяло да си върже ремъците. Извади меча си с вик „Кронос“, но викът прозвуча по-скоро изплашен, отколкото яростен. Хлапето едва ли беше на повече от дванайсет — на колкото бях аз, когато попаднах за първи път в лагера на полубоговете.

Тази мисъл беше потискаща. На горкото момче му промиваха мозъка, учеха го да мрази боговете и да се гневи, задето се е родило полубог. Кронос го използваше, а то смяташе мен за враг.

Не исках да го наранявам. Можех да се справя с него и с голи ръце. Пристъпих, сграбчих го за китката и я ударих в стената. Мечът издрънча на пода.

И след това направих нещо, което не беше в плана. Сигурно беше глупаво и определено излагаше на риск задачата ни, но не успях да се сдържа.

— Ако ти се живее — прошепнах, — напусни кораба веднага! Предупреди и останалите полубогове.

След това го бутнах силно и хлапето се затъркаля по стълбите към долната палуба.

Продължих нагоре.

Коридорът покрай бара пробуди лоши спомени. С Анабет и доведения ми брат Тайсън бяхме минали от тук преди три години при първото ни идване на кораба.

Изскочих на главната палуба. Вдясно от мен небето тъмнееше от лилаво към черно. Между две стъклени кули с балкони и ресторанчета искреше плувен басейн. Цялата тази част от кораба изглеждаше зловещо пуста.

Трябваше само да стигна до другия край. След това да се спусна по стълбите до хеликоптерната площадка, където се бяхме уговорили да се срещнем с Бекендорф. Ако извадех късмет, той вече щеше да ме чака там и двамата щяхме да скочим в океана. Моите способности щяха да ни помогнат да се отдалечим и щяхме да взривим кораба от четвърт миля разстояние.

Бях прекосил половината палуба, когато се разнесе глас:

— Закъсня, Пърси.

Люк стоеше на балкона над мен, усмивка играеше по белязаното му лице. Беше облечен с джинси, бяла тениска и меки обувки, като един най-обикновен колежанин, но очите му разкриваха истината. Те бяха от чисто злато.

— Отдавна те чакаме. — В първи момент си звучеше нормално, като Люк. Но след това лицето му се разкриви. По тялото му премина тръпка, все едно беше изпил нещо ужасно горчиво. Гласът му стана поплътен, дъвен и мощен — това беше гласът на предводителя на титаните Кронос. Думите се забиваха в гърба ми като ножове. — Хайде, поклони ми се!

— Да бе, ей сега — измърморих.

От двете страни на басейна се зададоха лестригони, сякаш се бяха спотайвали там в очакване на сигнал. Бяха високи по два метра и половина, ръцете им бяха покрити с татуировки, носеха кожени ризници и бойни пики. На покрива над Люк се появиха полубогове с опънати лъкове. От срещуположния балкон скочиха две хрътки от Подземното царство и оголиха зъби срещу мен. Само за няколко секунди бях обграден от всички страни. Това беше капан: нямаше начин да се съберат тук толкова бързо, освен ако не са знаели предварително за появата ми.

Погледнах Люк и в мен се надигна гняв. Нямах представа дали съзнанието на Люк беше живо в това тяло. Може би, предвид

промяната в гласа... или просто Кронос още не беше свикнал напълно с новата си форма? Така или иначе, това нямаше значение. Люк си беше подъл и зъл и преди Кронос да завладее тялото му.

Един глас ми нашепваше: „Все някога трябва да се изправиш срещу него. Защо не сега?“.

Според пророчеството, щом навърших шестнайсет, щях да направя някакъв избор, който щеше да спаси или да унищожи света. Дотогава оставаха само седем дни. Защо да не го направех сега? Ако наистина притежавах тази мощ, какво значение имаше някаква си седмица? Можеше веднага да сложа край на тази заплаха. И преди бях побеждавал чудовища и богове.

Люк се усмихна, все едно беше прочел мислите ми. Не, не беше Люк, а Кронос. Не биваше да го забравям.

— Хайде, ела — подкани ме той. — Ако не те е страх.

Тълпата ми направи път. Поех нагоре по стълбите с разтуптяно сърце. Бях сигурен, че някой ще ме промуши и гърба, но чудовищата ме оставиха да мина. Бръкнах в джоба си и напипах химикала. Свалих капачката и Въртоп се озова в ръката ми.

Изведнъж в десницата на Кронос грейна мечът му — двуметров извит ятаган, наполовина от божествен бронз, наполовина от стомана. Само при вида му коленете ми омекнаха като желе. Но преди да успея да размисля, атакувах.

Времето забави своя ход. Имам предвид, че буквално се забави, тъй като това беше във властта на Кронос. Все едно се движех в желе. Ръцете ми така натежаха, че едва успях да повдигна меча. Кронос се усмихна, размаха ятагана си нехайно и ме зачака да допълзя към смъртта си.

Опитах се да се противопоставя на магията му. Призовах водата, източника на моята мощ. С годините бях подобрил това си умение, но този път като че ли нищо не се случи.

Направих още няколко крачки напред. Великаните ми се присмиваха. Жените змии се смееха със съскане.

— Вода! — примолих се аз. — Няма да ти се разсърдя, ако ми помогнеш малко...

Изведнъж в стомаха ме проряза болка. Корабът се наклони рязко на една страна и чудовищата се олюляха. Четири хиляди литра солена вълна се издигна от басейна и заля мен, Кронос и всички останали на

палубата. Водата ме съживи, прогони магията на титана и аз скочих напред.

Не ми достигна бързина. Допуснах грешката да погледна лицето му — лицето на Люк, който навремето ми беше приятел. Колкото и да го мразех, не беше лесно да го убия.

Кронос не се терзаше от подобни колебания. Замахна надолу с кривия си меч. Отскочих и злото острие мина на милиметри от мен, прорязвайки дупка в палубата между краката ми.

Ритнах Кронос в гърдите. Той се олюля едва-едва, само че явно беше по-тежък от Люк. Все едно бях сритал хладилник.

Титанът отново замахна с меча си. Парирах с Въртоп, но ударът му беше толкова силен, че не успях да го спра. Върхът на ятагана бръсна ръкава на ризата ми и раздра ръката. Раната не беше дълбока, но половината ми тяло се вцепени. Спомних си какво беше казал веднъж един телхин за меча на Кронос: „Внимателно, глупако! Само едно докосване до острието и душата веднага ще отлети от тялото ти.“ Сега разбирах какво означаваха думите му. Не просто губех кръв. Усещах как силата, волята, самоличността ми изтичат.

Олюлях се и отстъпих, прехвърлих меча в лявата си ръка и атакувах. Но вместо да го пониже, острието отскочи от корема му, все едно се беше ударило в камък. От този удар никой не би могъл да оцелее!

Кронос се изсмя.

— Доста слабо, Персей Джаксън. Явно Люк има право, че не си особено добър с меча.

Всичко плуваше пред очите ми. Знаех, че нямам много време.

— Люк се мислеше за голяма работа — рекох. — Но поне си беше той самият.

— Ще е жалко да те убия сега — измърмори Кронос, — преди да съм довършил замисъла си. Ще ми е приятно да видя ужаса в очите ти, когато осъзнаеш как възнамерявам да унищожа Олимп.

— Твоят кораб няма да стигне до Манхатън.

Ръката ми пулсираше. Пред очите ми играеха черни петна.

— И защо? — Златните очи на Кронос заискряха. Лицето му — лицето на Люк — беше като маска, неестествено и осветено отвътре от някаква зла сила. — Да не би да разчиташ на приятеля си с експлозивите?

Сведе поглед към басейна и извика:

— Накамура!

Момче в пълно старогръцко бойно снаряжение излезе напред. Лявото му око беше скрито с черна превръзка. Познавах го, разбира се: Етан Накамура, син на Немезида. Миналото лято му бях спасил живота в лабиринта и в замяна дребният негодник беше помогнал на Кронос да излезе от Тартар.

— Успех, господарю — докладва Етан. — Намерихме го точно там, където ни казахте.

Плесна с ръце и двама великани издърпаха Чарлз Бекендорф. За миг сърцето ми застина. Едното му око беше подутото, ръцете и лицето му бяха издрани. Бронята му я нямаше, ризата му беше разкъсана.

— Не! — извиках.

Бекендорф прикова поглед в мен. После многозначително се взря в ръката си, сякаш искаше да ми даде някакъв знак. Часовника! Не му го бяха взели, а в него беше скрит предавателят. Дали не искаше да ми подскаже, че все още можеше да взриви експлозивите? Не, чудовищата със сигурност се бяха отървали от тях.

— Намерихме го на палубата — заяви единият от великаните, — опитваше се да се промъкне в трюма при двигателите. Може ли да го изядем?

— След малко. — Кронос изгледа намръщено Етан. — Сигурен ли си, че не е сложил експлозивите?

— Вървял е към трюма, господарю.

— Откъде знаеш?

— Ами... — Етан смутено се размърда. — Натам вървеше. И сам ни го каза. Торбата му е пълна с експлозиви.

Изведнъж ми просветна — Бекендорф ги беше заблудил! Разбрал е, че ще го заловят, и се е обърнал, за да изглежда, че върви към трюма. Беше ги убедил, че все още не е успял да стигне до двигателите. Гръцкият огън все още можеше да бъде възпламенен! Но това с нищо не ни помагаше, освен ако не измислех как да се измъкнем от кораба и да задействаме детонатора.

Кронос се поколеба.

„Хайде, повярвай му!“ — примолих се аз. Ръката така ме болеше, че едва стоях на краката си.

— Отвори торбата! — заповяда Кронос.

Един от великаните дръпна торбата с експлозивите от рамото на Бекендорф. Надникна вътре, изсумтя и я обърна. Чудовищата уплашено отскочиха назад. Ако вътре наистина имаше стъкленици с гръцки огън, от удара в палубата щяха да избухнат и всичко наоколо щеше да се разлети във въздуха. Но в нея бяха останали само десетина консерви с компот от праскови.

Кронос шумно си пое дъх, опитвайки се да овладее гнева си.

— А дали случайно не е бил край спасителната лодка, когато сте го заловили? — попита заплашително той.

Етан пребледня.

— Ами...

— И на никой ли не му мина през ума да слезе да провери трюма с двигателите?

Етан се сви ужасено, завъртя се на пети и хукна.

Изругах наум. Разполагахме само с няколко минути, преди да обезвредят експлозивите. Отново улових погледа на Бекендорф, като се надявах, че ще се досети какво го питам. *Колко?*

Той направи кръгче с палец и показалец. НУЛА. Детонаторът се задействаше веднага. Ако Чарлз натиснеше копчето на предавателя, корабът щеше да избухне веднага. Нямаше как да се отдалечим достатъчно, за да го използва. Чудовищата щяха да ни убият, или да обезвредят експлозивите. Или и двете.

Кронос се обърна към мен с изкривена усмивка.

— Надявам се да извиниш некомпетентните ми служители, Пърси Джаксън, но това вече е без значение. Сега си в ръцете ми. От седмици знаехме, че ще дойдеш.

Протегна ръка и размаха сребърна гривна с гравирани на нея ятаган — символ на повелителя на титаните.

Болката в ръката ми пречеше да мисля ясно, но въпреки това прошепнах:

— Устройство за комуникация... Шпионин в лагера.

Титанът се усмихна.

— Не бива да разчиташ на приятелите си. Те винаги ще те подведат. Люк го научи този урок на гърба си. Хвърли меч и се предай. Иначе другарят ти ще умре!

Буца заседна в гърлото ми. Един от великаните сграбчи Бекендорф за врата. Не бях в състояние да го спася и дори и да се

опитах, той щеше да загине, преди да стигна до него. И двамата щяхме да загинем.

Бекендорф безгласно прошепна: *Върви*.

Поклатих глава. Не можех да го изоставя.

Другият великан продължаваше да рови из консервите с праскови, което означаваше, че лявата ръка на Бекендорф беше свободна. Той я вдигна бавно към часовника на дясната си китка.

Едва не изкрещях да го спра.

В този миг една от жените змии край басейна изсъска:

— Какво прави? Какво е това на китката му?

Бекендорф стисна очи и докосна китката си.

Нямах избор. Хвърлих меча си към Кронос, все едно беше копие. Въртоп отскочи от гърдите му, без да го нарани, но поне го сепна. Пробих си път през тълпата чудовища и скочих — от трийсет метра височина — към водата.

Чух грохот от вътрешността на кораба. Чудовища крещяха след мен. Копие прелетя край ухото ми. Стрела се заби в хълбока ми, но не обърнах внимание на болката. Гмурнах се в океана и заповядах на теченията да ме отведат надалеч — на петдесет, на сто метра.

Но дори и от това разстояние усетих как експлозията разтърси океана. Гореща вълна удари тила ми. „Принцеса Андромеда“ избухна, огромно огнено кълбо от зелен пламък се надигна в тъмното небе и погълна всичко.

„Бекендорф...“

Припаднах и потънах като котва към дъното.

ВТОРА ГЛАВА

ЗАПОЗНАВАМ СЕ СЪС СТУДЕНИ И НЕПРИЯТНИ РИБЕСТИ РОДНИНИ

Сънищата на полубоговете са гадна работа.

Защото не са обикновени сънища, а видения, поличби и всевъзможни други мистични явления, от които ме заболява главата.

Сънувах, че съм в тъмен дворец на планински връх. За съжаление мястото ми беше добре познато: това беше дворецът на титаните на планината Отрис, или по-точно, на връх Тамалпаис в Калифорния. Голямата беседка нямаше покрив и се виждаше нощното небе, отстрани се издигаха черни гръцки колони и статуи на титани. По черния мраморен под проблясваха отблясъци от факли. В средата на залата, облечен в броня титан с мъка придържаше тежестта на фуниевиден вихър — това беше Атлас, който крепеше небосвода.

Край него двама титани стояха до бронзов мангал и се взираха в образите в пламъците.

— Голяма експлозия — рече единият. Той беше облечен в черна броня, изпъстрена със сребристи точки като звездното небе. Лицето му беше скрито зад шлем с извити овнешки рога.

— Няма значение — отвърна другият, който беше със златиста роба и очите му бяха златни като на Кронос. Цялото му тяло сияеше. Заприлича ми на Аполон, бога на Слънцето, само дето светлината от титана беше по-ярка и изражението му беше по-жестоко. — Боговете захапаха примамката. Скоро ще бъдат унищожени.

Не виждах ясно какво гледаха в пламъците: бури, срутващи се сгради, крещящи простосмъртни.

— Отивам на изток да застана начело на нашите сили — заяви златният титан. — Крийос, ти остани тук да защитаваш Отрис.

Онзи с овнешките рога изсумтя.

— Винаги на мен се пада най-скупната задача. Повелител на юга. Господар на съзвездията. А сега трябва да дундуркам Атлас, докато ти

се забавляваш.

Атлас изръмжа изпод вихрещите се облаци.

— Освободете ме, проклети да сте! Аз съм най-добрият воин. Поемете товара ми, за да отида на бойното поле!

— Замълчи! — изрева златният титан. — Проигра шанса си, Атлас. Провали се. И сега си точно там, където те иска Кронос. А ти, Криос: изпълни дълга си.

— А ако ти потрябват още бойци? — попита Криос. — Коварният ни изтупан братовчед не става за нищо, ако се стигне до бой.

Златният титан се засмя.

— Не се тревожи за него. Освен това, боговете едва успяха да се справят с първото ни предизвикателство и дори не подозират още колко сме им подготвили. Помни думите ми, само след няколко дни Олимп ще е разрушен и ще се съберем отново тук, за да празнуваме настъпването на Шестия век!

Златният титан избухна в пламъци и изчезна.

— О, защо! — измърмори Криос. — Той да изчезва в пламъци, а аз да нося тези глупави овнешки рога!

Мястото се промени. Сега бях пред двореца, скрит в сенките на една колона. До мен едно момче подслушваше титаните. Тъмна копринена коса, бледа кожа и черни дрехи — моят приятел Нико ди Анджело, синът на Хадес.

Погледна ме мрачно.

— Видя ли, Пърси? — прошепна той. — Времето ви изтича. Още ли смяташ, че ще можете да ги победите без моя план?

От думите му лъхаше студът на океанското дъно и чернота погълна съня ми.

— Пърси? — чух плътен глас.

Имах чувството, че са ме напъхали в гигантска микровълнова печка и са ме пуснали на десет минути. Отворих очи и видях над мен да се надвесва огромен силует.

— Бекендорф? — прошепнах с надежда.

— Не, братко.

Погледът ми се фокусира. Това беше циклоп — ръбесто лице, рошава кестенява коса, едно огромно, пълно с тревога око.

— Тайсън?

Той се ухили и зъбите му лъснаха.

— Браво! Мозъкът ти още работи!

Аз не бях толкова сигурен. Почти не усещах тялото си, бях вкочанен от студ. Гласът ми звучеше странно. Чувах Тайсън, но като че ли по-скоро усещах вибрациите в черепа си, а не нормалните звуци.

Изправих се и тънкият чаршаф отплува настрани. Бях в легло, направено от мека като коприна морска трева, в стая с украсени с раковини стени. Под тавана се носеха искрящи перли с размерите на баскетболна топка, от които струеше светлина. Намирах се на океанското дъно.

Като син на Посейдон, за мен това не беше никакъв проблем. Спокойно можех да дишам под водата и дори и дрехите ми не се намокряха, освен ако не го поисках. Но въпреки това леко се сепнах, когато една акула мина през прозореца, погледна ме равнодушно и продължи към другия край на стаята.

— Къде...

— В двореца на татко — отвърна Тайсън.

При други обстоятелства щях страшно да се радвам. Не бях стъпвал в царството на Посейдон и си мечтаех за това от години. Но сега ме болеше главата. Ризата ми беше обгорена от експлозията. Раните на ръката и на крака ми бяха заздравели — морската вода можеше да прави такива чудеса с мен, ако останех в нея достатъчно време, — но все още имах чувството, че ме е прегазил отбор по ръгби, съставен от лестригони.

— Откога?

— Намерихме те снощи — рече Тайсън, — носеше се във водата.

— А „Принцеса Андромеда“?

— Бум! — извика щастливо той.

— Бекендорф беше там. Открихте ли...

Лицето му помръкна.

— Нито следа от него. Съжалявам.

Взрях се през прозореца в тъмносинята вода. През есента Бекендорф трябваше да отиде в колеж. Имаше си гадже, много приятели, целият живот беше пред него. Не можеше да е мъртъв. Може би беше успял да се измъкне от кораба като мен? Може би беше скочил във водата... и какво? За разлика от мен, той не би могъл да оцелее

след такъв скок. Нямахме как да се отдалечи достатъчно от кораба преди взрива.

Знаех, че е мъртъв. Беше жертвал живота си, за да унищожи „Принцеса Андромеда“, а аз го бях изоставил.

Замислих се за съня си: титаните говореха за експлозията, все едно тя нямаше никакво значение, Нико ди Анджело ме предупреждаваше, че няма да победея Кронос, освен ако не последвам плана му — безумно опасна идея, от която се дърпах вече цяла година.

Взрив разтърси двореца. Навън блесна зелена светлина и целият океан се освети като бял ден.

— Какво става? — попитах.

Тайсън се огледа загрижено.

— Татко ще ти обясни. Ела, той изтребва чудовища.

Дворецът беше невероятен. По-смайващ палат не бях виждал през живота си, само че беше на път да бъде разрушен. Доплувахме до края на дълъг коридор и се издигнахме нагоре, тласкани от един гейзер. Стигнахме до покрива и затаих дъх — доколкото човек може да затаи дъх под водата, разбира се.

Дворецът беше огромен като този на Олимп, с просторни дворове, градини и беседки. В лехите цъфтяха корали и искрящи водни растения. Сградите бяха изградени от бели раковини, които обаче сияеха в цветовете на дъгата. През прозорците минаваха риби и октоподи. Алеите бяха очертани с перли, които искряха като коледни лампички.

Големият двор отпред беше пълен с бойци — тритони с риби опашки и човешки тела от кръста нагоре, само че със синя кожа. Някои се грижеха за ранени. Други остреха копия и мечове. Един от тях мина край нас забързано. Очите му бяха яркозелени, а зъбите му ми заприличаха на акулски. Такива неща не се показваха във филми като „Малката русалка“.

Отвън имаше крепостна стена с кули и оръдия, но по-голямата част от тях бяха унищожени. Други изстрелваха странни зелени снаряди — гръцки огън, който можеше да се възпламенява дори и под вода.

Отвъд стената океанското дъно тънеше в сумрак. Водеше се сражение — проблясъци, експлозии, искри от сблъсъците. Ако бях

нормален човек, нямаше да виждам нищо, тъй като щеше да ми е твърде тъмно. Всъщност, ако бях нормален човек, налягането щеше да ме е смазало и щях да съм умрял от студ. Дори и моите чувствителни към топлинните вълни очи трудно различаваха какво точно се случваше.

В края на дворецовия комплекс избухна един храм с покрив от корали. Разлетяха се пламнали отломки. От мрака над нас се появи огромна сянка — сепия, по-голяма и от небостъргач. Беше заобиколена от облак искрящи пращинки — поне в първия момент ги взех за пращинки, а после осъзнах, че това бяха тритони, които се опитваха да спрат чудовището. Сепията се спусна над двореца и размаха пипала, помитайки първата редица бойци. В следващия миг от покрива на една от най-високите сгради проблесна син лъч. Стовари се върху сепията и чудовището се разтвори във водата като бульон на прах.

— Татко — Тайсън посочи натам, откъдето беше дошла синята светкавица.

— Той ли го направи? — Изведнъж се обнадеех. Татко притежаваше невероятна мощ. Той беше богът на моретата. Можеше да се справи с атаката. И дори да ми позволи да участвам в отбраната. — Теб пуска ли те на предната линия? Като ти знам силата, сигурно им трошиш главите с един удар?

Тайсън сви устни и се досетих, че без да искам, го бях настъпил по мазола.

— Аз... поправам оръжия — измърмори той. — Да вървим при татко.

Знам, че ще прозвучи доста шантаво на хората с нормални родители, но аз бях виждал баща си не повече от четири-пет пъти и то за най-много по десетина минути. Гръцките богове не ходят по баскетболните мачове на децата си. Въпреки това бях убеден, че веднага ще позная Посейдон.

Грешах.

Плоският покрив на храма служеше за команден пункт. Мозайката на пода представляваше карта на двореца и океанското дъно край него. Цветните каменни плочи, които показваха различните армии и морски чудовища, постоянно се движеха насам-натам. Сградите, които се срутваха край нас, изчезваха и от картата.

Край мозайката с угрижен вид стояха няколко души, но нито един от тях не приличаше на баща ми. Аз търсех загорял от слънцето едър мъж с черна брада, с шорти и пъстра риза.

Но такъв нямаше. Имаше един тритон с две опашки, вместо една. Кожата му беше зелена и бронята му беше инкрустирана с перли. Косата му беше вързана на опашка. Стори ми се млад, макар че винаги ми е било трудно да позная точната възраст на странните създания. Те спокойно можеше да са на по две-три хиляди години. До него стоеше старец с буйна бяла брада и сива коса. Като че ли едва удържаше тежестта на бронята си. Очите му бяха зелени, с мрежа от ситни бръчици около тях, но сега не се усмихваше. Оглеждаше картата, подпрян на голям метален жезъл. Вдясно от него стърчеше красива жена със зелена броня, дълга черна коса и странни рогца като рачешки щипци. До нея имаше делфин — най-обикновен делфин, но той също се взираше напрегнато в мозайката.

— Делфин — рече старецът, — изпрати Палемон и отрядът му акули на западния фронт. Трябва да спрем левиатаните.

Делфинът отвърна с писукане, което обаче беше разбираемо за мен:

— Слушам, господарю.

Обърна се и отплува.

Погледнах смаяно Тайсън, после отново се обърнах към стареца.

Не беше възможно, но все пак...

— Тате?

Старецът вдигна глава. Лъчезарните очи ми бяха познати, но лицето... Все едно беше остарял поне с четирийсет години от последната ни среща.

— Здравей, Пърси.

— Какво... Какво е станало с теб?

Тайсън ме сръга и яростно заклати глава. За миг се уплаших, че главата му ще се скъса от врата и ще тупне на земята. Посейдон обаче като че ли не се засегна.

— Спокойно, Тайсън — рече той. — Пърси, извини ме за външния ми вид. Войната ми се отразява зле.

— Но нали си безсмъртен? — извиках. — Можеш да изглеждаш както си поискаш!

— Изглеждам така, както изглежда царството ми — отвърна той. — А в момента положението е твърде тежко. Пърси, да те представя на останалите. Боя се, че изпусна моя помощник Делфин, бог на делфините. Това е... тъъ... съпругата ми Амфитрита. Скъпа...

Дамата със зелената броня ме изгледа студено, скръсти ръце и заяви:

— Простете, господарю. От мен имат нужда на бойното поле.

И тя отплува.

Смутих се. Но не можех да я виня. Не ми беше хрумвало, че баща ми си има безсмъртна съпруга. Забежките му с простосмъртните, включително и с майка ми, едва ли бяха по вкуса на Амфитрита.

Посейдон се прокашля.

— Е, да... А това е синът ми Тритон. Тъъ... другият ми син.

— Син и престолонаследник — поправи го зеленият. Двете му риби опашки се размърдаха напред-назад. Усмихна ми се, но в погледа му нямаше и капчица дружелюбност. — Здравей, Персей Джаксън. Най-сетне си дошъл да помогнеш?

Нима ме упрекуваше, че не съм пристигнал по-рано? Или ме смяташе за безотговорен лентяй? Ако човек може да се изчервява под водата, то аз сигурно пламнах като домат.

— Какво се иска от мен? — попитах.

Тритон се усмихна, все едно бях смешно кученце, джафнало по негова команда. Обърна се към Посейдон.

— Отивам на предната линия, татко. Аз няма да те подведа.

Кимна любезно на Тайсън. Защо не проявяваше подобно уважение и към мен? След това се изстреля във водата.

Посейдон въздъхна. Вдигна жезъла и той се превърна в обичайното му оръжие — голям тризбец. Върховете му искряха в синьо и водата около него кипеше от излъчваната енергия.

— Извинявай — рече ми той.

Огромен морски дракон се появи над нас и се спусна към покрива. Беше яркооранжев, с грамадни зъби и такава паст, че спокойно можеше да глътне на една хапка пететажно училище.

Без дори да го поглежда, баща ми насочи тризбеца си към чудовището и го обля със синя светлина. Бум! Звярът избухна и се разпадна на милион златни рибки, които ужасено се разбягаха на всички страни.

— Семейството ми е доста напрегнато — продължи Посейдон, все едно нищо не се беше случило. — Войната с Океан се развива зле.

Посочи към другия край на мозайката. С дръжката на тризъбеца почука по изображението на един мъж с рибя опашка, който изглеждаше по-едър от останалите и имаше рога като бик. Той беше на колесница, теглена от раци, и вместо меч, размахваше жива змия.

— Океан... — измърморих аз, напъвайки се да си спомня. — Титанът на моретата?

Посейдон кимна.

— В първата война между титаните и боговете, той не взе страна. Но сега Кронос го е убедил да се включи в битката. Това... не е добър знак. Океан не би се съгласил, освен ако не е убеден, че е на страната на печелившите.

— Изглежда глупаво — рекох, опитвайки се да симулирам бодрост. — Кой би тръгнал да се бие със змия?

— Татко ще я върже на възел отраз — заяви убедено Тайсън.

Посейдон се усмихна, но изглеждаше ужасно уморен.

— Благодаря ви за доверието. Войната продължава вече почти цяла година. Силите ми са на изчерпване. А той продължава да хвърля срещу мен отпочинали и свежи бойци, толкова древни морски чудовища, че почти съм ги забравил.

В далечината отекна взрив. На около половин миля от нас планина от корали се разпадна под тежестта на две гигантски създания. Смътно виждах очертанията им. Едното беше рак. Другото беше огромен хуманоид като циклоп, но от него стърчаха стотици ръце. В първия миг си помислих, че е нарамил десетина гигантски октопода. След това си дадох сметка, че това бяха собствените му ръце — сто замахващи и удрящи ръце.

— Бриарей! — възкликнах.

Радвах се, че го виждах, макар че като че ли животът му висеше на косъм. Той беше последният от сторъките, братовчеди на циклопите. Миналото лято го бяхме спасили от затвора на Кронос и той дойде да помогне на Посейдон, но оттогава не се бяхме чували.

— Добър боец — отбеляза Посейдон. — Де да имяхме цяла армия от такива като него.

Бриарей изрева гневно и сграбчи рака, който размахваше и щракаше с щипци. Хвърли го от планината от корали и чудовището

изчезна в мрака. Бриарей заплува след него, стоте му ръце се въртяха като витла на моторница.

— Пърси, може и да нямаме много време — рече татко. — Разкажи ми за мисията ти. Видя ли Кронос?

Разказах му всичко, като накрая гласът ми затрепери, когато обяснявах за Бекендорф. Сведох поглед към двора под нас и видях стотици ранени тритони проснати върху носилки. Отстрани се издигаха редици могили от корали, които явно бяха набързо направени гробници. Осъзнах, че Бекендорф не беше първата жертва. Той беше един от стотици, може би дори хилядите загинали. Чувствах се ужасно ядосан и безпомощен.

Посейдон поглади брадата си.

— Пърси, Бекендорф е избрал геройска смърт. Не си виновен за това. Армията на Кронос е разпръсната. Голям брой от враговете ни са унищожени.

— Но той не е загинал, нали?

Давах си сметка, че това беше наивна надежда. Дори и с взрива на кораба да бяхме унищожили чудовищата на него, господарят на титаните нямаше да се остави да бъде убит толкова лесно.

— Да — потвърди Посейдон. — Но ни осигурихте малко време.

— На кораба имаше и полубогове — рекох, като се сетих за хлапето, което бях срещнал на стълбите. Някак си се бях насилил да мисля единствено за чудовищата и за Кронос. Бях се убедил, че унищожаването на кораба е добро дело, тъй като те бяха зли, възнамеряваха да нападнат родния ми град и освен това, те не загиваха завинаги. Чудовищата просто се изпаряваха и след време пак се появяваха. Но полубоговете...

Посейдон сложи ръка на рамото ми.

— Пърси, полубоговете са били малко и освен това сами са избрали да се бият на страната на Кронос. Възможно е неколцина от тях да са се вслушали в предупреждението ти и да са се измъкнали навреме. Ако не са... Сами са си виновни.

— Но той им е промил мозъците! — извиках. — Сега са мъртви, а Кронос е още жив. Нима бих могъл да се радвам?

Впих яростно поглед в мозайката — избухващите по нея експлозии унищожаваха изобразените по плочките чудовища. Всичко беше толкова лесно, когато беше само някаква рисунка.

Тайсън ме прегърна през рамо. Ако беше някой друг, щях да го отблъсна, но той беше по-едър и нямаше как да се измъкна.

— Не си виновен ти, братко. Взривът не е бил достатъчен за Кронос. Следващия път ще сложим повече.

— Пърси — обади се татко, — саможертвата на Бекендорф не е била напразно. Спряхте атаката. За известно време Ню Йорк ще е в безопасност, което ще даде възможност на боговете да се справят с по-голямата заплаха.

— По-голяма заплаха ли? — Сетих се какво беше казал златистият титан в съня ми: „Боговете захапаха примамката. Скоро ще бъдат унищожени.“

Лицето на баща ми помръкна.

— Натрупаха ти се достатъчно грижи за един ден. Попитай Хирон, когато се върнеш в лагера.

— Да се върна в лагера ли? Но тук сте обсадени. Искам да помогна!

— Не можеш, Пърси. Имаш друга работа.

Не вярвах на ушите си. Погледнах Тайсън в търсене на подкрепа. Брат ми прехапа устни.

— Татко... Пърси може да се бие с меча. Добър е.

— Знам — отвърна нежно Посейдон.

— Мога да помогна, тате — настоях. — Знам, че мога. Сами няма да издържите дълго.

Изад линията на врага се издигна огнено кълбо. Мислех, че Посейдон ще направи нещо, за да го отблъсне, но то се стовари в далечния ъгъл на двора и избухна. Взривната вълна мигом довлече телата на осакатени тритони. Посейдон потръпна, все едно го бяха прободили с нож.

— Върни се в лагера — настоя той. — И кажи на Хирон, че вече е време.

— За какво?

— Трябва да чуеш пророчеството. Цялото пророчество.

Нямаше нужда да питам за кое пророчество става дума. От години слушах за „великото пророчество“, но никой не желаше да ми го каже. Знаех само, че се предполага да направя някакъв избор, който да реши съдбата на света — какво толкова да му се притесняваш?

— Ами ако това сега е изборът? — попитах. — Да остана тук или да замина? Ами ако сега те изоставя и ти...

Не можах да се насиля да изрека: „умреш“. Боговете уж бяха безсмъртни, но ги бях виждал да умират, макар и не в буквалния смисъл на думата — те се стопяваха в нищото, можеха да бъдат запратени в заточение или хвърлени в дълбините на Тартар както Кронос.

— Пърси, трябва да заминеш — настоя Посейдон. — Не знам какъв е изборът, пред който ще се изправиш, но твоята битка е на горния свят. А и трябва да предупредиш приятелите си в лагера. Кронос е знаел за плановете ви. Сред вас има шпиони. Ние все някак ще издържим. Нямаме друг избор.

Тайсън развълнувано ме сграбчи за ръката.

— Ще ми липсваш, братко!

Баща ни като че ли се състари с още десет години.

— Тайсън, ти също имаш работа. Нуждаят се от теб в ковачницата.

Брат ми се нацупи.

— Отивам — измърмори той. Прегърна ме здраво, като едва не ми строши ребрата. — Пази се, Пърси. Не позволявай на чудовищата да те убият! И не умирай!

Опитах се да кимна уверено, но той не издържа и се разхлипа. Със сълзи на очи отплува към ковачницата, където братовчедите му поправяха копия и мечове.

— Трябва да го пуснеш на предната линия — рекох на татко. — Не виждаш ли, че не издържа да стои затворен в ковачницата?

Посейдон поклати глава.

— Стига ми това, че и ти се излагаш на опасност. Тайсън е още малък. Не бива да рискувам.

— Имай му повече доверие — рекох. — Не може цял живот да го закриляш.

Очите на Посейдон заискряха. Помислих си, че съм прекалил, но той сведе поглед към мозайката и раменете му се отпуснаха уморено. На плочките мъжът с колесницата се приближаваше към двореца.

— Океан идва — рече татко. — Трябва да го пресрещна.

Никога преди не бях изпитвал страх за бог, но не си представях как баща ми може да се изправи срещу титан и да победи.

— Ще се справя — обеща Посейдон. — Няма да дам царството си. И последно, Пърси, пазиш ли подаръка, който ти дадох миналото лято?

Кимнах и извадих връвчицата с мънистата. На нея имаше по едно мънисто за всяко лято, което бях прекарал в лагера. Миналата есен при тях бях сложил и една пробита мидичка. Татко ми я беше подарил за четиринайсетия рожден ден. Беше казал, че ще разбере кога да я похарча, но до този момент така и не бях разгадал какво означава това. Бях установил, че не ставаше да я пусна като монета в автоматите със закуски в училище.

— Времето наближава — каза той. — Ако имаме късмет, ще се видим на рождения ти ден другата седмица и ще го отпразнуваме както трябва.

Усмихна се и за миг зърнах познатите искрици в очите му.

В следващия миг океанът пред нас помръкна, все едно се задаваше буря. Просветна светкавица, което по принцип би трябвало да е невъзможно във водата. Нахлу някаква ледена вълна. Бойците под нас потръпнаха уплашено.

— Трябва да приема истинската си божествена форма — рече Посейдон. — Върви, желая ти успех, сине!

Искаше ми се да му вдъхна кураж, да го прегърна или нещо подобно, но знаех, че не бива да се мотая повече. Когато приемеха истинския си вид, боговете излъчваха такава мощ, че можеха да изпепелят стоящите край тях простосмъртни.

— До скоро, татко!

Обърнах се и призовах океанските течения да ми помогнат. Водата се завихри край мен и ме изстреля към повърхността със скорост, от която всеки нормален човек би се пръснал като балон.

Обърнах глава назад, от битката между татко и Океан се виждаха единствено сини и зелени проблясъци, морето се раздираше на две от сблъсъка на вражеските армии.

ТРЕТА ГЛАВА

ЗЪРВАМ СМЪРТТА СИ

Ако искате да ви посрещнат с добре дошли, никога не се връщайте в лагера с лоши новини.

Вестта за появата ми се разнесе като горски пожар още щом се подадох от водата. Нашият плаж се намираше на северния бряг на Лонг Айленд и беше омагьосан, така че повечето хора не го виждаха. Тук изплуваха само полубогове, богове или загубени разносвачи на пица (и това се е случвало, но е дълга история).

На пост беше Конър Стол от хижата на Хермес. Когато ме забеляза, той така се сепна, че падна от дървото. След това наду раковината, за да извести останалите, и изтича към мен.

Конър имаше крива усмивка, която съответстваше на странното му чувство за хумор. Беше симпатичен младеж, но когато беше наоколо, човек не биваше да изпуска портфейла си от очи, нито пък, при никакви обстоятелства, да му позволява да се добере до крем за бръснене, освен ако не иска да се събуди целия омазан в пяна. Конър беше с къдрава кестенява коса и малко по-нисък от брат си Травис и единствено по това ги различавах. По нищо не приличаха на стария ми враг Люк и ми беше трудно да приема, че всички бяха синове на Хермес.

— Пърси! — извика той. — Какво стана? Къде е Бекендорф?

В този миг видях изражението ми и усмивката му угасна.

— О, не! Горката Силена... Всемогъщи Зевс, когато разбере...

Двамата поехме нагоре по дюните. След стотина метра се сблъскахме с прииждащите усмихнати и развълнувани посрещачи. „Пърси се е върнал — сигурно си мислеха те. — Успял е! Може би ни носи подаръци!“

Спрях пред трапезарията да изчакам да се съберат всички. Нямахме смисъл да бързам с разказа за провала си.

Плъзнах поглед из долината и се опитах да си спомня как изглеждаше лагера при първото ми идване тук. Като че ли бяха минали

милиони години оттогава.

От трапезарията се виждаше общо взето всичко. Хълмовете около долината. На най-високия стърчеше елата на Талия, на чийто клони висеше Златното руно, което пазеше лагера от врагове. Драконът, който го охраняваше, Пелей, вече беше толкова голям, че дори от това разстояние различавах как се е свил около дървото и при прохъркването му се издигаха облачета дим.

Вдясно беше гората. Вляво искреше езерото с канутата и проблясваше стената за катерене, по която се спускаше истинска лава. Около поляната във формата на подкова бяха подредени дванайсет хижи — по една за всеки бог на Олимп. На юг бяха ягодовите поля, ковачницата и четириетажната Голяма къща, боядисана в небесносиньо и с бронзов орел за ветропоказател.

В известен смисъл лагерът почти не се беше променил. Но следите от войната не си личаха по сградите и полята, а по лицата на полубоговете, сатирите и ниадите, които се изкачваха по хълма.

Лагерниците бяха много по-малко, отколкото преди четири години. Някои бяха заминали и не се бяха върнали. Други бяха загинали. Трети — за тях не говорехме — бяха минали на страната на врага.

Тези, които бяха останали, бяха уморени и закалени от битките. Вече почти не се чуваше смях. Дори синовете на Хермес погаждаха по-малко номера. Не е забавно да правиш номера, ако целият ти живот е една груба дебелашка шега.

Хирон пристигна първи, което беше лесноразбираемо, тъй като от кръста надолу той беше бял жребец. През лятото брадата му беше по-буйна. Носеше зелена тениска с надпис „Колата ми е кентавър“, на гърба си имаше лък.

— Пърси! — извика той. — Слава на боговете! Къде е...

В този миг дотича Анабет и щом я видях, сърцето ми направи салто в гърдите. Не че тя полагаше някакви старания да изглежда добре. Напоследък бяхме така претрупани със задачи, че едва намираше време да срещне къдравата си руса коса и не обръщаше внимание на дрехите си — най-често обичайната жълта тениска с логото на лагера, джинси и от време на време изкована от бронз броня. Очите ѝ бяха буреносно сиви. Когато се сблъскахме някъде, в повечето случаи едва не стигдохме до ръкопашен бой. И въпреки това, щом я

зърнех, и главата ми се замайваше. Миналото лято, преди Люк да се превърне в Кронос и всичко да отиде по дяволите, на няколко пъти си мислех, че може да... ами, така да се каже, да отминем етапа с ръкопашния бой.

— Какво стана? — Тя ме сграбчи за ръката. — Люк...

— Взривихме кораба — отвърнах. — Той обаче оцеля. Не знам дали...

Силена Берегард си проправи път през тълпата. Косата ѝ беше разрошена, дори не си беше сложила грим, което определено не беше в стила ѝ.

— Къде е Чарли? — попита тя и се огледа, все едно той можеше да се крие наоколо.

Обърнах се безпомощно към Хирон.

Старият кентавър се прокашля.

— Силена, скъпа, нека поговорим в Голямата къща...

— Не — прошепна тя. — Не, не!

Разплака се. Стояхме край нея онемели. През последните месеци бяхме изгубили много герои, но това беше най-тежкият удар. Без Бекендорф лагерът все едно оставаше без котва.

Клариса от хижата на Арес пристъпи напред. Прегърна Силена през раменете. Приятелството им беше адски странно — дъщеря на бога на войната и дъщеря на богинята на любовта, — но след като миналото лято Силена ѝ даваше съвети за първото ѝ гадже, Клариса беше решила да я вземе под закрилата си.

Клариса беше облечена в кървавочервени бойни доспехи, кестенявата ѝ коса беше вдигната с лента. Беше едра и набита като ръгбист, винаги намръщена, но сега заговори нежно:

— Хайде, ела. Да вървим в Голямата къща. Ще ти направя горещ шоколад.

Другите се обърнаха и се разотидоха на групички по двама и по трима по хижите си. Никой не гореше от желание да остане да си побъбри с мен. Никой не искаше да слуша за взривения кораб.

С изключение на Анабет и Хирон.

Анабет избърса сълза от бузата си.

— Радвам се, че не си мъртъв, водорасляк.

— Благодаря — отвърнах. — Аз също се радвам.

Хирон сложи ръка на рамото ми.

— Сигурен съм, че си направил всичко по силите си, Пърси. Разкажи ни какво точно стана.

Не ми беше до това, но се подчиних. Споменах дори и съня си за титаните. Изпуснах единствено появата на Нико. Нико ме беше накарал да обеща да не споделям с никого плана му, докато не взема решение, а идеята му толкова ме плашеше, че няхах нищо против да я пазя в тайна.

Хирон плъзна поглед из долината.

— Трябва веднага да свикаме военен съвет, за да обсъдим шпионина.

— Посейдон спомена за някаква друга заплаха — обадох се аз, — по-голяма дори и от „Принцеса Андромеда“. Може би за нея говореха титаните в съня ми.

Хирон и Анабет се спогледаха многозначително. Този техен навик ужасно ме дразнеше.

— И за това ще поговорим — обеща кентавърът.

— И още нещо. — Поех си дълбоко дъх. — Татко поръча да ти кажа, че вече е време. Трябва да узная цялото пророчество.

Хирон въздъхна, но не изглеждаше изненадан.

— Отдавна се страхувам от този ден. Но така да бъде. Анабет, време е да покажем на Пърси истината — цялата истина. Да се качим на тавана.

Бях се качвал на тавана три пъти — три повече, отколкото бих искал.

До него се стигаше по стълба от площадката. Зачудих се как ли щеше да се качи по нея Хирон, тъй като все пак беше наполовина кон, но той явно нямаше подобно намерение.

— Знаеш къде е — рече той на Анабет. — Донеси го, моля те.

Анабет кимна.

— Ела, Пърси.

Навън слънцето залязваше, така че горе беше по-тъмно и по-страшно от обикновено. Навсякъде беше пълно със стари бойни трофеи — надупчени щитове, глави на чудовища в стъкленици с разтвор, два очукани зара, поставени на бронзов поднос с надпис: „Откраднати от хондата на Хризаор от Гюс, син на Хермес, 1988 г.“

Измъкнах един закривен бронзов меч, който беше така огънат, че приличаше на М. По него все още лъцяха зеленикави белези от вълшебната отрова, с която е бил покрит. Надписът беше с дата от миналото лято и гласеше: „Ятаганът на Кампе, убита при битката за лабиринта“.

— Помниш ли как Бриарей мятеше канарите? — попитах.

Анабет неохотно се усмихна.

— И как Гроувър предизвика паника...

Спогледахме се. Мислех си за онзи път миналото лято под връх Света Елена, когато Анабет смяташе, че ще загина и ме целуна.

Тя се прокашля и отклони поглед.

— Пророчеството.

— Аха — оставих ятагана, — пророчеството.

Приблжихме се към прозореца. Там на трикрако столче седеше оракулът — съсухрена мумия на жена в пъстроцветна рокля. От сбръчкания ѝ череп висяха сплъстени черни кичури. Изцъклени очи се вираха от изсъхналото лице. Само като я гледах и ме побиваха тръпки.

Ако някой искаше да напусне лагера, по принцип трябваше да дойде тук, за да получи предсказание от оракула. Това лято обаче не спазвахме правилото. Постоянно изпращахме хора на бойни мисии. Нямахме друг избор, това беше единственият начин да спрем Кронос.

Въпреки това много добре помнех странната зелена мъгла — духа на оракула, който живееше в мумията. Сега тя изглеждаше безжизнена, но когато изричаше предсказанията си, се раздвижваше. Понякога от устата ѝ излизаше дим и приемаше причудливи форми. Веднъж мумията дори беше напуснала тавана и се беше разходила като зомби до гората, за да изрече посланието си. Нямах представа какво щеше да направи за „великото пророчество“. Едва ли не очаквах да затанцува или да заподскача из тавана.

Но тя си стоеше като мъртва — каквато всъщност беше.

— Винаги ми е било странно — измърморих аз.

— Кое? — попита Анабет.

— Защо е мумия.

— Невинаги е била мумия. В продължение на хиляди години духът на оракула е живеел в тялото на красива девица. Предавал се е от поколение на поколение. Хирон ми каза, че и тя — Анабет посочи

мумията — е била жива преди петдесет години. Но след нея не е дошла друга.

— Защо? Какво е станало?

Анабет понечи да добави нещо, но после размисли.

— Давай да приключваме и да си ходим.

Погледнах смутено сбръчканото лице на оракула.

— И какво трябва да направим?

Тя се приближи към мумията и протегна ръце с длани нагоре.

— Оракуле, време е! Тук сме за великото пророчество!

Настръхнах, но мумията не помръдна. Вместо това Анабет пристъпи към нея и свали един от герданите ѝ. До този момент не им бях обръщал внимание. Мислех, че са от обикновени мъниста като онези, които носят хипитата. Но когато Анабет се обърна към мен, видях, че държеше кожена торбичка — в каквито индианците държат билки — на връв с прикрепени към нея пера. Отвори я и извади свитък колкото малкия си пръст.

— Не може да бъде! — измърморих. — През цялото време, докато разпитвах за глупавото пророчество, то е било тук на врата ѝ?

— Не му е било дошло времето — отвърна Анабет. — Повярвай ми, Пърси, прочетох го, когато бях на десет, и все още продължавам да сънувам кошмари заради него.

— Супер — измърморих. — Вече може ли да го прочета?

— Долу на съвета — отвърна тя. — Не пред... сецаш се.

Хвърлих поглед на изцъклените очи на оракула и реших да не споря. Поехме надолу към останалите. Тогава не го знаех, но това щеше да е последното ми качване на тавана.

Предводителите на хижите се бяха събрали край масата за пинг-понг. Нямам представа защо, но залата за игри се беше превърнала в нещо като щаб, в който провеждахме военните си съвети. Когато обаче влязохме, приличаше по-скоро на говорилня, в която всички се надвикваха.

Клариса все още беше в пълно бойно снаряжение. Електрическото ѝ копие беше прикрепено на гърба ѝ. (Всъщност това беше второто ѝ електрическо копие, тъй като аз бях счупил първото. Тя го наричаше „Душевадец“. Зад гърба ѝ всички му викаха

„Дупедавец“.) Носеше шлема си — оформен като глава на див шопар — под мишница, а от колана ѝ висеше нож.

Тя се караше с Майкъл Ю, новия предводител на хижата на Аполон, което беше доста смешно, тъй като Клариса стърчеше една глава над него. Майкъл беше избран начело на хижата си миналото лято, след като Лий Флетчър загина в битка. Майкъл беше висок около метър и прибавяше още половин метър отгоре с постоянно вирене на носа. Приличаше ми на невестулка, с остро носле и сбърчена муцуна — може би защото постоянно се мръщеше или защото по навик от прицелването с лъка, винаги ходеше с присвити очи.

— Плячката е наша! — извика той, беше се изправил на пръсти, за да погледне Клариса в очите. — Ако не ти харесва, целуни... лъка ми!

Останалите едва се сдържаха да не се разсмеят — братята Стол, Полукс от хижата на Дионис, Кейти Гарднър от хижата на Деметра. Дори Джейк Мейсън, набързо определеният представител на хижата на Хефест, се усмихна. Единствено Силена Берегард не обръщаше внимание на караницата. Седеше до Клариса и се взираше отнесено в масата за пинг-понг. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали. Чашата горещ шоколад стоеше недокосната пред нея. Струваше ми се нечестно, че се налагаше да бъде тук. Не можех да повярвам, че Клариса и Майкъл си крещят пред нея, припират се за някакъв си глупав трофей, след като тя току-що е загубила Бекендорф.

— Престанете! — обадох се. — Какво ви става?

Клариса се обърна към мен и изръмжа:

— Кажи на Майкъл да не бъде такъв тъп егоист!

— Ха, кой го казва! — не ѝ остана дължен Майкъл.

— Тук съм само за да подкрепя Силена! — заяви Клариса. — Иначе щях да си стоя в хижата.

— За какво спорите? — попитах аз.

Полукс се прокашля.

— Клариса отказва да ни говори, докато нейният... тъъ... въпрос не бъде разрешен. Мълчи вече трети ден.

— Беше прекрасно — обади се Травис Стол замечтано.

— И какъв е нейният въпрос? — попитах.

Клариса се обърна към Хирон.

— Ти отговаряш, нали? Ще получим ли това, което искаме, или не?

Хирон пристъпи от копито на копито.

— Скъпа, вече обясних, че Майкъл е прав. Претенциите на хижата на Аполон са основателни. Освен това, имаме по-важни...

— Чудесно! — прекъсна го Клариса. — Всичко друго е важно, но не и хижата на Арес! Искате само да идваме да се бием, когато имате нужда от нас, без да се оплакваме!

— Това би било прекрасно — измърмори Конър Стол.

Клариса сграбчи ножа си.

— Може би трябва да попитам господин Д...

— Както знаеш — прекъсна я Хирон, като леко повиши тон, — директорът Дионис е зает с войната. Не бива да го занимаваме с глупости.

— Разбирам — отвърна ледено тя. — А представителите на другите хижи? Никой ли няма да ме подкрепи?

Вече никой не се усмихваше. Не смееха да я погледнат в очите.

— Добре. — Клариса се обърна към Силената. — Съжалявам. Не исках да се стига дотук, след като току-що остана без... Както и да е, извинявам се. На теб. На никой друг.

Силената като че ли изобщо не я слушаше.

Клариса хвърли мечата си на масата за пинг-понг.

— Оправяйте се без Арес. Докато не удовлетворите исканията ни, никой от моята хижа няма да си помръдне пръста да ви помогне. Приятно умиране.

Всички онемяха от изненада. Клариса излетя от залата.

Накрая Майкъл Ю се обади:

— Прав ти път.

— Не е така — обади се Кейти Гарднър. — Това е ужасно! Не бива да го допускаме!

— Тя не говори сериозно — рече Травис. — Нали?

Хирон въздъхна.

— Гордостта ѝ е наранена. Ще ѝ мине — рече той, но не звучеше убеден.

Канех се да попитам за какво, по дяволите, се е разбесняла Клариса, но погледнах Анабет и тя безмълвно рече: „После ще ти обясня“.

— А сега — продължи Хирон, — моля ви за малко внимание. Пърси е донесъл нещо, което трябва да чуете. Пърси, великото пророчество.

Анабет ми подаде пергамента. Беше страшно изсъхнал, едва развързах връзката. Развих свитъка, като се стараех да не го скъсам, и зачетох:

На тримата гамени...

— Пърси! — обади се Анабет. — Големи, не „гамени“. Тримата големи богове.

— А, да — измърморих. Дислексията беше една от отличителните черти на полубоговете, но понякога ужасно я мразех. Колкото повече се притеснявах, толкова по-трудно ми беше с четенето.

*На тримата големи, потомък ще е той,
щó стигне ли шестнайсет, без да падне в бой...*

Замълчах, плъзнах поглед по следващите редове. Усетих как пръстите ми изстиват, сякаш пергаментът беше от лед.

..._светът във сън безкраен внезапно ще замре_.

Героя острието прокълнато ще съсече...

Изведнъж Въртоп натежа в джоба ми. Прокълнатиет меч? Веднъж Хирон ми беше казал, че Въртоп е донесъл нещастие на мнозина. Нима можеше да загина от собствения си меч? И как светът можеше да замре в безкраен сън? Дали сънят не беше смъртта?

— Пърси — подкани ме Хирон, — прочети го докрай.

Устата ми беше пресъхнала, все едно беше пълна с пясък, но въпреки това някак си успях да изговоря последните два стиха:

*Във сетен миг едничък избор ще реши
всеобща гибел или Олимп да със... с храни...*

— Съхрани — поправи ме Анабет. — Означава да запази.

— Знам какво означава — измърморих и повторих: — „Всеобща гибел или Олимп да съхрани.“

Възцари се тишина. Накрая Конър Стол се обади:

— „Героят меча прокълнат ще съсече“ не е зле, нали?

— Не е „героят меча“, а „героя мечът“ — обади се глухо Силена и ме сепна. Изобщо не бях очаквал, че ще чуя гласа ѝ. — Пълният член показва кой върши действието.

— Словоредът е обърнат, но „героят“ е допълнение, а „мечът“ е подлог — допълни Анабет. — По-просто казано, прокълнатиет меч ще

съсече героя.

— Разбрахме, няма нужда от цяла лекция — троснах се аз. Сърцето ми натежа все едно беше пълно с олово. — Благодаря ти много!

Всички се взираха в мен — със загриженост, съжаление, може би дори с известна боязън.

Хирон притвори очи, като че ли се молеше. Когато беше в кентавърския си вид, главата му стигаше почти до лампите на тавана.

— Сега вече виждаш, Пърси, защо смятахме, че не бива да узнаеш цялото пророчество. Имаше си достатъчно тежък товар на раменете...

— И без да зная, че тъй или иначе, накрая пак ще загина? — обадох се аз. — Да, вече ми е ясно.

Хирон ме гледаше тъжно. Той беше на три хиляди години. Пред очите му бяха загивали стотици герои. Сигурно не му беше приятно, но все пак беше свикнал. Знаеше, че няма смисъл да се опитва да ми вдъхва кураж.

— Пърси — обади се Анабет, — пророчествата винаги са двусмислени. Може и да не означава буквално, че ще умреш.

— Аха — измърморих — „Героя острието прокълнато ще съсече“... това може да означава какво ли не, а?

— Може да го предотвратим по някакъв начин — обади се Джейк Мейсън. — Да открием въпросния прокълнат меч и да го унищожим. На мен ми звучи като ятагана на Кронос, нали?

Не се бях сетил за това, но всъщност нямаше никакво значение дали прокълнатият меч е Въртоп или ятаганът на Кронос. И в двата случая не ми се вярваше да можехме да предотвратим пророчеството. Все някакъв меч щеше да ме съсече. А аз определено предпочитам да си остана цял-целеничък.

— Може би е по-добре да оставим Пърси да обмисли пророчеството — рече Хирон. — Трябва му време...

— Не — прекъснах го аз. Свих пергамента и го прибрах в джоба си. Бях сърдит и ядосан, макар да не знаех на кого се гневя. — Не ми трябва време. Ако ми е писано да загина, то ще загина. Няма смисъл да го мисля, нали?

Ръцете на Анабет трепереха леко. Тя отказваше да ме погледне в очите.

— Да продължим нататък — казах. — Имаме друг проблем. В лагера има шпионин.

Майкъл Ю се намръщи.

— Шпионин ли?

Разказах им за случилото се на „Принцеса Андромеда“ — как Кронос знаеше за появата ни и как ми беше показал сребърната гривна с ятагана, с която се свързваше с някой в лагера.

Силена се разплака отново и Анабет я прегърна през раменете.

— Е — измърмори притеснено Конър Стол, — отдавна подозираме, че има шпионин сред нас, нали? Някой постоянно дава информация на Люк — още за Златното руно преди няколко години. Трябва да е някой, с когото се познават добре.

Той хвърли поглед на Анабет. Тя беше най-близка с Люк, но Конър не посмя да го изрече на глас и смутено добави:

— Всъщност може да е всеки.

— Аха — Кейти Гарднър изгледа намръщено братята Стол. Тя им имаше зъб, защото веднъж те бяха украсили затревения покрив на хижата на Деметра с шоколадови великденски зайци. — Като например, някой от роднините на Люк.

Травис и Конър в един глас възразиха.

— Престанете! — Силена стовари ръка върху масата толкова силно, че горещият ѝ шоколад се разплиска. — Чарли е мъртъв, а вие... вие се дърлите като малки деца!

Тя захлупи глава върху масата и се разплака.

Тънка струйка горещ шоколад се разтече на пода. Всички се споглеждаха засрамено.

— Права е — рече накрая Полукс. — Няма смисъл да си разменяме обвинения. Трябва да бъдем нащрек за сребърна гривна с ятаган. Сигурно и шпионинът има същата.

Майкъл Ю изсумтя.

— Би било хубаво да намерим този шпионин преди да планираме следващата си операция. Взривяването на „Принцеса Андромеда“ няма да спре Кронос завинаги.

— Така е — обади се Хирон. — Всъщност следващата му атака е вече в ход.

Намръщих се.

— Имаш предвид „по-голямата заплаха“, която спомена Посейдон ли?

Двамата с Анабет се спогледаха и все едно си казаха: „Време е“. Споменах ли вече колко ме дразнеше този им навик?

— Пърси — рече Хирон, — не искахме да те безпокоим, преди да си се върнал в лагера. Имаше нужда от почивка с... простосмъртните си приятели.

Анабет се изчерви. Изведнъж ми просветна, че тя нямаше как да не е разбрала за излизанията ми с Рейчъл и се почувствах виновен. След това се ядосах. Нямах ли право да имам приятели извън лагера? И освен това, с Рейчъл не бяхме точно...

— За какво става дума? — попитах.

Хирон взе една бронзова чаша от помощната маса, която беше отрупана с храна и напитки. Сипа малко вода върху нагорещения тиган, в който обикновено разтопявахме сирена. Вдигна се пара и на светлината на луминесцентните лампи се появи дъга. Той извади златна драхма от дисагите си, хвърли я в парата и прошепна:

— О, Ирида, богиньо на дъгата, покажи ни заплахата.

Дъгата потрепери. Появи се димящ вулкан, който ми беше познат — това беше връх Света Елена. Пред очите ми склонът изригна. Огън, пепел и лава бликнаха навън. Чу се глас на говорител, все едно гледахме новини по телевизията: „... още по-силно от миналогодишното изригване и геолозите предупреждават, че може би това не е краят“.

Много добре знаех за миналогодишното изригване. Аз го бях причинил. Но сегашното беше много по-силно. Върхът все едно се разцепи на две и от пушека и лавата се подаде огромен силует, все едно излизаше от подземна шахта. Надявах се, че мъглата нямаше да позволи простосмъртните да го видят, тъй като щеше да предизвика паника и вълнения в цялата страна.

Великанът беше по-огромен от всичко, което бях виждал до този момент. Дори и зрението ми на полубог не можеше да различи ясно очертанията му в огъня, но в общи линии силуетът беше в човешка форма и беше толкова грамаден, че можеше да използва сградата на „Крайслер“ за бейзболна бухалка. Планината се разтресе гръмовно, сякаш чудовището се смееше.

— Той е — измърморих. — Тифон!

Честно казано, надявах се Хирон да ме опровергае и да каже нещо от типа на: „Не, това е старият ни приятел Лирой. Дошъл е да ни помогне.“ Нищо подобно. Той кимна.

— Най-ужасното чудовище на света, най-голямата заплаха, срещу която са се изправяли боговете в цялата си история. Най-сетне е успял да се освободи. Но картината е отпреди два дни. Ето какво се случва сега.

Хирон махна над дъгата и образът се промени. Видях буреносни облаци, надвиснали над прериите в Средния запад. Проблясваха светкавици. Торнадо унищожаваше всичко по пътя си — събаряше къщи и каравани, размяташе автомобили като кибритени кутийки.

— Невиждани наводнения — обясняваше говорителят. — Пет щата са обявили извънредно положение, а чудовищната буря продължава на изток, като оставя след себе си небивали разрушения.

Камерите показваха как ураганът прихлупва някакъв град в Средния запад. Вътре в бурята се виждаше великанът, за миг се зърваха очертанията му: обвита в пушек ръка с остри нокти, дълги колкото една средностатистическа улица. Гневният му рев отекваше в равнината като ядрена експлозия. Други, по-дребни създания прелитаха през облаците и кръжаха край чудовището. Проблеснаха светкавици, като че ли гигантът се опитваше да ги повали. Присвих очи и за частица от секундата мярнах златна колесница да влита в чернотата. След нея някаква огромна птица — чудовищна сова — се спусна срещу великана.

— Това... боговете ли са? — попитах.

— Да, Пърси — отвърна Хирон. — Вече втори ден се бият с него, опитват се да го забавят. Но Тифон продължава напред, към Ню Йорк. Към Олимп.

Замълчах. После попитах:

— И с колко време разполагаме, преди да стигне дотук?

— Ако боговете не успеят да го спрат? Пет дни. Повечето олимпийци са там... Без баща ти, който води война на своя си фронт.

— В такъв случай кой охранява Олимп?

Конър Стол поклати глава.

— Ако Тифон стигне до Ню Йорк, няма да има никакво значение кой охранява Олимп.

Сетих се за думите, които Кронос беше изрекъл на кораба: „Ще ми е приятно да видя ужаса в очите ти, когато осъзнаеш как възнамерявам да унищожа Олимп“.

Дали беше говорил за Тифон? Той определено представляваше ужасяваща сила. Но Кронос винаги ни залъгваше, отвлечаше вниманието ни. Не беше в стила му да атакува директно. А и в съня ми златният титан беше заявил, че са ни приготвили още няколко предизвикателства, все едно Тифон беше едно от тях.

— Това е номер! — заявих. — Трябва да предупредим боговете. Нещо друго ще се случи.

Хирон ме погледна мрачно.

— По-лошо от Тифон? Надявам се да грешиш.

— Трябва да защитим Олимп — настоях. — Кронос е замислил нещо друго.

— Но нали потопа кораба му? — напомни ми Травис Стол.

Взираха се в мен очаквателно. Искаха да чуят някакви добри новини. Копнееха да повярват, че аз поне съм им донесъл известна надежда.

Погледнах Анабет. Знаех, че една и съща мисъл ни минаваше в този момент в главите: ами ако „Принцеса Андромеда“ беше само примамка? Ами ако Кронос ни беше оставил да я взривим, за да приспи бдителността ни?

Но не можех да го изрека пред Силена. Приятелят ѝ се беше жертвал за тази мисия.

— Може и да сте прави — измърморих аз, макар че изобщо не го вярвах.

Опитах се да си представя какво би означавало положението да се влоши още повече. Боговете бяха в Средния запад и се опитваха да спрат чудовище, което предишния път едва не ги беше победило. Посейдон беше под обсада и губеше сражението с титана на моретата Океан. Кронос се спотайваше някъде. На практика Олимп беше останал без защита. Ние в лагера бяхме оставени сами да се оправяме и имяхме шпионин сред нас.

А според древното предсказание, аз щях да загина, щом навърших шестнайсет — тоест след пет дни, точно по времето, когато Тифон щеше да стигне до Ню Йорк. За малко да го забравя.

— Е — рече Хирон, — струва ми се, че това е достатъчно за тази вечер.

Той вдигна ръка и дъгата изчезна. Бурната битка между Тифон и боговете изчезна.

— Не думай — измърморих саркастично аз.

Съветът беше закрит, без да вземем никакво решение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИЗГАРЯМЕ МЕТАЛЕН САВАН

Сънувах, че Рейчъл Елизабет Деър хвърля стрелички по мен.

Стоеше в стаята си... Стоп, почакайте. По-добре да обясня, че Рейчъл не разполагаше със своя стая, а с целия последен етаж на семейната резиденция, която се помещаваше в обновена стара къща в Бруклин. Нейната „стая“ беше просторна мансарда с луминесцентни лампи и прозорци от пода до тавана и беше долу-горе два пъти по-голяма от нашия апартамент.

От изрисуваните колони гърмеше рок. Доколкото бях успял да се ориентирам в музикалните вкусове на Рейчъл, единственото ѝ правило гласеше, че в айпода ѝ не биваше да има две песни, които да звучат еднакво, и всички те трябва да бъдат изчанчени и странни.

Беше облечена в кимоно и косата ѝ беше разрошена, сякаш току-що беше станала от леглото. То беше разхвърляно. Стативите бяха наметнати с чаршафи. По пода се въргаляха разхвърляни дрехи и опаковки от вафли, но когато помещението е голямо, то трудно изглежда мръсно. През прозорците се виждаше почти целият Манхатън.

Тя целеше със стрелички рисунка, на която аз стоях пред огромния Антей. Рейчъл я беше нарисувала преди няколко месеца. На нея изглеждах свиреп — кръвожаден дори, — така че беше трудно да се прецени кой е лошият герой, но тя твърдеше, че точно така съм изглеждал след битката.

— Полубогове! — измърмори Рейчъл и хвърли стреличка към платното. — И техните тъпи подвизи!

Повечето стрелички падаха на пода, но няколко успяха да се забият. Една увисна на лицето ми, все едно си бях пуснал брадичка.

На вратата се потропа.

— Рейчъл! — извика мъжки глас. — Какво правиш, за Бога? Ще събудиш...

Тя измъкна дистанционното и спря уредбата.

— Влез!

Баща ѝ прекрачи прага, присви очи и премига от грубата светлина. Косата му беше червеникава, малко по-тъмна от тази на Рейчъл. От тази страна, на която беше лежал на възглавницата, беше сплескана. На джоба на небесносинята му пижама беше избродиран монограм УД. Кой си поръчва пижами с монограм в наши дни?

— Какво става? — попита ядосано той. — Три сутринта е!

— Не можах да заспя — отвърна Рейчъл.

Една от забитите в лицето ми стрелички падна. Рейчъл скри останалите зад гърба си, но господин Деър ги забеляза.

— Ясно... Значи твоят приятел няма да дойде с нас на Сейнт Томас? — Господин Деър винаги ме наричаше така. Не използваше Пърси. Само „твоя приятел“. Или „младежо“, когато се обръщаше към мен, което се случваше рядко.

Рейчъл свъси чело.

— Не знам.

— Заминаваме сутринта — рече баща ѝ. — Ако още не е решил...

— Сигурно няма да дойде — измърмори нещастно тя. — Сега доволен ли си?

Господин Деър сложи ръце на кръста. Закрачи из стаята с напрегнато изражение. Сигурно правеше така и в заседателната зала на своята строителна компания и изнервяше подчинените си.

— Все още ли сънуваш кошмари? — попита той. — Боли ли те главата?

Рейчъл хвърли стреличките на пода.

— Не биваше да ти казвам за това.

— Аз съм ти баща. Тревожа се за теб.

— Тревожиш се за репутацията на семейството — измърмори тя.

Баща ѝ не реагира — може би не го чуваше за първи път, или пък може би беше самата истина.

— Може да се обадим на доктор Аркрайт — предложи Той. — Той ти помогна да преодолееш смъртта на хамстера...

— Тогава бях на шест — въздъхна Рейчъл. — Не, татко, не ми трябва терапевт. Просто...

Тя поклати глава безпомощно.

Баща ѝ спря до прозореца. Взираше се в нощното небе на Ню Йорк, все едно беше негова собственост — всъщност той притежаваше само част от него.

— Ще ти се отрази добре да заминеш за малко — реши господин Деър. — Тук си подложена на лошо влияние.

— Няма да замина за „Кларион“! — заяви Рейчъл. — И приятелите ми не са твоя работа!

Господин Деър се усмихна, само че в усмивката му нямаше топлина. Все едно казваше: „Някой ден ще си дадеш сметка колко глупаво се държиш“.

— Опитай се да поспиш малко — настоя той. — Утре вечер ще сме на плажа. Ще е приятно.

— Приятно — повтори Рейчъл. — Страшно приятно...

Баща ѝ излезе, като остави вратата отворена.

Рейчъл се взря в рисунката с мен и Антей. След това се приближи до съседния статив, който беше покрит с чаршаф.

— Дано наистина са само сънища — прошепна тя.

Свали покривалото и отдолу се показва набързо нарисувана графика с въглен. Рейчъл обаче беше добра художничка. На платното определено беше Люк като малък, девет-десетгодишен, широко усмихнат и без белег. Нямах представа откъде тя можеше да знае как е изглеждал тогава, но приликата беше поразителна, така че едва ли беше предположение. Знаех много малко за живота на Люк, но вероятно на картината беше изобразен преди да разбере, че е полубог, и да избяга от къщи.

Рейчъл се взря в портрета. След това свали платното и от следващия статив. Картината на него беше още по-стряскаща. Тя изобразяваше Импайър Стейт Билдинг. В далечината се надигаше буря, от тъмните облаци изскачаше огромна ръка. В подножието на сградата се беше събрала тълпа, само че не от обичайните туристи и пешеходци. Мярнах копия, мечове, знамена — истинска армия.

— Пърси — прошепна Рейчъл, все едно знаеше, че я чувам, — какво става?

Сънят избледня и последното, което помнех, беше, че ми се искаше да можах да отговоря на въпроса ѝ.

На сутринта реших да ѝ се обадя, но в лагера нямаше никакви телефони. На Дионис и на Хирон не им трябваша. Когато се нуждаеха от нещо, те се свързваха с Олимп посредством Ирида. А когато някой полубог използваше мобилен телефон, сигналите привличаха вниманието на всички чудовища в радиус от сто мили. Все едно да изпратиш съобщение: „Тук съм! Ела да ми видиш сметката!“ Макар и лагерът да се охраняваше от вълшебни граници, не биваше да рискувам.

Повечето полубогове (с изключение на Анабет и още неколцина) дори не притежаваха мобилни телефони. А нямаше как да отида при Анабет и да ѝ кажа: „Хей, дай ми телефона си, за да се обадя на Рейчъл!“. За да се свържа с нея, трябваше да изляза от лагера и да мина пеша няколко мили до най-близкия магазин. Дори и Хирон да ме пуснеше, докато стигнех до там, Рейчъл вече щеше да е в самолета на път за Сейнт Томас.

Закусих унило сам на масата на Посейдон. Погледът ми беше впит в пукнатината в мраморния под, през която преди две години Нико беше запратил неколцина кръвожадни скелети в Подземното царство. Споменът определено не повлия благотворно на апетита ми.

След закуска с Анабет тръгнахме на проверка на хижите. Всъщност Анабет беше на ред за проверката, а моята задача за сутринта беше да прегледам докладите до Хирон. Но тъй като и на двама ни задълженията не ни бяха по вкуса, решихме да ги свършим заедно, за да не са ни толкова досадни.

Започнахме с хижата на Посейдон, тоест с мен. Сутринта си бях пооправил леглото (е, долу-горе) и бях изправил закачения на стената рог от Минотавъра, така че си дадох четири от пет точки.

Анабет се намръщи.

— Много си щедър — с върха на химикала си вдигна захвърлените на пода мръсни шорти.

Грабнах ги.

— О, я стига! Това лято Тайсън го няма, за да чисти.

— Три от пет — обяви Анабет. Знаех, че не бива да споря. Продължихме нататък.

Докато вървахме, се опитах да прегледам докладите. В тях имаше съобщения от полубогове, природни духове и сатири от цялата

страна, които описваха активността на чудовищата. Новините бяха доста потискащи, а моят СДВ със сигурност не обичаше да се концентрира върху потискащи теми.

Навсякъде се водеха битки. Не можехме да разчитаме на никакви нови попълнения. На сатирите им беше трудно да намират нови полубогове и да ги водят в лагера, тъй като из цялата страна обикаляха чудовища. От месеци не бяхме получавали вести от Талия, която сега беше начело на ловджийките на Артемида, а дори и да знаеше какво става с нея, богинята едва ли щеше да ни каже.

Влязохме в хижата на Афродита, която, естествено, получи максималния брой точки. Леглата бяха оправени. Дрехите бяха подредени в шкафчетата по цветове. На перваза цъфтяха цветя. Предложих да отнемем една точка заради ужасния аромат на дизайнерски парфюм, но Анабет не ми обърна внимание.

— Прекрасно, както винаги, Силена — рече тя.

Силена кимна смутено. По стената над леглото ѝ висяха снимки на Бекендорф. Тя седеше с кутия шоколадови бонбони в скута. Спомних си, че баща ѝ беше собственик на магазин за шоколадови изделия във Вилидж и така беше привлякъл вниманието на Афродита.

— Искате ли бонбон? — попита Силена. — Татко ми ги изпрати. Искаше да ме ободри.

— Хубави ли са? — попитах.

Тя поклати глава.

— Имат вкус на картон.

Нямах нищо против картоната и затова си взех. Анабет отказа. Обещахме да се видим със Силена по-късно и продължихме.

Докато пресичахме поляната, там избухна свада между хижите на Арес и на Аполон. Няколко от децата на Аполон, въоръжени с огнени бомби, прелетяха над хижата на Арес с колесница, теглена от два пегаса. За първи път виждах летяща колесница и реших, че сигурно е страшно приятно да се возиш на нея. След миг покривът на хижата на Арес избухна в пламъци и ниадите от близкото езеро се втурнаха да гасят пожара.

След това децата на Арес изрекоха някакво заклинание и стрелите на враговете им се превърнаха в гумени и не се забиваха.

Двама стрелци с лъкове притичаха край нас, преследвани от един бесен син на Арес, който крещеше в рими:

— Ти ли ще изричаш заклинание за мен? / Да говоря в рими по цял ден!

Анабет въздъхна.

— Пак ли... Предишния път, когато Аполон направи тази магия, цяла седмица всички говореха в рими.

Потреперих. Аполон, освен че беше бог на стрелбата с лък, беше и покровител на поезията. Бях го чувал да рецитира личното си творчество и честно казано, предпочитах да ме простреля с лъка си, отколкото да се наложи да го изслушам пак.

— А за какво всъщност се карат? — попитах.

Анабет не отговори, отбелязваше в листа си, като даде на всяка от двете хижи по единица.

Осъзнах, че съм я зяпнал, което беше глупаво, тъй като я бях виждал милиони пъти. Това лято тя беше висока колкото мен, което беше истинско облекчение. При все това изглеждаше много по-зряла и това страшно ме дразнеше. В смисъл... Да, Анабет винаги си е била готина, но вече започваше да става адски красива.

Накрая тя рече:

— За летящата колесница.

— Какво?

— Нали попита за какво се карат.

— А! Аха.

— Плениха я при една операция във Филаделфия миналата седмица. Някои от полубоговете на Люк били там с нея. По време на битката, децата на Аполон я пленили, но начело на нападението била Клариса. И оттогава те не могат да се разберат кой да вземе колесницата.

Проснахме се на земята, тъй като караната от Майкъл Ю колесница пикира ниско над един от синовете на Арес до нас. Той се опита да проние кочияша с копие си, като го ругаеше в рими. Изненадах се колко добре се справяше с римуването на ругатните и обидите.

— Животът ни виси на косъм — измърморих аз, — а те се дърлят за някаква глупава колесница.

— Ще им мине — отвърна Анабет. — Клариса ще дойде на себе си.

Не бях толкова сигурен. Лично аз не бих очаквал подобно нещо от Клариса.

Прегледах още няколко доклада и обиколихме още няколко хижи. Тази на Деметра получи четири точки. На Хефест взе три, макар че и толкова не заслужаваше, но заради смъртта на Бекендорф решихме да им пуснем малко гювеч. Хермес получи две, което не беше изненада. И хижата на Хермес се настаняваха всички лагерници с неизвестни родители и тъй като боговете се отличаваха с невероятно къса памет, хижата на Хермес беше претърпана.

Накрая стигнахме до хижата на Атина, която беше подредена и чиста, както винаги. Книгите по лавиците бяха подравнени. Броните бяха лъснати. По стените висяха военни карти и чертежи. Само леглото на Анабет беше разхвърляно. Върху него бяха оставени пръснати листове и включеният сребрист лаптоп.

— Влакас — измърмори Анабет, което на старогръцки означаваше „идиот“. Явно говореше за себе си.

Заместникът ѝ Малкълм прикри усмивката си.

— Ами... подредихме всичко останало, но не знаехме дали може да пипаме твоите неща.

Добре, че се бяха въздържали. Анабет си пазеше един бронзов нож специално за чудовища и за хора, които се осмеляха да пипат вещите ѝ.

Малкълм ми се ухили.

— Ще почакаме отвън да довършите огледа.

Децата на Атина се измъкнаха на поляната, а Анабет се захвана да си оправи леглото.

Аз смутено се мотаех наоколо, като се мъчех да прегледам още няколко доклада. По принцип, дори и по време на проверка, беше забранено двама лагерници от различен пол да бъдат... сами.

Наложи се да впишем това правило, когато Силена и Бекендорф станаха гаджета. Да, знам какво си мислите: не са ли всички полубогове роднини по божествена линия и как така могат да бъдат гаджета? Работата е там, че генетически погледнато, божествената линия няма никакво значение, тъй като боговете нямат ДНК. Едип полубог никога не би тръгнал с някой от братята или сестрите си. Момче и момиче от хижата на Атина да бъдат заедно? В никакъв

случай. Но дъщеря на Афродита и син на Хефест? Те не са роднини. Не е никакъв проблем.

Такива мисли ми се въртяха в главата, докато гледах как Анабет разтребва. Тя затвори лаптопа си, който ѝ беше подарък от изобретателя Дедал.

Прокашлях се смутено и попитах:

— Намери ли нещо интересно вътре?

— Твърде много — отвърна тя. — Дедал има толкова идеи, че ще ми трябват поне петдесет години, за да ги разгада.

— Аха — измърморих аз. — Сигурно ще е забавно.

Анабет прибра листовите — чертежи на сгради и бележки. Знаех, че мечтата ѝ е някой ден да стане архитект, но опитът ми подсказваше да не я питам върху какво работи. Веднага щеше да ме залее с поток от обяснения за ъгли, подпорни греди и така нататък, докато не ми се завиеше свят.

— Знаеш ли... — тя прибра косата си зад ухото, което ѝ беше навик, когато беше притеснена. — Тази история с Бекендорф и Силена... Няма как да не се замислиш. Да си дадеш сметка какво е... най-важно за теб. Че можеш да загубиш хора, които са ти важни.

Кимнах. Започнах да се вторачвам в разни дреболии, като например, че все още носеше обещаните със сребърни сови, които ѝ беше подарил баща ѝ, гениалният преподавател по военна история от Сан Франциско.

— Ъъъ... — измънках. — В смисъл... всичко наред ли е с вашите?

Да, да, адски глупав въпрос, знам, но все пак бях смутен.

Анабет ме изгледа разочаровано, но кимна.

— Татко мислеше да ме заведе в Гърция това лято — рече тя замечтано. — Винаги съм искала да видя...

— Партенона — спомних си аз.

Тя се усмихна.

— Да.

— Е, някой друг път. Ще имаш още много лета, нали?

Веднага щом го изрекох, си дадох сметка колко тъпо прозвуча. Бях на прага на „сетния си миг“. След по-малко от седмица можеше да падне Олимп. Ако епохата на боговете наистина залезеше, светът,

който познавахме, щеше да потъне в хаос. Полубоговете щяха да бъдат преследвани и изтребени. Нямаше да имаме повече лета.

Анабет заби поглед в листа си.

— Три точки — измърмори тя, — заради нехайството на предводителя на хижата. Хайде, да вървим. Трябва да довършим твоите доклади и да отидем при Хирон.

По пътя към Голямата къща прегледахме последния доклад, който беше написан на листо от клен от един сатир в Канада. Той още повече помрачи настроението ми.

— Скъпи Гроувър — зачетох на глас. — Гората край Торонто е нападната от гигантски язовец. Опитах се да последвам съвета ти и да призова мощта на Пан. Никакъв резултат. Много дървета на дриади са унищожени. Оттеглям се в Отава. Моля, дай съвет. Къде си? — Глисън Хедж, защитник.

Анабет се намръщи.

— Знаеш ли къде е Гроувър? Нали имате телепатична връзка?

След смъртта на бог Пан миналото лято, с най-добрия ми приятел като че ли поехме по различни пътища. Съветът на чифтокопитните старейшини го смяташе за прогонен в изгнание, но той продължаваше да обикаля по Източното крайбрежие, за да разпространи вестта за Пан и да убеди природните духове сами да защитават своите малки късчета от дивата природа. Беше си идвал в лагера само няколко пъти, за да се види с приятелката си Хвойничка.

Последно бях чул, че е в Сентрал парк и организира тамошните дриади, но от два месеца никой не го беше виждал. Опитвахме се да се свържем с него чрез Ирида, но без успех. Надявах се, че ще разбере, ако му се случи нещо лошо, тъй като имахме телепатична връзка. Веднъж той ми беше казал, че ако загине, може и аз да умра заради връзката ни. Нямах представа дали това беше така.

Чудех се дали все още е в Манхатън. След това се замислих за съня си и рисунките на Рейчъл — надвисналите над града тъмни облаци, събраната пред „Импайър Стейт Билдинг“ войска.

— Анабет — спрях я край стълба с окачената топка на игрището. Знаех, че нагазвам в опасни води, но нямах представа на кого друг мога да имам вяра. Освен това, винаги бях разчитал на Анабет за съвет. — Слушай, снощи сънувах... ъъ... Рейчъл...

Разказах ѝ всичко, дори и за странния портрет на Люк като малък.

След като свърших, тя дълго мълча. След това така нагъна листа, в който записваше точките от проверката на хижите, че го скъса.

— И какво искаш да ти кажа?

— Не знам. Ти си най-добрият стратег, който познавам. Ако беше на мястото на Кронос и планираше войната, какво щеше да направиш?

— Бих използвала Тифон за отвличане на вниманието. След това бих атакувала директно Олимп, докато боговете са на Запад.

— Точно както е на рисунката на Рейчъл.

— Пърси — изсъска Анабет, — Рейчъл е обикновена простосмъртна!

— Ами ако сънищата ѝ са истина? Онези титани говореха, че Олимп ще бъде унищожен до дни. Казаха, че са подготвили други предизвикателства. А портрета на Люк като малък...

— Просто трябва да сме нащрек.

— Как? — попитах. — Виж на какво е заприличал лагерът! Дори не можем да спрем да се караме. А на всичкото отгоре, се предполага да ме съсече прокълнатият меч!

Тя хвърли листа на земята.

— Знаех си, че не бива да ти показваме пророчеството! — възкликна тя ядосано. — То само те плаши. А когато те е страх, хукваш да бягаш.

Зяпнах я смаяно.

— Аз? Да бягам?

Анабет се наклони към мен.

— Да, ти! Ти си страхливец, Пърси Джаксън!

Носовете ни бяха опрени един в друг. Очите ѝ бяха зачервени. Изведнъж ми просветна, че може би ме наричаше страхливец не заради пророчеството.

— Щом не ти харесват нашите шансове — изръмжа тя, — по-добре да беше заминал с Рейчъл на ваканция.

— Анабет...

— И щом не ти харесва при нас.

— Не е честно!

Тя ме заобиколи и хукна към ягодовите поля.

Ще ми се да кажа, че оттам насетне денят ми тръгна по-добре. Нищо подобно, естествено.

Следобеда се събрахме край лагерния огън, за да се сбогуваме с Бекендорф и да изгорим погребалния му саван. Хижите на Арес и на Аполон дори обявиха временно примирие, за да присъстват.

Саванът на Бекендорф беше изработен от миниатюрни метални халки. Не си представях как ще изгори, но сигурно Мойрите ни помогнаха. Щом го хвърлихме в огъня, металът се разтопи и се превърна в златист дим, който се издигна в небето. Пламъците на лагерния огън винаги отразяваха настроението ни и този път бяха черни.

Надявах се душата на Бекендорф да се е озовала в Елисейските полета. Може би той щеше да предпочете да се прероди и да се опита три последователни пъти да стигне до Елисейските полета, за да го допуснат до Островите на блажените, които бяха нещо като най-готината част от Подземното царство. Бекендорф заслужаваше да бъде там.

След церемонията Анабет си тръгна, без да ми проговори. Повечето от лагерниците се разотидоха, да се заемат със следобедните си задължения. Аз останах, взрян в утихващия огън. Силена плачеше, а Клариса и гаджето ѝ Крис Родригес се опитваха да я утешат.

Накрая събрах смелост да се приближа към тях.

— Силена... Страшно съжалявам.

Тя подсмъркна. Клариса ме изглежда кръвнишки, но тя винаги си гледаше така. Крис се правеше, че не ме забелязва. Той беше минал на страната на Люк, но след това Клариса го беше спасила от лабиринта и Крис сигурно още се чувстваше виновен.

Прокашлях се.

— Силена, Бекендорф си носеше твоя снимка. Преди битката си я извади и я погледна. Ти означаваше много за него. Заради теб изминалата година беше най-щастливата от живота му.

Силена се разхълца.

— Браво, Пърси — измърмори подигравателно Клариса.

— Не, недей — обади се Силена. — Благодаря... благодаря ти, Пърси... Прибирам се.

— Искаш ли компания? — попита Клариса.

Силена поклати глава и хукна.

— По-силна е, отколкото изглежда — измърмори Клариса, все едно говореше на себе си. — Ще се оправи.

— И ти би могла да допринесеш за това — предложих. — Да почетеш паметта на Бекендорф, като се сражаваш заедно с нас.

Клариса автоматично посегна към ножа си, но не го намери — беше го оставила забит в масата за пинг-понг в Голямата къща.

— Това не ме засяга — изръмжа тя. — Докато не покажете повече уважение към нас, ние няма да се бием повече.

Забелязах, че тя не говореше в рими. Може би не беше била с останалите, когато Аполон беше произнесъл заклинанието или пък беше успяла да го преодолее. Изтръпнах — за миг се зачудих дали Клариса не беше шпионинът на Кронос в лагера. Дали не се оттегляше затова от битката? Но колкото и да не ми беше симпатична Клариса, не можех да си я представя като агент на Кронос.

— Добре — рекох. — Не исках да се стига дотам, но ти си ми длъжник. Ако не бях аз, още щеше да гниеш в пещерата на циклопа в Морето на чудовищата.

Тя стисна зъби.

— Избери си нещо друго като отплата, Пърси. Но не и това. Прекалено много пъти сте пренебрегвали хижата на Арес. Не си мисли, че не знам какво говорят зад гърба ми.

Едва не отвърнах: „Ами то си е самата истина“, но на време си прехапах езика.

— И какво? Ще оставиш Кронос да ни смачка?

— Щом толкова държиш на помощта ми, накарай ги да ни дадат колесницата.

— Ама и ти си едно голямо бебе.

Тя пристъпи към мен, но Крис застана между нас.

— Хей! — извика той. — Клариса, помисли! Той има право.

Тя му се озъби:

— И ти ли!

Обърна се и закричи ядосано, а Крис хукна след нея.

— Хей, почакай! Исках само... Клариса, чакай!

Почаках, докато и последните искрици от огъня не угаснаха в следобедното небе. След това се отправих към арената. Имах нужда от малко почивка, а и освен това исках да видя един стар приятел.

ПЕТА ГЛАВА

НАСОЧВАМ КУЧЕТО СИ СРЕЩУ ЕДНО ДЪРВО

Госпожа О'Лиъри ме видя първа, което беше страшно, предвид че тя имаше размерите на камион. Едва бях стъпил на арената и една черна вълна се стовари върху мен.

БУМ!

В следващия миг бях проснат на земята, огромна лапа беше стъпила на гърдите ми и грамаден език, грапав като тел за миене на чинии, ближеше лицето ми.

— Ау! — извиках. — По-внимателно! И аз се радвам да те видя. Ау, недей!

На госпожа О'Лиъри ѝ трябваха няколко минути, за да се успокои и да слезе от мен. Целият бях подгизнал от кучешки лиги. Тя искаше да си играем, така че взех един бронзов щит и го метнах в другия край на арената.

Между другото, госпожа О'Лиъри беше единствената в света дружелюбна хрътка от Подземното царство. Бях я наследил от предишния ѝ собственик, който умря. Тя живееше в лагера и Бекендорф... Бекендорф се грижеше за нея, когато мен ме нямаше. Той беше изковал любимия ѝ бронзов кокал за дъвчене. Също така ѝ беше направил нашийник с табелка с името ѝ с кръстосани кости отдолу. Бекендорф беше най-добрият ѝ приятел след мен.

Тази мисъл ме натъжи още повече, но продължих да хвърлям щита, тъй като госпожа О'Лиъри настояваше.

След това тя заджафка — звукът беше малко по-силен от топовен гърмеж, — за да покаже, че иска да излезем на разходка. Другите лагерници се ядосваха, когато хрътката използваше арената за тоалетна. През цялото лято имаше нещастни случаи с подхлъзвания и падания. Затова отворих портите и тя хукна към гората.

Поех след нея. Не се притеснявах, че се беше отдалечила. Нищо в гората не представляваше заплаха за нея. Дори драконите и гигантските скорпиони побягваха, щом я видеха.

Когато най-сетне я настигнах, госпожа О'Лиъри не използваше дърветата по предназначение, а се беше спряла на поляната, където Съветът на чифтокопитните старейшини беше организиран процесът срещу Гроувър. Полянката изглеждаше зле. Тревата беше пожълтяла. Листата на трите трона бяха опадали. Друго обаче ме изненада попече: там стоеше най-странното трио, което можете да си представите: дриадата Хвойничка, Нико ди Анджело и един много стар и много дебел сатир.

Единствено Нико не изглеждаше изплашен от появата на госпожа О'Лиъри. Беше същият, какъвто го бях виждал в съня си — с кожено яке, черни джинси и тениска с танцуващи скелети, която напомняше на рисунките за Деня на мъртвите. Мечът му от стикско желязо висеше на кръста му, Нико беше само на дванайсет, но изглеждаше много по възрастен и тъжен.

Кимна ми и продължи да чеше госпожа О'Лиъри зад ушите. Тя настървено душеше обувките му, все едно те бяха най-интересното нещо на света след печените ребърца. Като син на Хадес, той вероятно беше минавал през какви ли не любими на хрътките от Подземното царство места.

Възрастният сатир не изглеждаше толкова доволен.

— Някой няма ли да... Какво прави тази хрътка от Подземното царство в моята гора? — Той размахваше ръце и подскачаше на копитата си, все едно тревата гореше. Хей, Пърси Джаксън, твой ли е този звяр?

— Извинявай, Леней — отвърнах. — Нали така се казваше, не бъркам?

Сатирът изпъшка. Козината му беше посивяла, между рогата му имаше паяжина. Заради издутия си корем приличаше на някоя от ония фигури за блъскане по панаирите.

— Естествено, че съм Леней! Не ми казвай, че си забравил един от членовете на Съвета. Хайде, прибери си звяра!

— Баф! — изджафка щастливо госпожа О'Лиъри.

Старият сатир подскочи.

— Прибери го веднага! Хвойничке, при тези обстоятелства няма да ти помогна!

Хвойничка се обърна към мен. Дриадата беше красива, с лилава копринена рокля и нежно лице на елф, но очите ѝ бяха зеленикави и пълни с хлорофил — беше плакала.

— Пърси — заподсмърча тя, — исках да го питам за Гроувър. Сигурна съм, че му се е случило нещо. От толкова време не си е идвал... Надявах се Леней да...

— Казах ти! — прекъсна я сатирът. — По-добре забрави този предател!

Хвойничка тропна с крак.

— Не е предател! Той е най-смелият сатир на света и искам да знам къде е!

— Баф!

Коленете на Леней затрепериха.

— Аз... Няма да отговарям на въпросите ти, докато тази хрътка души опашката ми!

Нико едва се сдържаше да не се разсмее.

— Аз ще разходя кучето — предложи той.

Подсвирна и госпожа О'Лиъри хукна след него към другия край на поляната.

Сатирът изсумтя възмутено и изтупа полепналите по ризата си тревички.

— Вече се опитах да ти обясня, млада госпожице, че приятелят ти не ни е изпращал никакви доклади, откак гласувахме да го прогоним.

— Вие се опитахте да го прогоните — поправих го аз. — Хирон и Дионис не ви позволиха да го направите.

— Глупости! Те са само почетни членове на Съвета. Техният глас не се брои.

— Ще предам на Дионис думите ти.

Леней пребледня.

— Имах предвид... Виж сега, Джаксън. Това не е твоя работа.

— Гроувър ми е приятел — заявих. — Той не лъже. Пан е мъртъв. Видях го с очите си. Просто ви е страх да приемете истината.

Устните на сатира затрепериха.

— Не е така! Гроувър е лъжец! Прав му път и дано никога повече не се върне. Без него ни е по-добре!

Посочих увехналите тронове.

— След като ви е по-добре, къде са останалите? Като че ли вашият Съвет не се е събирал напоследък.

— Марон и Силен... Сигурен съм, че ще се върнат — отвърна той, но аз долових притеснението в гласа му. Просто са се оттеглили да помислят. Тази година беше много напрегната за всички.

— Тепърва ще става още по-напрегната — предсказах мрачно аз. — Леней, Гроувър ни е нужен. Не може да няма начин да го откриете с вашата магия.

Старият сатир запремига.

— Казвам ви, не знам нищо. Сигурно е мъртъв.

Хвойничка се разхлипа.

— Не е мъртъв — възразих. — Усещам го.

— С вашата телепатична връзка — измърмори презрително Леней. — На нея не може да се разчита.

— Разпитай другите — настоях. — Намери го. Войната приближава. Гроувър се опитваше да подготви природните духове.

— Без мое разрешение! И ние нямаме нищо общо с вашата война!

Сграбчих го за ризата, което определено не ми беше в стила, но глупавият стар козел страшно ме вбеси.

— Слушай, Леней. Когато Кронос нахлуе тук, ще води глутници хрътки от Подземното царство. Ще унищожи всичко, което се изпречи на пътя му — простосмъртни, богове, полубогове. Мислиш ли, че ще остави сатирите? Ти се наричаш техен предводител. Е, застани начело тогава! Излез и виж какво става навън. Намери Гроувър и донеси новини на Хвойничка. Заминавай!

Не го блъснах много силно, но пък и той не стоеше много стабилно на копитата си и затова се плъосна на покрития с козина задник. След това се изправи и изприпка сред дърветата, шкембето му подскачаше.

— Никога няма да приемем обратно Гроувър! Той завинаги ще си остане прогонен!

Леней изчезна в храсталаците, а Хвойничка избърса сълзите си и рече:

— Извинявай, Пърси. Не исках да те замесвам. Леней все още е господар на дивата природа. Не е хубаво да го превръщаш в свой враг.

— Спокойно — отвърнах. — Имам и по-лоши врагове от един дебел сатир.

Нико се върна при нас.

— Браво, Пърси. Като гледам какви кози бобешки е оставил след себе си, хубаво си го разтърсил.

Досещах се какво правеше тук, но въпреки това се опитах да се усмихна.

— Добре дошъл. Да не би да ти е домъчняло за Хвойничка?

Той се изчерви.

— Не, не. Стана случайно. Просто... попаднах насред разговора им.

— И ни изплаши до смърт, като изскочи така от сенките! — обади се дриадата. — Нико, ти си син на Хадес, сигурен ли си, че не знаеш нищо за Гроувър?

Нико пристъпи от крак на крак.

— Хвойничке, вече се опитах да ти обясня... Дори и да умре, Гроувър ще се прероди в света на природата. Не усещам такива неща, аз имам власт само над смъртните души.

— Но ако чуеш нещо, нали веднага ще ми кажеш? — примоли се тя, като го хвана за ръката. — Каквото и да е!

Бузите на Нико пламнаха още повече.

— Обещавам. Ще се ослушвам за новини за него.

— Ще го намерим, Хвойничке — обещах. — Гроувър е жив, сигурен съм. Навярно има някакво просто обяснение защо не се е свързал с нас.

Тя кимна унило.

— Колко жалко, че не мога да напусна гората. Той може да е къде ли не, а аз трябва да седя тук да го чакам. Ако този глупав козльо е пострадал...

Госпожа О'Лиъри се приближи и подуши роклята й.

Хвойничка изпищя.

— Не, недей! Знам какво правят кучетата с дървета... Изчезвам!

И тя се скри в зелена мъгла. Госпожа О'Лиъри се огледа разочаровано и отиде да си търси друга жертва. С Нико останахме сами.

Той заби меча си в земята. От пръстта изскочи купчина животински кости. Те се събраха и образуваха скелет на полска мишка, който изчезна в храсталака.

— Съжалявам за Бекендорф.

Буца заседна на гърлото ми.

— Откъде...

— Говорих с духа му.

— О... — така и не успях да свикна, че това дванайсет годишно хлапе прекарваше повече време в разговори с мъртвите, отколкото с живите. — Какво ти каза?

— Че не те вини. Смяташе, че ще имаш угризения, и каза да ти предам, че не бива.

— Ще се пробва ли да се прероди?

Нико поклати глава.

— Не, остава в Елисейските полета. Каза, че чакал някого. Като че ли нямаше нищо против да е мъртъв.

Не беше кой знае какво успокоение, но все пак.

— Сънувах те на връх Тамалпаис — рекох. — Наистина ли...

— Да, бях там — кимна той. — Не шпионирах нарочно титаните, просто минавах наблизко в онзи момент.

— Защо?

Нико прибра меча в ножницата.

— Разследвах... семейството ми.

Кимнах. Знаех, че миналото му беше незаздравяла рана. Допреди две години той и сестра му Бианка бяха държани извън времето в хотел „Лотос“ в Лас Вегас. Бяха прекарвали там седемдесет години. Накрая някакъв неизвестен адвокат ги беше спасил и записал на училище, но Нико нямаше никакви спомени за живота си преди хотела. Не знаеше нищо за майка си. Не знаеше кой е бил адвокатът, нито пък защо е бил държан извън времето, а после освободен. След смъртта на Бианка той беше останал сам и се мъчеше да намери отговорите на въпросите си.

— И как върви? — попитах. — Някакъв късмет?

— Не — измърмори той. — Но се надявам скоро да попадна на нова следа.

— Каква следа?

Нико загриза устна.

— Друг път ще ти разкажа. Знаеш защо съм дошъл.

Ужас вледени гърдите ми. След като миналата есен Нико сподели плана си как да победим Кронос, постоянно сънувах кошмари. От време на време той се появяваше и ме притискаше за отговор, но аз продължавах да отлагам.

— Не знам, Нико — отвърнах. — Струва ми се доста... крайно.

— Тифон ще пристигне в Ню Йорк след... колко? Седмица? Повечето титани са на свобода и са минали на страната на Кронос. Може би е време за крайни мерки.

Обърнах глава към лагера. Дори оттук се виждаше, че между хижите на Арес и на Аполон пак е избухнало стълкновение, лагерниците се замеряха с проклетия и римувани ругатни.

— Те не могат да се изправят срещу армията на титаните — рече Нико. — Знаеш го. Въпросът е между теб и Люк. И има само един начин да го победиш.

Припомних си сблъсъка ни на борда на „Принцеса Андромеда“. Той ме беше надвил с лекота. Беше ме ранил в ръката, заради което едва не загинах, а аз не бях успял да му оставя дори и драскотина. Въртоп беше отскочил от кожата му.

— Може да се сдобиеш със същата мощ — продължи да ме убеждава Нико. — Вече знаеш какво гласи пророчеството. Ако не искаш прокълнатият меч да те съсече...

Зачудих се откъде ли знаеше за това. Дали някой дух не му беше казал пророчеството?

— Пророчеството не може да бъде избегнато — рекох.

— Но поне можеш да се опиташ. — Очите му пламтяха нетърпеливо. — Можеш да станеш непобедим.

— Може би трябва да изчакаме. Да се опитам да...

— Не! — извика Нико. — Трябва да го направим сега!

Зяпнах го. Отдавна не го бях виждал да избухва така.

— Сигурен ли си, че си добре?

Той си пое дълбоко дъх.

— Пърси, започне ли битката... няма да имаме време. Това е последният ни шанс. Съжалявам, че те притискам, но преди две години сестра ми жертва живота си, за да ви защити. Не бива да го забравяш. Направи каквото е нужно, за да останеш жив и да победиш Кронос.

Изобщо не ми се искаше. След това обаче се сетих как Анабет ме беше нарекла страхливец и се ядосах.

Нико беше прав. Ако Кронос нападнеше Ню Йорк, лагерниците нямаше да успеят да го спрат. Трябваше да направя нещо. Предложението на Нико беше твърде опасно, може би дори смъртоносно, но поне щеше да ми даде някакъв шанс.

— Добре — рекох. — Какво ще правим?

Устните му се разтвориха в крива усмивка и за миг съжалих, че се съгласих.

— Първо трябва да поемем по стъпките на Люк. Трябва да узнаем повече за миналото му, за детството му.

Потреперих, спомних си рисунката на Рейчъл от съня си — усмихнатия деветгодишен Люк.

— Защо?

— Ще ти обясня, когато стигнем там — отвърна Нико. — Намерих майка му. Живее в Кънектикът.

Зяпнах. Изобщо не се бях сещал за простосмъртния родител на Люк. Познавах баща му, Хермес, но майка му...

— Люк е избягал от къщи съвсем малък — рекох. — Не предполагах, че майка му е жива.

— О, жива е.

Каза го така, че се зачудих какво ли не ѝ беше наред. Кой знае какво чудовище щеше да се окаже?

— Добре... — въздъхнах. — И как ще стигнем до Кънектикът? Може да повикам Блекджак...

— Не — намръщи се Нико. — Пегасите не ме харесват, а и чувствата са взаимни. Ще минем без летене. — Той подсвирна и госпожа О'Лиъри дотича от гората. Нико я погали по главата. — Тя ще ни помогне. Още ли не си пробвал пътуване през сенките?

— Пътуване през сенките?

Той прошепна нещо в ухото на госпожа О'Лиъри. Тя наклони глава на една страна и застина очаквателно.

— Качвай се — заповяда Нико.

Никога преди не ми беше хрумвало да яздя куче, но пък госпожа О'Лиъри беше достатъчно голяма. Покатерих се на гърба ѝ и хванах нашийника.

— За нея е ужасно уморително — предупреди ме Нико, затова не бива да го правиш често. И е най-добре да пътувате нощем. Сенките са част от една материя. Мракът е един и създанията на Подземното царство могат да го използват. Все едно минават по някакъв коридор.

— Не разбирам — поклатих глава.

— И на мен ми трябваше доста време, за да се науча. Но госпожа О'Лиъри знае. Кажи ѝ къде искаш да отидеш. Уестпорт, дома на госпожа Кастелан.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не се тревожи — отвърна той. — Ще те чакам там.

Малко ме беше страх, но се наведох и прошепнах в ухото на госпожа О'Лиъри:

— Можеш ли да ме отведеш в Уестпорт, Кънектикът? В дома на госпожа Кастелан?

Госпожа О'Лиъри подуши настойчиво. Взря се в сумрака в гората. И се засили право към един дъб.

Миг преди да се ударим в него, изчезнахме в сенките. Обгърна ни студ, все едно се бяхме озовали на Луната.

ШЕСТА ГЛАВА

ПРЕГОРЕЛИ СЛАДКИ

Не бих препоръчвал пътуване в сенките, ако ви е страх от:

1. Тъмното.
2. Студени тръпки по гърба.
3. Странни шумове.
4. Развиване на такава скорост, че да ти пламнат бузите.

С други думи, беше страхотно. В първия момент не виждах нищо. Само усещах козината на госпожа О'Лиъри и бронзовите халки на нашийника, който стисках здраво.

След това мракът се разпръсна и пред мен се разкри съвсем различен пейзаж. Намирахме се на една скала сред горите на Кънектикът. Или поне винаги така си го бях представял — много дървета, ниски каменни огради и големи къщи. От едната ми страна, долу в ниското, минаваше шосе. От другата започваше нечий заден двор. Той беше просторен, макар и запустял и с неокосена трева. Къщата беше голяма, двуетажна и боядисана в бяло. Макар че от пътя я делеше само скалата, на която се намирах, изглеждаше наред с нищото. Кухненският прозорец светеше. Под една ябълка се поклащаше стара ръждясала люлка.

Не можех да си представя да живея в подобна къща с истински двор и всичко останало. До този момент бях живял единствено в малкия ни апартамент в Манхатън или по пансиони. Ако това беше домът на Люк, не разбирах защо изобщо го е напуснал.

Госпожа О'Лиъри се олюля. Спомних си предупреждението на Нико, че пътуването в сенките ще я изтощи, и скочих на земята. Тя се прозя широко, белнаха се зъби, които биха уплашили и тиранозавър, завъртя се и се строполи толкова тежко, че земята потрепери.

До мен се появи Нико, изскочи от сенките, все едно те го бяха създали. Политна и аз го подхванах за ръката.

— Добре съм — едва чуто измърмори той и потърка очи.

— Как го направи?

— Научих се. На няколко пъти се блъсвах в стени. Веднъж се озовавах в Китай.

Госпожа О'Лиъри захърка. Ако не беше шумът от преминаващите коли, сигурно щеше да събуди целия квартал.

— Ти също ли ще поспиш? — попитах Нико.

Той поклати глава.

— След първия ми успешен опит спях цяла седмица. Сега само се уморявам и затова не бива да го правя често. Госпожа О'Лиъри ще трябва да остане тук известно време.

— Е, поне ще поразгледаме Кънектикът. — Взрях се и бялата двуетажна къща. — И сега какво?

— Ще позвъним на вратата — отвърна Нико.

Ако бях на мястото на майката на Люк, едва ли щях да отворя на две непознати хлапета посред нощ. Но пък тя си беше странна птица.

Досетих се за това, още преди да стигнем до вратата. Покрай алеята бяха наредени гипсови фигурки на животни: лъвовете, прасета, дракони, хидри, дори бебе минотавър с минотавърски памперс. Предвид жалкото им състояние, явно стояха тук от доста време — най-малко от пролетта. От врата на една от хидрите стърчеше поникнала фиданка.

Предната веранда беше пълна с вятърни чанове. Лъскавите стъклени и метални пръчици звънтяха при всеки полъх. Пиринчени наниз потракваха като ромон на вода и ми напомниха, че трябва да отида до тоалетната. Чудно ми беше как госпожа Кастелан понасяше тази шумотевица.

Вратата беше боядисана в тъмнозелено. Името КАСТЕЛАН беше изписано на английски и отдолу на гръцки Διοικητής φρουρίου^[1].

Нико ме погледна:

— Готов ли си?

Едва почука на вратата и тя се отвори.

— Люк! — извика радостно една възрастна жена.

Приличаше на човек, който за разнообразие обича да пъха два пръста в контакта. Бялата ѝ коса стърчеше във всички посоки. Розовата рокля беше прогорена на няколко места и изцапана с пепел. Усмихна се, лицето ѝ се разтегли някак неестествено, очите ѝ искряха така, че се зачудих дали не беше сляпа.

— Скъпото ми момче! — Тя прегърна Нико. Не можех да схвана защо смяташе Нико за Люк, те изобщо не си приличаха, но след това жената се усмихна и на мен и отново извика: — Люк!

Забрави за Нико и ме притисна към себе си. Миришеше на изгорели курабийки. Беше кожа и кости, но едва не ме смачка в обятията си.

— Влизай — заповяда тя. — Вече съм ти приготвила обяда.

Вкара ни вътре. Всекидневната беше по-странна и от моравата. Всеки сантиметър беше претъпкан с огледала и свещи. Накъдето и да се обърнеш, виждах отражението си. Над камината малък бронзов Хермес летеше над стрелката на часовника. Умът ми не го побираше как вестоносецът на боговете се е влюбил в тази стара жена.

След това забелязах снимката в рамка над камината и застинах. Беше точно като рисунката на Рейчъл — Люк на девет години, с руса коса, широко усмихнат и с два липсващи зъба. Без белега на бузата изглеждаше съвсем различно — безгрижен и щастлив. Откъде Рейчъл беше разбрала за тази снимка?

— Насам, скъпи! — Госпожа Кастелан ме побутна към кухнята. — Казах им, че ще се върнеш! Знаех си!

Накара ни да седнем на масата. На нея бяха натрупани стотици — и наистина имам предвид стотици — кутии със сандвичи с фъстъчено масло и сладко. Тези най-отдолу вече бяха започнали да позеленяват и да мухлясват. Явно бяха направени доста отдавна. Миризмата ми напомни на шкафчето ми в училище в шести клас — а тя определено не беше приятна.

Върху печката имаше няколко тави с прегорели курабийки. В мивката се издигаше планина от празни бутилки от безалкохолни. До чешмата — все едно да я пази — беше поставена фигурка на Медуза.

Госпожа Кастелан си затананика, извади фъстъчено масло и сладко и започна да маже нов сандвич. Нещо гореше във фурната. Подозирах, че се печаха още курабийки.

Над мивката и по прозореца бяха закачени изрезки от списания и вестникарски реклами с изображения на Хермес от фирмените знаци на различни компании и кадуцей от реклами на лекарства.

Потиснах се. Бях готов да хукна навън, но майката на Люк не ме изпускате от очи, докато правеше сандвича, сякаш се страхуваше, че ще избягам.

Нико се покашля.

— Ааа... госпожо Кастелан?

— Да?

— Трябва да ви питаме нещо за сина ви.

— О, да! Казваха, че никога повече няма да се върне. Но аз знаех, че грешат. — Помилва ме нежно по бузата и остави следи от фъстъчено масло и сладко.

— Кога го видяхте за последен път? — попита Нико.

Очите й се замъглиха.

— Беше толкова малък, когато замина — прошепна тя унесено. — В трети клас. Беше твърде малък, за да избяга от къщи. Каза, че ще се върне за обяд. И аз го чаках. Той обича сандвичи с фъстъчено масло и сладко, курабийки и безалкохолно. Всеки миг ще се върне за обяд... — Погледна ме и се усмихна. — О, Люк, какви ги говоря, ти вече си тук! Толкова си красив! Имаш очите на баща ти.

Обърна се към изображенията на Хермес над мивката.

— Той е добър мъж. Да, така е. Наминава да ме види от време на време.

Часовникът във всекидневната тиктакаше. Избърсах фъстъченото масло от бузата си и умолително погледнах Нико: „Може ли вече да си тръгваме?“.

— Госпожо — рече той, — какво... какво е станало с очите ви?

Очите й изглеждаха накъсани на десетки парчета, все едно тя се опитваше да погледне към него през калейдоскоп.

— Люк, вече съм ти разказвала за това! Стана точно преди да се родиш. Винаги съм била по-специална, мога да виждам през... как й викаха?

— Мъглата? — подсказах аз.

— Да, скъпи — кимна ми ласкаво. — Затова ми предложиха една важна работа. Защото бях специална!

Обърнах се към Нико, но той сви объркано рамене.

— Каква работа? — настоях. — И какво стана?

Госпожа Кастелан се намръщи. Ножът й се спря над филийката.

— Не се получи. Баща ти не ми даваше да се пробвам. Било твърде опасно. Но аз държах да опитам. Такава ми е била съдбата... Все още не мога да прогоня виденията от главата си. Заради тях всичко е толкова неясно. Искаш ли курабийки?

Извади една тава от фурната и изсипа десетина овъглени парчета тесто на масата.

— Люк беше толкова добър — прошепна госпожа Кастелан. — Замина, за да ме предпази. Казваше, че ако го няма, чудовищата няма да се появяват. Опитвах се да го убедя, че не ме е страх от чудовищата. Те седят по цял ден отвън на алеята, но не влизат въщи. — Тя взе малката фигурка на Медуза от перваза. — Нали така, госпожо Медуза? Чудовищата изобщо не са опасни. — Усмихна ми се. — Толкова се радвам, че се върна у дома. Знаех си, че не те е срам от мен!

Размърдах се смутено. Представих си как се е чувствал Люк, когато е бил на осем-девет години, как постепенно е започнал да осъзнава, че майка му не е съвсем в час.

— Госпожо Кастелан?

— Мамо — поправи ме тя.

— Тъж... да. Виждали ли сте Люк след заминаването му?

— Разбира се!

Зачудих се, дали не си въобразяваше. Доколкото виждах, тя вземаше за Люк всеки, който се появеше на прага ѝ. Но Нико се наклони напред нетърпеливо.

— Кога? — попита той. — Кога е бил тук за последен път?

— Ами... о, богове... — Лицето ѝ помръкна. — Последния път изглеждаше толкова различен. Имаше белег. Ужасен белег! И звучеше толкова огорчен...

— А очите му? — обадох се аз. — Златни ли бяха?

— Златни ли? — Тя премига. — Не. Каква глупост! Люк е със сини очи. Красиви сини очи!

Значи Люк наистина беше идвал тук, и то преди миналото лято, преди да се превърне в Кронос.

— Госпожо Кастелан — Нико я хвана за ръката, — това е много важно. За какво беше дошъл той? Поиска ли нещо?

Тя се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни.

— Моята... моята благословия. Колко мило, нали? — Погледна ни нерешително. — Щял да ходи в някаква река и се нуждаел от благословията ми. И аз му я дадох. Как няма да му я дам!

Нико ми хвърли тържествуващ поглед.

— Благодаря ви, госпожо. Това е всичко, за което...

Госпожа Кастелан изпъшка. Превисе на две и тавата с курабийките падна на пода. Ние скочихме.

— Госпожо Кастелан? — извиках аз.

— Оооо!

Майката на Люк се изправи. Очите ѝ искряха в зелено. Отдръпнах се рязко и едва не паднах върху кухненската маса.

— Детето ми — занарежда тя с много по-дълбок глас. Трябва да го защита! Хермес, помогни ми! Не си давам детето! Не е за тази съдба! Не!

Сграбчи Нико за раменете и го разтърси яростно, сякаш за да го накара да разбере:

— Не е за него тази съдба!

Нико изпищя и я блъсна. Сграбчи ръкохватката на меча си.

— Пърси, да се махаме оттук!

Изведнъж госпожа Кастелан политна. Скочих към нея и я подхванах, преди да си е ударила главата в ръба на масата. Успях да я сложа на един стол.

— Госпожо Кастелан?

Тя прошепна нещо неразбираемо и поклати глава.

— Богове! Изгървах курабийките... Колко съм несръчна!

Премига, очите ѝ си бяха нормални — или поне същите, както преди. Зеленият блясък беше изчезнал.

— Добре ли сте? — попитах.

— Разбира се, скъпи. Нищо ми няма. Защо?

Обърнах се към Нико, който безгласно изрече: „Да вървим!“.

— Госпожо Кастелан, разказвахте ни... разказвахте ни за сина си — продължих аз.

— Така ли? — отвърна тя отнесено. — Да, за сините му очи. Говорехме за сините му очи. Толкова красиво момче!

— Трябва да тръгваме — обади се настойчиво Нико. — Ще кажем на Люк... Тъъ... Ще му предадем много поздрав.

— Но как така ще си тръгвате? — Госпожа Кастелан се надигна и аз отстъпих. Беше глупаво да изпитвам страх от тази крехка възрастна жена, но промяната в гласа ѝ, как беше сграбчила Нико... — Хермес ще си дойде скоро. Той ще иска да види момчето си!

— Може би следващия път — рекох. — Благодаря ви за... — сведох поглед към изгорелите курабийки на пода. — Благодаря ви за

всичко.

Тя се опита да ни спре, предложи ни безалкохолно, но аз вече не издържах в тази къща. На верандата майката на Люк ме сграбчи за китката и едва не подскочих.

— Люк, пази се. Обещай ми, че ще внимаваш!

— Ще внимавам... мамо.

Тя се усмихна. Пусна ме и докато затваряше вратата, чух как обясняваше на свещите вътре:

— Чухте ли? Ще се пази. С него всичко ще е наред. Нали ви казах!

С Нико побягнахме. Дребните фигурки край пътеката като че ли ни се надсмиваха, докато тичахме край тях.

Когато се върнахме на скалата, видяхме, че госпожа О'Лиъри си е намерила приятел.

Пламтеше приятен огън, ограден от камъни. Момиче на осем-девет години седеше с кръстосани крака до гигантската хрътка и я галеше по главата.

Непознатата беше с кестенява коса и проста кафява рокля. Беше си вързала шал на главата и приличаше на дете на заселници в пустошта — като онези в „Малка къща в прерията“. Разръчка огъня с пръчка и той ярко заискри.

— Здравейте — рече момичето.

Първата ми мисъл беше: чудовище. Ако си полубог и попаднеш на малко сладко момиченце в гората, най-добре веднага да извадиш меч и да атакуваш. Освен това, срещата с госпожа Кастелан ме беше поразтърсила и още ми държеше влага.

Нико обаче се поклони и рече:

— Радвам се да ви видя отново, господарке.

Непознатата насочи червените си като огъня очи към мен и аз реших да последвам примера му.

— Седни, Пърси Джаксън — подкани ме тя. — Гладни ли сте?

След мухлясалите сандвичи с фъстъчено масло и прегорелите курабийки нямах апетит, но момичето вдигна ръка и край огъня се появи покривка, а върху нея се подредиха чинии с печено месо, картофи, задушени в масло моркови, пресен хляб и какви ли не други вкуснотии. Стомахът ми закъркори. За съжаление рядко имах

възможността да се насладя на домашно приготвени ястия. Момичето отново вдигна ръка и отстрани изникнаха два дълги по метър кучешки бисквити за госпожа О'Лиъри, която доволно ги загриза.

Настаних се до Нико. Напълнихме си чиниите, но преди да започнем да се храним, се сетих нещо.

Хвърлих малко от храната в пламъците, както правехме в лагера, и казах:

— За боговете.

Момичето се усмихна.

— Благодаря. Едва ли знаеш, но като пазителка на огъня, получавам част от всяко приношение.

— Сега вече ви познах — рекох. — При първото ми идване в лагера седяхте край огъня на моравата пред хижите.

— Тогава не се спря да поговорим — припомни си тъжно тя. — Уви, малцина го правят. Нико обаче дойде да поприказваме. За първи път от много години. Всички се суят насам-натам. Няма време да посещават близките си.

— Вие сте Хестия — казах. — Богиня на домашното огнище.

Тя кимна.

Приличаше на не повече от осем-деветгодишна. Не я попитах защо е избрала този вид. Боговете можеха да изглеждат както си поискат.

— Господарке — обади се Нико, — защо не сте с другите богове, които се сражават с Тифон?

— Не съм много по сраженията. — Червените й очи заблестяха. Осъзнах, че те не просто отразяваха пламъците, а като че ли в тях гореше друг огън. Само че не бяха като на Арес, нейните излъчваха спокойствие и топлина. — Освен това, някой трябва да поддържа огъня у дома, докато останалите богове ги няма.

— Значи сега вие охранявате Олимп? — попитах.

— „Охранявам“ е силно казано. Но ако се нуждаете от топлина, уют и домашно приготвена храна, винаги сте добре дошли. Хайде, хапнете.

За нула време ометох чинията. Нико също не изостана.

— Страхотно беше — рекох. — Благодаря, Хестия.

Тя кимна.

— Доволни ли сте от посещението при Мей Кастелан?

За миг бях забравил възрастната жена с бляскавите очи и налудничавата усмивка, както и за нейния странен пристъп, когато все едно я беше обладал зъл дух.

— А всъщност какво точно й има? — попитах.

— Била е родена с дарба — отвърна Хестия. — Да вижда през мъглата.

— Също като майка ми — кимнах, като си мислех „И също като Рейчъл“. — Но това с блясъка в очите...

— Някои понасят по-леко проклятието — рече тъжно богинята. — Мей Кастелан беше много талантива. Привлече вниманието на Хермес. Роди им се красиво момченце. За малко тя беше щастлива. Но не знаеше кога да спре.

Спомних си какво ни беше казала госпожа Кастелан: „Предложиха ми важна работа. Не се получи.“ Зачудих се каква ли беше тази работа, че след нея да останеш в такова състояние.

— Първо беше съвсем спокойна, а след това изведнъж закреща нещо за съдбата на сина си. Сякаш знаеше, че той ще се превърне в Кронос. Какво се е случило, че да полудее така?

Лицето на богинята помръкна.

— Не ми се разказва нейната история. Мей Кастелан видя твърде много. Ако искате да разберете врага си Люк, трябва да разберете неговото семейство.

Замислих се за тъжните изрезки с образа на Хермес, залепени край мивката на Мей Кастелан. Чудех се дали госпожа Кастелан е била толкова луда и когато Люк е бил малък. Пристъпите и пламтящите в зелено очи можеха да изкарат акъла на всяко деветгодишно момче. Ако Хермес не се е появявал, ако Люк е бил сам с майка си през цялото време...

— Нищо чудно, че Люк е избягал — рекох. — Да, не е хубаво, че е напуснал майка си, но все пак е бил малък. Хермес не е трябвало да ги изоставя.

Хестия почеса госпожа О'Лиъри зад ушите. Хрътката от Подземното царство доволно размаха опашка и без да иска, повали едно дръвче.

— Лесно е да съдиш другите — предупреди ме богинята. — Готов ли си да последваш Люк? Да възжелаеш неговата мощ?

Нико остави чинията си.

— Нямаме друг избор, господарке. Това е единственият начин.

— Дали? — Хестия протегна ръка и огънят лумна. Издигнаха се пламъци на десет метра височина. Топлината ме удари в лицето. След това огънят отново утихна. — Истинската мощ невинаги е видима. — Обърна се към мен. — Понякога най-трудно е да овладееш желанието си и да отстъпиш. Съгласен ли си с мен?

— Аха — кимнах. Бях готов на всичко, за да не я предизвикам да се заиграе отново с огъня.

Богинята се усмихна.

— Ти си добър герой, Пърси Джаксън. Не си твърде горделив. Това ми харесва. Но има още много да учиш. Когато Дионис стана бог, аз му отстъпих своя трон, за да не избухне война между боговете.

— И това е нарушило равновесието — припомних си изведнъж. — Вече са били седем мъже и пет жени.

Хестия сви рамене.

— Това беше най-добрият вариант, не съвършеният. Сега се грижа за огъня. Бавно изпадам в забвение. Вече никой няма да напише ода за делата на Хестия. Повечето полубогове дори не се спират да поговорят с мен. Но това няма значение. Аз пазя мира. Стремя се към нещо, само когато е необходимо. Ти можеш ли да го правиш?

— Не знам за какво говорите.

Тя ме огледа преценяващо.

— Може и да е така. Все още. Но скоро ще разбереш. Ще продължиш ли нататък?

— Затова ли сте тук — да ме предупредите да не го правя?

Хестия поклати глава.

— Тук съм, защото когато всички усилия се провалят, когато другите богове заминат за бойното поле, оставам само аз. Домът. Огнището. Аз съм последният олимпиец. Трябва да си спомниш за мен, когато дойде време за последния ти избор.

Изобщо не ми хареса това „последният ти избор“.

Погледнах Нико, след това пак се обърнах към топлите очи на богинята.

— Трябва да продължа, господарке. Трябва да спра Люк, тоест Кронос.

Хестия кимна.

— Добре. Няма с какво повече да ти помогна, освен с това, което вече ти казах. Но тъй като ти направи приношение и за мен, мога да те върна край твоето огнище. Ще се видим отново, Пърси, на Олимп.

Тонът ѝ беше прокобен, явно следващата ни среща щеше да е много по-напрегната.

Богинята махна с ръка и всичко избледня.

Изведнъж се озовах у дома. С Нико седяхме на дивана в апартамента на мама в Манхатън. Това беше добрата новина. Лошата беше, че останалата част от всекидневната беше изцяло заета от госпожа О'Лиъри.

Чух приглушен писък от спалнята. След това се разнесе гласът на Пол.

— Откъде се появи тази космата стена на мястото на вратата?

— Пърси? — извика мама. — Ти ли си? Добре ли си?

— Тук съм! — извиках.

— Баф! — Госпожа О'Лиъри се опита да се завърти към мама и събори снимките от стените. Беше виждала майка ми само веднъж, но страшно я обичаше.

След няколко минути успяхме някак си да подредим нещата. Потрошихме повечето мебели във всекидневната и вероятно вбесихме съседите, но в крайна сметка успяхме да измъкнем родителите ми от спалнята и да се настаним в кухнята около масата. Госпожа О'Лиъри остана във всекидневната, като се излегна така, че главата ѝ да е на прага към кухнята, за да ни вижда. Мама ѝ даде един огромен пакет с месо и то изчезна за секунда в гърлото ѝ. Пол ни сипа лимонада, а аз разказах за пътуването до Кънектикът.

— Значи е вярно. — Пол се взираше в мен, все едно ме виждаше за първи път. Беше с бял халат, покрит с косми от хрътката от Подземното царство, прошарената му коса стърчеше. — Всичките тези приказки за чудовища, че си полубог... наистина е вярно.

Кимнах. Миналата есен бях обяснил на Пол за мен. Мама ме беше подкрепила. Но явно до този момент той не ни беше вярвал.

— Съжалявам за госпожа О'Лиъри — рекох. — Жалко, че ви потроши всекидневната.

Пол се засмя щастливо.

— Шегуваш ли се? Това е страхотно! Когато видях следите от копитата по капака на тойотата, си помислих, че може и да е истина. Но сега!

Той потупа госпожа О'Лиъри по муцуната. От всекидневната се чу ДУМ! ДУМ! ДУМ!, което показваше, че или се е появил отрядът за бързо реагиране и разбива вратата, или че госпожа О'Лиъри доволно маха с опашка.

Нямаше как да не се усмихна. Пол беше готин, макар да ми беше учител, освен че беше съпруг на мама.

— Радвам се, че не си изкара акъла — рекох.

— О, изкарах си го — увери ме той. — Но въпреки това смятам, че е страхотно!

— Може и да си промениш мнението, когато научиш какво ни чака.

Разказах им за Тифон, боговете и надвисналата над нас битка. След това им споделих плана на Нико.

Мама стисна здраво чашата с лимонада. Беше облечена в стария си син халат, косата ѝ беше вързана. Неотдавна най-сетне беше започнала да пише книга, за която си мечтаеше от години и си личеше, че е работила до късно през нощта, защото под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

На перваза на кухненския прозорец искреше лунна дантела в сандъче. Бях донесъл вълшебното цвете от острова на Калипсо предишното лято и мама така добре се грижеше за него, че то не спираше да цъфти. Ароматът му ми действаше успокояващо, но в същото време и ме натъжаваше, защото ми напомняше за приятелите, които бях загубил.

Мама си пое дълбоко дъх.

— Пърси, опасно е — рече тя. — Дори и за теб.

— Знам. Може да загина. Нико ми го обясни. Но ако не се опитаме...

— Всички ще загинем — обади се Нико. Той не беше докоснал лимонадата си. — Госпожо Джаксън, ако ни нападнат, нямаме никакви шансове да победим. А те със сигурност ще ни нападнат.

— Да нападнат Ню Йорк? — измърмори Пол. — Възможно ли е? Нали ще видим... чудовищата?

Той като че ли все още не можеше да повярва, че чудовищата съществуват.

— Не съм сигурен — казах. — Нямам представа как Кронос може да нахлуе в Манхатън, но не бива да подценяваме мъглата. В момента Тифон прекосява страната, а простосмъртните го смятат за ураган.

— Госпожо Джаксън — продължи Нико, — трябва да дадете благословията си на Пърси. Това е първата стъпка. Не бях сигурен, докато не говорихме с майката на Люк, но сега съм убеден. Досега е имало само два успешни опита за това. И двата пъти майката е дала благословията си. Тя трябва да позволи на сина си да поеме риска.

— Искате да дам благословията си за това? — Мама поклати глава. — Това е лудост. Пърси, моля те...

— Мамо, няма как да го направя без помощта ти.

— И ако оживееш след...

— Ще се изправя срещу Кронос — отвърнах. — И по-добрият ще победи.

Не й казах цялото пророчество, спестих й онова за посичането с прокълнатия меч. Не исках да знае, че вероятно бях обречен. Можех само да се надявам, че ще спра Кронос и ще спася света, преди да загина.

— Ти си ми син — прошепна тя нещастно. — Не мога ей така да...

Трябваше да я притисна, за да се съгласи, а не ми се искаше да го правя. Спомних си горката госпожа Кастелан, която чакаше в кухнята си завръщането на сина си. Дадох си сметка какъв късметлия бях аз. Майка ми винаги е била до мен, опитвала се е да ме отгледа като нормално момче, въпреки боговете, чудовищата и всичко останало. Примиряваше се с приключенията ми, а сега исках да ми даде благословията си за нещо, което вероятно щеше да ме убие.

Приковах очи в Пол и той като че ли се досети какво исках от него.

— Сали... — Хвана я нежно за ръката. — Истина е, че и представа си нямам какво сте изтърпели с Пърси през изминалите години. Но ми се струва... Струва ми се, че това, което Пърси възнамерява да стори, е страшно благородно. Искане ми се и аз самият да бях толкова смел.

Буца заседна в гърлото ми. Рядко получавах подобни похвали.

Мама се взираше в лимонадата си. Като че ли едва се сдържаше да не заплаче. Сетих се за думите на Хестия колко е трудно да отстъпиш и си помислих, че може би сега мама се сблъскваше точно с това.

— Пърси — рече тя, — давам ти благословията си.

Не усетих никаква разлика. Не се случи нищо, дори и вълшебна светлина не огря кухнята.

Погледнах Нико.

Той изглеждаше още по-притеснен отпреди, но кимна.

— Време е.

— Пърси — спря ме мама. — Още нещо... Ако... ако оцелееш след сблъсъка с Кронос, изпрати ми знак. — Зарови в чантата и извади мобилния си телефон.

— Мамо — въздъхнах, — знаеш, че полубоговете не бива да...

— Знам — прекъсна ме тя. — Но ти го давам за всеки случай. Ако не успееш да се обадиш, дай ми знак, който да се вижда отвсякъде в Манхатън. За да разбера, че си добре.

— Като Тезей — предложи Пол. — Той е трябвало да вдигне бели платна на връщане от Атина.

— Само че забравил — измърмори Нико. — И в отчаянието си баща му скочил от покрива на двореца. Но иначе е добра идея.

— Някакво знаме или пък огнен знак? — предложи мама. — От Олимп, „Емпайър Стейт Билдинг“.

— Нещо синьо — рекох.

От години си имахме семейна шега със синята храна. Синьото беше любимият ми цвят и мама се стараяше да ми угажда. Тортата за рождения ми ден, яйцето за Великден, коледното бастунче винаги бяха сини.

— Добре — съгласи се мама. — Ще чакам син сигнал. И ще се постарая да не скачам от покрива на двореца.

Прегърна ме. Опитах се да прогоня мисълта, че се сбогувахме завинаги. С Пол си стиснахме ръцете. След това с Нико застанахме на прага на всекидневната пред госпожа О'Лиъри.

— Извинявай — рекох, — пак ще те помоля да ме пренесеш през сенките.

Тя изскимтя и вдигна лапа към муцуната си.

— Накъде? — попитах Нико. — Към Лос Анджелис ли?

— Няма нужда — отвърна той. — И тук има вход към Подземното царство.

[1] На английски Кастелан означава „управител на замък“. Гръцкият надпис е буквален превод на „господар на крепостта“. — Бел.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

КРАТЪК ПОЛЕТ С УЧИТЕЛКАТА МИ ПО МАТЕМАТИКА

Изскочихме в Сентрал парк на северния бряг на езерото. Госпожа О'Лиъри изморено се заклатушка към скалите. Започна да ги души и аз реших, че се кани да маркира територията си, но Нико се обади:

— Спокойно. Търси пътя към дома.

Намръщих се.

— През скалите?

— Подземното царство има два главни входа — заобяснява той.

— Ти знаеш онзи в Ел Ей.

— С ладията на Харон.

Нико кимна.

— По принцип душите на умрелите минават оттам, но има и друг път, който обаче се намира по-трудно. Вратата на Орфей.

— Онзи с арфата?

— С лирата — поправи ме Нико. — С музиката си той омагьосал земята и отворил нов път към Подземното царство. Със свирене стигнал чак до двореца на Хадес и за малко не успял да се върне с любимата си.

Спомних си мита. Орфей не трябвало да поглежда назад към любимата си, докато вървял към горния свят, само че не издържал — една от обичайните истории „и те умрели и това е край“, които винаги ни смущаваха нас, полубоговете.

— Значи това е вратата на Орфей? — Опитах се да симулирам някакво възхищение, макар че всъщност виждах само купчина скали. — И как се отваря?

— С музика — отвърна Нико. — Как си с пеенето?

— О, хич ме няма. Не можеш ли просто да й заповядаш да се отвори? Нали си син на Хадес?

— Не е толкова лесно. Трябва ни музика.

Бях абсолютно сигурен, че отворех ли си устата да запея, най-много да предизвиках някое свлачище.

— Имам по-добра идея. — Обърнах се и изревах с всичка сила:
— Гроуууувър!

Чакахме дълго. Госпожа О'Лиъри се сви на кравай и заспа. В дърветата свирукаха щурци, бухаше бухал. По шосето край парка минаваха коли. Някъде отблизо отекваха конски копита, вероятно полицейски конен патрул. Бях готов да се обзаложа, че ако ни откриеха, щяха страшно да ни се зарадват — две хлапета, останали сами в парка в един през нощта.

— Няма смисъл — рече накрая Нико.

Но аз имах предчувствие. За първи път от месеци телепатичната връзка с Гроувър проявяваше признаци на живот, което означаваше, че или изведнъж страшно много хора бяха превключили телевизорите си на програма „Природа“, или че Гроувър беше близо.

Затворих очи и се съсредоточих. Гроувър!

Бях сигурен, че е някъде в парка. Защо не можех да усетя чувствата му? Едва-едва долавях присъствието му.

— Гроувър! — изпратих отново мисловния сигнал.

— Мммм... — пристигна в отговор.

В главата ми се появи образ — гигантски бряст в дълбините на гората, далеч от главните алеи. Разкривени възлести корени стърчаха от земята и образуваха нещо като легло. В него спеше сатир с кръстосани на гърдите ръце. В първия момент не бях сигурен дали е Гроувър. Беше покрит с листа и клонки, сякаш спеше там от много време. Корените като че ли се издигаха над него и бавно го придърпваха в шумата.

— Гроувър — извиках. — Събуди се!

— Гррр-хррр...

— Хайде, човеко, целия си затрупан с листа. Събуди се!

— Спи ми се — измърмори съзнанието му.

— Храна! Палачинки!

Той се ококори. В главата ми нахлу вихър от объркани мисли, сякаш Гроувър изведнъж се опитваше да навакса изгубеното време. Образът се разпадна. Олюлях се и едва не паднах.

— Какво стана? — попита Нико.

— Свързах се. Той... идва насам.

След около минута дървото край нас потрепери. Гроувър падна през клоните и се стовари на главата си.

— Гроувър! — извиках.

— Баф! — Госпожа О'Лиъри вдигна глава, вероятно се чудеше дали няма да си играем на „хвани сатира“.

— Мееее — изблея Гроувър.

— Добре ли си?

— Да, да, нищо ми няма. — Той потърка глава. Рогата му бяха толкова пораснали, че стърчаха над къдравата му коса. — Бях в другия край на парка. Дриадите решиха да ме предават от дърво на дърво, за да стигна по-бързо дотук. Явно на тях височината не им говори нищо.

Той се усмихна и се изправи на крака — по-точно, на копита. От миналото лято беше спрял да се облича като човек. Вече не носеше шапки и маратонки. Дори не слагаше и джинси, тъй като от кръста надолу тялото му беше покрито с козина. На тениската му имаше илюстрация от книгата „Където са дивите неща“, зацапана с пръст и петна от мъзга. Сега беше висок колкото мен и брадичката му беше поплътна, като на голям мъж (или козел?).

— Радвам се да те видя, човеко — рекох. — Помниш ли Нико?

Гроувър кимна на Нико и ме прегърна. Миришеше на прясно окосена трева.

— Пърси! — изблея той. — Колко ми липсваше! И лагерът ми липсваше! В пустошта не се намира лесно истинска енчилада!

— Тревожих се за теб — рекох. — Къде се загуби цели два месеца?

— Цели два месеца ли? — Усмивката му изчезна. — Цели два месеца?! За какво говориш?

— Изчезна безследно. Хвойничка се притесни. Опитавме се да се свържем с теб по Ирида, но...

— Почакай малко! — Погледна звездите, сякаш се опитваше да сметне местоположението си. — Кой месец сме сега?

— Август.

Той пребледня като платно.

— Невъзможно! Юни е! Само си полегнах да подремна и... — Сграбчи ме за ръката. — Спомних си! Заради него е! Пърси, трябва да

го спрем!

— Хей, хей! — извиках. — По-кратко. Какво е станало? Хайде, разказвай!

Гроувър си пое дълбоко дъх.

— Ами... вървах си през гората край езерото Харлем. Усетих как земята потрепери, все едно наблизо минаваше някой много могъщ.

— Можеш да усещаш такива неща? — попита Нико.

Сатирът кимна.

— След смъртта на Пан усещам, когато нещо не е наред в природата. Зрението и слухът ми са станали страшно остри. Както и да е, последвах миризмата му. Видях един мъж с дълго черно палто. Направи ми впечатление, че не хвърляше сянка. Беше посред бял ден, грееше слънце, а нямаше сянка. И оня някак си трепкаше, като вървеше.

— Като мираж? — попита Нико.

— Да — кимна Гроувър. — И откъдето минеше, хората...

— Хората са заспивали — обади се Нико. — Лягали са и заспивали непробудно.

— Точно така! След като отминеше, те ставаха и продължаваха по пътя си, все едно нищо не се е случило.

Зяпнах Нико.

— Познаваш ли го този с черното палто?

— За съжаление май се сещам кой е — отвърна той. — И какво стана, Гроувър?

— Поех след него. Той оглеждаше сградите край парка и сякаш преценяваше нещо. Една жена, излязла да потича, щом стигна до него, се просна на алеята и заспа. Мъжът с черното палто докосна с длан челото ѝ, сякаш ѝ мереше температурата. След това отмина. Вече бях сигурен, че е чудовище или нещо още по-лошо. Последвах го сред дърветата и стигнахме до един голям бряст. Мислех да повикам дриадите да ми помогнат да го хванем, но той се обърна и...

Гроувър преглътна.

— Пърси, лицето му... Постоянно се променяше. Само като го погледнеш, и веднага ти се доспива. Попитах го какво прави тук и той отвърна: „Оглеждам. Човек трябва да опознае терена, преди началото на битката.“ Аз избълвах някаква глупост от типа на: „Тази гора е под моята закрила. Никакви битки няма да се водят тук!“ и той се разсмя.

След това заяви: „Имаш късмет, че си пазя силите за голямото представление, сатир. Затова ще ти пратя само една лека дрямка. Приятни сънища.“ И след това нищо повече не помня.

Нико издиша шумно.

— Гроувър, това е бил Морфей, богът на сънищата. Имаш късмет, че изобщо си се събудил.

— Два месеца! — простена Гроувър. — Спал съм цели два месеца!

Замислих се какво означаваше това. Сега вече разбихах защо не бяхме успели да се свържем с него толкова дълго.

— А дриадите защо не са се опитали да те събудят? — попитах.

Той сви рамене.

— Повечето дриади не държат сметка за времето. За едно дърво два месеца са нищо. Вероятно изобщо не са забелязали нищо необичайно.

— Трябва да разберем какво е правил в парка Морфей — рекох. — Не ми харесва това „голямо представление“.

— Той работи за Кронос — обади се Нико. — Повечето дребни божества са на негова страна. Това е поредното доказателство, че Кронос се подготвя да нападне Олимп. Пърси, трябва да продължим с плана си!

— Почакайте малко! — извика Гроувър. — Какъв план?

Разказах му и той притеснено заскуба козината по краката си.

— Шегувате се! — заяви накрая. — Пак ли в Подземното царство?

— Не те карам да идваш с мен — отвърнах. — Знам, че току-що си се събудил. Но ни трябва малко музика, за да отворим вратата. Ще ни помогнеш ли?

Гроувър извади флейтата си.

— Ще се пробвам. Знам няколко парчета на „Нирвана“, дето къртят канари. Само че... Пърси, сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Хайде, опитай — помолих го. — Заради доброто старо време.

Той потрепери.

— Доколкото си спомням, в доброто старо време едва не загинах на няколко пъти. Но хубаво, ще се пробвам.

Вдигна флейтата към устните си и засвири бърза игрива мелодия. Скалите потрепериха. След няколко секунди в тях зейна триъгълен проход.

Надникнах вътре. В мрака се спускаха стъпала. Въздухът ухаеше на влага и гробница. Напомни ми за пътешествието ни през лабиринта, но този тунел като че ли беше още по-опасен. Той водеше право в царството на Хадес, а това почти винаги беше пътуване с еднопосочен билет без право на връщане.

Обърнах се към Гроувър.

— Благодаря... май.

— Пърси, Кронос наистина ли ще нападне Олимп?

— Колкото и да не ми се иска, отговорът е да.

Уплаших се, че ще сдъвче флейтата си от вълнение, но той се стегна и отупа тениската си. Нямаше как да не си помисля колко по-различно изглеждаше от дебелия стар Леней.

— В такъв случай, трябва да събера природните духове. Все някак ще ви помогнем. Ще видя дали не можем да намерим този Морфей!

— И се обади на Хвойничка, да знае, че си добре.

Гроувър пребледня като платно.

— Хвойничка! О, тя ще ме убие!

Обърна и хукна, но след две крачки се сиря, върна се и отново ме прегърна.

— Пази се! И се върни жив!

След като той си тръгна, с Нико събудихме госпожа О'Лиъри.

Когато подуши прохода, тя радостно изджафка и се втурна надолу по стълбите. Едва успя да се промъкне. Надявах се да не заседне. Не можех да си представя колко препарат за отпушване на канали щеше да ни трябва, за да прокараме хрътка с нейните размери, заседнала в тунел към Подземното царство.

— Готов ли си? — попита ме Нико. — Всичко ще е наред. Не се тревожи.

Прозвуча ми така, все едно искаше сам себе си да убеди.

Вдигнах поглед към звездите, чудех се дали щях да ги видя отново. След това поех в мрака.

Стълбите нямаха край — стръмни, тесни и хлъзгави. Беше тъмно като в рог, единствената светлина идваше от острието на меча ми. Вървах бавно, но това не беше по вкуса на госпожа О'Лиъри. Тя тичаше напред и щастливо джафкаше. Лаят отекваше в стените като топовни гърмежи и си помислих, че нямаше никакъв шанс да се промъкнем незабелязано.

Нико се помайваше след мен и това ми се стори доста странно.

— Добре ли си? — попитах го.

— Аха. — Какво беше това изражение на лицето му? Колебание?

— Хайде, върви — подкани ме той.

Нямах избор. Поех след госпожа О'Лиъри. След около час се чу грохот на река.

Излязохме на бряг от черен вулканичен пясък в подножието на невисоко възвишение. Вдясно от нас Стикс ромолеше по камъните и гръмовно се спускаше по бързеите. Вляво, в сумрака, се виждаха огньовете по големите черни стени на царството на Хадес.

Потреперих. При първото ми идване тук бях на дванайсет и тогава единствено присъствието на Анабет и Гроувър ми вдъхваше смелост, за да продължа напред. Нико обаче едва ли можеше да ми помогне в това отношение. Самият той беше пребледнял и изглеждаше изплашен.

Само госпожа О'Лиъри като че ли беше доволна. Обиколи брега, захапа някакъв човешки кокал и се върна при мен. Остави кокала в краката ми и зачака да го хвърля.

— Ъъъ... после, момичето ми — рекох. Взирах се в тъмните води и се опитвах да събера кураж. — Нико, какво следва сега?

— Първо трябва да минем крепостните стени — отвърна той.

— Но нали реката е тук?

— Трябва да взема нещо — рече той. — Няма друг начин.

И изчезна пред мен.

Намръщих се. Изобщо не беше споменавал, че ще се наложи да минем през портите. Но вече бяхме тук, нямах друг избор. Неохотно тръгнах след него към големите черни порти.

Отпред се виеше опашка от мъртъвци, които чакаха да влязат. Явно този ден беше имало много погребения, тъп като беше пълно дори и пред портата с надпис АВТОМАТИЧНА СМЪРТ.

— Джаф! — обади се госпожа О'Лиъри и полетя към портала като стрела. От тъмните сенки се появи Цербер, огромен триглав ротвайлер, в сравнение с който госпожа О'Лиъри приличаше на плюшен пудел. Цербер беше полупрозрачен, така че човек го виждаше едва частица от секундата, преди чудовището да го убие, но сега той изобщо не ни обърна внимание. Изцяло се беше посветил на госпожа О'Лиъри.

— Не, госпожа О'Лиъри, недей! — извиках аз. — Недей да душиш... О, пфу! Гадост!

Нико се усмихна. След това ме погледна и отново се намръщи, сякаш си беше спомнил нещо неприятно.

— Хайде, ела. Ще минем бързо, нали си с мен.

Колкото и да не ми се искаше, заобиколихме пазачите и навлязохме в полята на Асфодел. Наложих се да свирна няколко пъти, преди госпожа О'Лиъри да се откъсне от Цербер и да тръгне с нас.

Катерехме се по черно хълмче, обрасло с трева. Тук-там се издигаха черни чинари. Ако наистина загинех след няколко дни, както предвещаваеше пророчеството, можеше да се озова тук завинаги. Побързах да прогоня тази мисъл от главата си.

Нико вървеше устремено напред, вече бяхме съвсем близо до двореца на Хадес.

— Хей! — извиках аз. — Какво...

Госпожа О'Лиъри изръмжа. Над нас надвисна тъмна сянка, лъхаща на студ и смърт. Спусна се и кацна на един чинар.

За нещастие я познавах. Лицето ѝ беше сбръчкано, носеше кошмарна синя плетена шапка и смачкана кадифена рокля. От гърба ѝ стърчаха ципести прилепски криле. На краката си имаше остри нокти, в ръцете си държеше огнен бич и платнена чанта.

— Госпожице Додс — измърморих.

Тя се озъби.

— Добре дошъл, сладурче.

Сестрите ѝ — другите две фурии — кацнаха до нея на чинара.

— Ти познаваш Алекто? — попита Нико.

— Ако говориш за вещицата в средата, да — отвърнах. Тя ми беше учителка по математика.

Той кимна, явно изобщо не беше изненадан. Погледна фуриите и си пое дълбоко дъх.

— Изпълних заръката на баща си. Отведете ни в двореца.

Изтръпнах.

— Чакай малко, Нико! Какво...

— Боя се, че това е новата ми следа, за която споменах, Пърси. Татко обеща да ми даде повече информация, но и замяна иска да те види, преди да те заведе до реката. Съжалявам.

— Измамил си ме? — Обезумях от гняв. Нахвърлих му се, но фуриите бяха бързи като светкавица. Две от тях се спуснаха и ме сграбчиха за раменете. Изтървах Въртоп и в следващия миг висях на двайсет метра над земята.

— Не шавай, сладурче — изгъгна в ухото ми старата учителка по математика. — Нали знаеш какво ще стане, ако те изтърва?

Госпожа О'Лиъри лаеше гневно и скачаше, но не можеше да ни достигне.

— Заповядай й да кротува — обади се Нико. Той беше край мен в ноктите на третата фурия. — Не искам никой да пострада, Пърси. Баща ми ни чака. Той иска само да поговорите.

Едва се сдържах да не насъскам госпожа О'Лиъри да го разкъса, но нямаше смисъл, а и Нико беше прав: ако се сбиеше с фуриите, тя щеше да пострада.

Стиснах зъби.

— Долу, госпожа О'Лиъри! Спокойно, всичко е наред!

Тя изскимтя и започна да се върти в кръг, гонейки опашката си.

— Добре, предателю — изръмжах на Нико. — Получи това, което искаше. Отведете ме в двореца.

Алекто ме хвърли в градината на двореца, все едно бях чувал с картофи.

Градината беше красива, макар и леко страшна. От мраморните плочи растяха бели като скелети дървета. В лехите искряха цветя от злато и скъпоценни камъни. На верандата, с изглед към полята на Асфодел, бяха изкарани два трона. Единият беше направен от човешки кости, а другият — изкован от сребро. Щеше да е приятно местенце за съботна почивка, ако не бяха миризмата на сяр и писъците на измъчваните души в далечината.

Единственият изход се охраняваше от скелети пазачи. Те бяха облечени във вехти американски униформи и държаха леки

картечници.

Третата фурия остави Нико до мен. След това сестрите се настаниха върху облегалката на трона от кости. Едва сдържах порива си да удуша Нико. Но засега нямаше как да го направя. Отмъщението ми щеше да почака.

Взирах се в празните тронове с едва прикрито нетърпение. В следващия миг въздухът затрептя. В троновите се появиха Хадес и Персефона, а между тях стоеше възрастна жена. Тримата като че ли се караха.

— Нали ти казах, че е глупак! — извика старицата.

— Майко! — възкликна Персефона.

— Имаме посетители — изръмжа Хадес. — Моля ви!

Хадес, един от най-неприятните ми богове, поглади черната си роба, по която постоянно се кривяха ужасени лица. Той беше блед, очите му пламтяха като на луд.

— Пърси Джаксън — измърмори доволно. — Най-сетне!

Царица Персефона ме изгледа любопитно. Бях я виждал веднъж, през зимата, но сега, през лятото, изглеждаше съвсем различно. Буйна черна коса и топли кафяви очи. Пъстроцветна рокля. Нишките в плата образуваха разтварящи се цветове — рози, лалета, нарциси.

Жената между тях явно беше майката на Персефона. Очите и косата ѝ бяха същите, но изглеждаше по-възрастна и по-строга. Роклята ѝ беше златиста като узряло жито. В косата ѝ бяха сплетени изсъхнали тревички. Прическата и ми заприлича на разплетена кошница. Лошо ѝ се пишеше, ако някой драснеше клечка кибрит край нея.

— Хмм — недоволно сви устни тя. — Полубогове. Точно сега ли?

Нико коленичи. Ако мечът ми беше в мен, щях да му отсека главата. За съжаление Въртоп все още не се беше върнал в джоба ми.

— Татко — рече той, — изпълних заръката ви.

— Доста се забави — заяви недоволно Хадес. — Сестра ти щеше да се справи по-добре.

Нико сведе глава. Ако не му бях толкова ядосан, сигурно щеше да ми стане мъчно за дребния нещастник.

Обърнах се към бога на мъртвите и ядосано попитах:

— Какво искаш, Хадес?

— Да поговорим. — Той се усмихна жестоко. — Нико не ти ли каза?

— Значи целият план е бил лъжа? Нико ме е довел тук, за да ме убиеете?

— Не, не — възрази Хадес. — Боя се, че Нико напълно чистосърдечно искаше да ти помогне. Момчето е честно и упорито, уви. Просто го убедих да се отклони малко от пътя си и първо да те доведе тук.

— Татко — обади се Нико, — обещахте ми, че Пърси няма да пострада. Казахте, че ако го доведе, ще ми разкажете за миналото... за майка ми.

Царица Персефона театрално въздъхна.

— Моля ви! Не може ли да не споменавате тази жена в мое присъствие?

— Съжалявам, гълъбче — отвърна Хадес. — Все нещо трябваше да му обещая.

Възрастната жена избухна:

— Не те ли предупредих, дъще? Този страхливец Хадес не чини пукнат грош. Можеше да се омъжиш за бога на лекарите, или на адвокатите... Ама не! Държеше да хапнеш от нара!

— Мамо...

— И да се закопаеш в Подземното царство!

— Мамо, моля те...

— Вече е август, а ти върна ли се при мен на горния свят, както трябваше? Замисляш ли се поне за миг за горката ти самотна майчица?

— Деметра! — изкрещя Хадес. — Достатъчно! Ти си на гости в дома ми.

— На това дом ли му викаш? — отвърна тя. — Тази кочина? Караш дъщеря ми да живее в тази тъмна, влажна...

— Обясних ти вече — процеди през стиснати зъби Хадес, — горе се води война. За теб и за Персефона е по-добре да останете тук.

— Извинявайте — обадох се аз, — но ако възнамерявате да ме убивате, не може ли да приключите по-бързо?

Тримата ме зяпнаха.

— Дързък младеж — отбеляза одобрително Деметра.

— Така е — съгласи се Хадес. — С радост ще му извия врата.

— Татко! — възкликна Нико. — Обещахте ми!

— Мъжо, вече говорихме за това — смърти го Персефона. — Не може да продължаваш да убиваш всеки герой, който ни дойде на гости. Освен това, той е смел. Харесва ми.

Хадес въздъхна.

— На теб ти харесваше и онзи Орфей. Помниш ли какво стана с него накрая? Оставете ме да го убия, съвсем мъничко!

— Татко, обещахте ми! — повтори Нико. — Казахте, че искате само да поговорите с него. Че ако ви го доведе, ще ми разкажете всичко.

Баща му изръмжа и поглади робата си.

— Добре, слушай тогава. Майка ти... Какво да ти кажа за нея? Беше прекрасна жена. — Хвърли смутен поглед към Персефона. — Прощавай, скъпа. Имам предвид, че беше прекрасна за една простосмъртна. Казваше се Мария ди Анджели. Беше от Венеция, но баща ѝ беше дипломат във Вашингтон. Там се запознахме. Родихте се ти и сестра ти, но тогава, в навечерието на Втората световна война, времената бяха опасни за вас. Някои от... ъъ... другите ми деца бяха начело на страните, които щяха да загубят войната. Реших, че ще е най-добре да ви скрия там, където нищо няма да ви навреди.

— И затова сте ни пратили в хотел „Лотос“?

Той сви рамене.

— Там нямаше да остарееете. Не разбрахте, че времето минава. Чаках подходящия момент, за да ви извадя.

— А какво е станало с майка ни? Защо не си я спомням?

— Не е важно! — отсече Хадес.

— Какво? Как така да не е важно? А другите ви деца? Защо само нас сте ни пратили в „Лотос“? И кой беше този адвокат, който ни изведе?

Хадес стисна зъби.

— Крайно време е да се научиш да говориш по-малко и да слушаш повече. Адвокатът...

Той щракна с пръсти и кацналата на облегалката на трона му фурия Алекто се превърна в мъж на средна възраст в раиран костюм и с куфарче в ръката. Тя — или той — изглеждаше много смешно, клекнала над рамото на Хадес.

— Ти си била! — ахна Нико.

Фурията се ухили.

— Много съм добра в ролята на адвокати и учители.

Нико трепереше.

— И защо ни освободи от казиното?

— Много добре знаеш отговора — обади се Хадес. — Този идиот, синът на Посейдон, не бива да се окаже детето от пророчеството.

Грабнах един рубин от най-близкото цвете и го метнах по него. Скъпоценният камък отскочи от робата му.

— Би трябвало да помагаш на останалите олимпийци! — извиках аз. — Другите богове се бият с Тифон, а ти си седиш тук...

— И чакам — прекъсна ме Хадес. — Да, точно така. Олимпийците кога са ми помагали на мен, а? Кога за последен път някое от децата ми се е прославило като герой? Защо да се бия заради тях? По-добре да си стоя тук и да пазя силите си.

— А когато Кронос се обърне срещу теб?

— Нека се опита. Ще бъде изтощен. А синът ми. Нико... — той го погледна презрително. — Е, да, засега не може да се мери с него. По-добре Бианка да беше жива. Но след още четири години обучение... Със сигурност ще издържим толкова. Нико ще навърши шестнайсет и както се казва в пророчеството, ще вземе решението, което ще спаси света. А аз ще стана първи сред боговете.

— Ти си луд! — заявих. — Кронос ще те смаже веднага щом приключи с разгрома на Олимп.

Хадес разпери ръце.

— Е, ще ти дам възможност да видиш какво ще стане. Защото ще дочакаш края на войната в моята тъмница.

— Не! — извика Нико. — Татко, съвсем друго се бяхме разбрали! А и още не сте ми разказали всичко!

— Казах ти всичко, което ти трябва да знаеш — отвърна той. — Що се отнася до нашето споразумение, аз говорих с Джаксън. И нищо не му направих. Ти получи своята информация. Ако искаш нещо повече, трябваше да ме накараш да се закълна в реката Стикс. А сега си върви в стаята!

Махна с ръка и Нико изчезна.

— Това момче не се храни добре — измърмори Деметра. — Толкова е кльощаво. Трябва да му дават повече овесени ядки.

Персефона въздъхна.

— Мамо, престани вече с тези овесени ядки. Господарю Хадес, сигурен ли сте, че няма да пуснете този герой да си върви? Толкова е смел!

— Не мога, скъпа. Пощадох живота му. Това му стига.

Бях сигурен, че тя ще се застъпи за мен. Смелата, красива Персефона щеше да ме спаси.

Тя обаче равнодушно сви рамене.

— Добре. Какво има за закуска? Умирам от глад.

— Овесени ядки — обяви Деметра.

— Мамо!

Двете жени изчезнаха във вихър от цветя и жито.

— Не се терзай излишно, Пърси Джаксън — продължи Хадес. — Духовете ме държат в течение с плановете на Кронос. Уверявам те, че е невъзможно да го спреш. До довечера от любимия ти Олимп няма да е останал камък върху камък. Капанът е заложен.

— Какъв капан? — попитах. — Щом знаеш за него, направи нещо! Или поне ме пусни да предупредя другите богове.

Хадес се усмихна.

— Борбен дух си, не го отричам. Приятно прекарване в тъмницата. Ще те видим как я караш след петдесет-шейсет години.

ОСМА ГЛАВА

НАЙ-ГАДНОТО ПЛУВАНЕ В ЖИВОТА МИ

Мечът се появи отново в джоба ми.

Прекрасно. Сега можех да атакувам стените колкото си искам. Килията ми нямаше решетки, нито прозорец, нито дори врата. Скелетите пазачи ме бутнаха направо през някаква стена и тя отново се затвори зад мен. Може би килията ми беше и херметически затворена. Тъмницата на Хадес беше предназначена за мъртъвци, а те не дишаха. Така че нямаше как да изкарам петдесет-шейсетте години. Щях да умра след петдесет-шейсет минути. А междувременно, ако Хадес не ме беше излъгал, някакъв огромен капан щеше да щракне в Ню Йорк до края на деня и аз не можех да направя нищо по въпроса.

Седнах нещастно на студения каменен под.

Неусетно задряхах. Сигурно на горния свят вече беше към седем сутринта, а не бях мигвал цяла нощ.

Сънувах, че съм на верандата на къщата на Рейчъл на брега на океана в Сейнт Томас. Слънцето се издигаше над Карибите. Десетки наколни къщички тъмнееха по водната повърхност, бели платна се носеха на хоризонта. Вдишах аромата на соления въздух и се замислих дали някога щях да видя океана отново.

Родителите на Рейчъл седяха на масата на верандата и личният им готвач им приготвяше омлети. Господин Деър беше облечен в бял ленен костюм. Четеше „Уолстрийт Джърнъл“. Жената срещу нето вероятно беше съпругата му, макар че от нея виждах само лакираните в яркорозово нокти на корицата на „Конде Наст Травълър“. Не ми беше ясно защо четеше туристическо списание, след като беше на ваканция.

Рейчъл излезе отвътре, подпря се на парапета на верандата и тежко въздъхна. Беше облечена в шорти и тениска с Ван Гог. (Да, Рейчъл се опитваше да ме просвети за изкуството, но не постигна кой знае какво. Запомних името на Ван Гог само защото той си е отрязал ухото.)

Зачудих се дали се сещаше за мен и колко е жалко, че не съм с тях. Аз поне точно това си мислех.

След това се озовах в Сейнт Луис, в центъра под Арката. Бях идвал тук и преди. Дори за малко не бях паднал от Арката.

Над града вилнееше буря, по надвисналото черно небе проблясваха светкавици. На няколко преки от мен се бяха събрали линейки с пуснати сирени край огромна купчина строителни отпадъци, от която се надигаше прахоляк — всъщност това беше срутил се небостъргач.

Една репортерка крещеше в микрофона:

— Властите твърдят, че причината е в лошата конструкция, Дан, но никой не се наема да каже дали е свързано с бурята.

Вятърът развяваше косата ѝ. Температурата рязко спадеше — откак се бях появил, се беше смъкнала поне с десет градуса.

— За щастие сградата е била изоставена и подготвена за събаряне — продължи тя. — Полицията евакуира обитателите на околните къщи, тъй като властите се опасяват, че срутването може да предизвика...

Тя млъкна, защото от небосвода се разнесе ужасяващ рев. Светкавица удари чернотата. Целият град се разтресе. Въздухът заискря и косъмчетата по цялото ми тяло настръхнаха. Това не можеше да е друго, освен мълнията на Зевс. Би трябвало да изпепели жертвата си, но тъмният облак само се олюля назад. От облаците се подаде юмрук. Стовари се върху една кула и тя се срина, все едно беше от кубчета от детски конструктор.

Репортерката изпищя. По улиците тичаха хора. Виеха сирени. Мярнах сребриста нишка в небето — колесница, теглена от елен. Не беше Дядо Коледа, а Артемида. Яхнала гребена на вълната, богинята изстрелваше сребристи като лунни лъчи стрели в мрака. Огнена златиста комета пресече пътя ѝ — вероятно брат ѝ Аполон.

Едно беше ясно: Тифон беше стигнал до Мисисипи. Беше прекосил половината Америка, опустошавайки всичко по пътя си, а боговете едва успяваха да забавят устрема му.

Планината от мрак надвисна още по-ниско. Стъпало с размерите на стадиона на янките едва не се стовари върху мен, но в този миг чух как някой прошепна:

— Пърси!

Скочих слепешката. И още преди да съм си отворил напълно очите, приковах Нико на пода на килията и опрях върха на меча в гърлото му.

— Дойдох... да те... спася — изхъхри той.

Гневът набързо ме разсъни.

— Така ли? И очакваш да ти повярвам?

— Нямах... избор.

Колкото и да не ми се искаше, беше прав. Пуснах го.

Нико се сви на топка и закашля, докато нормализира дишането си. Накрая се изправи и предпазливо изгледа меча ми. Неговият беше в ножницата. Ако възнамеряваше да ме убие, спокойно можеше да го направи, докато спя. И въпреки това му няхах доверие.

— Хайде, да вървим — рече той.

— Защо? — попитах. — Да не би баща ти да иска пак да си поговори с мен?

Той потръпна.

— Пърси, кълна се в Стикс — няхах представа какво е замислил.

— Нали знаеш какъв е баща ти?

— Излъга ме. Обеща ми... — Нико вдигна ръце. — Виж... сега трябва да бягаме. Приспах пазачите, но те скоро ще се събудят.

Отново ми се прииска да го удуша. За съжаление наистина няхах избор. Няхахме време за спорове и не можех да избягам сам. Той вдигна ръка към стената. Тя изчезна и се появи коридор.

— Хайде — подкани ме Нико и пое навън.

Щеше да е хубаво, ако разполагах с шапката-невидимка на Анабет, но всъщност се оказа, че не ми е нужна. Срецнихме ли някой скелет, Нико просто вдигаше пръст и искрящите очи угасваха. За съжаление колкото повече го правеше, толкова повече се уморяваше. Вървахме в лабиринт от коридори, пълни с пазачи. Когато стигнахме до кухнята, в която се мотаеха готвачи и слуги, които също бяха скелети, вече се налагаше да го нося. Той приспа всички, но от изтощение едва не припадна. Измъкнах го през задната врата и се озовахме в полята на Асфодел.

Въздъхнах доволно, но в този миг от двореца се разнесе удар на гонг.

— Бият тревога — прошепна немощно Нико.

— Какво ще правим?

Той се прозя и се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни нещо.

— Ами... ще бягаме!

Бягането с оклюмалия Нико беше като онези състезания по двойки, в които единият ти крак е вързан за този на партньора, само дето в случая моят партньор беше като кукла с човешки размери. Едва го влачех, като размахвах меча напреде си. Духовете на мъртвите отстъпваха, все едно божественият бронз беше ярък пламък.

Думкането на гонговете отекваше из полята. Пред нас се извисяваха стените на Еребос, но колкото повече вървахме, толкова по-далеч ми се струваха. Вече бях готов да се строполя на земята от умора, когато чух познато:

— Джаф! Джаф!

Госпожа О'Лиъри изскочи от нищото и започна да обикаля в кръг около нас, подканвайки ни да си поиграем.

— Браво, момичето ми! — извиках аз. — Можеш ли да ни отнесеш до Стикс?

Името привлече вниманието ѝ. Може би го беше възприела като sticks. Подскочи няколко пъти, погони опашката си и след това се спря, колкото да натоваря Нико на гърба ѝ. Качих се до него и тя препусна към портите. Прескочи опашката, разпръсна пазачите и се включиха още аларми. Цербер изджафка, но по-скоро игриво, а не гневно, все едно питаше: „Може ли и аз да се включа?“

За щастие не ни последва и госпожа О'Лиъри продължи напред. Спря чак когато стигнахме реката и огньовете на Еребос бяха изчезнали в сумрака.

Нико се спусна от гърба на госпожа О'Лиъри и се сви на черния пясък.

Извадих парченце амброзия от пакета за първа помощ, който винаги си носех с мен. Беше малко сплескано, но Нико го сдъвка.

— О — измърмори той, — така е по-добре.

— Способностите ти изчерпват бързо силите ти — отбелязах.

Нико кимна унесено.

— С големите способности... идва и голяма нужда за сън. Събуди ме след малко.

— Хей, почакай, сънчо! — хванах го, преди да е припаднал отново. — Вече сме при реката. Трябва да ми кажеш какво да правя.

Дадох му и остатъка от амброзията, което беше опасно. Тя можеше да лекува, но ако човек прекалеше с нея, щеше да го изпепели. За щастие този път свърши работа. Нико разтърси глава няколко пъти и се изправи.

— Баща ми ще се появи всеки момент — рече той. — Трябва да побързаме.

В бързеите на Стикс се мятаха какви ли не боклуци — счупени детски играчки, скъсани университетски дипломи, увехнали букети, — мечтите и надеждите, захвърлени от хората при преминаването им от живота към смъртта. Взирах се в черната вода и се сещах за поне три милиона други места, където бих предпочел да поплувам.

— И сега... просто скачам вътре?

— Първо трябва да се приготвиш — отвърна Нико, — иначе реката ще те убие. Ще прогори тялото и душата ти.

— Колко забавно — измърморих.

— Не се шегувам — предупреди ме той. — Има един-единствен начин да запазиш връзката си с живота. Трябва да...

В този миг зърна нещо зад гърба ми и се ококори. Обърнах се и се озовах лице в лице с древногръцки воин.

В първия момент го помислих за Арес, тъй като беше пълно копие на бога на войната — едър и мускулест, с грубо, покрито с белези лице и остриган до кожа. Носеше под мишница шлем с гребен. Само дето очите му бяха човешки — бледозелени, с цвета на морска плитчина — и от прасеца му, точно над петата, стърчеше кървава стрела.

Хич ме нямаше с гръцките имена, но дори и аз знаех кой е най-великият воин на всички времена, загинал от стрела в петата.

— Ахил — рекох.

Духът кимна.

— Предупредих и другия да не следва примера ми. Сега предупреждавам и теб.

— Люк ли? Говорил си с Люк?

— Не го прави — продължи той. — Да, ще станеш могъщ. Но също така и уязвим. Ще бъдеш по-силен от всеки простосмъртен, но също така ще се увеличат слабостите и грешките ти.

— Искаш да кажеш, че ще имам ахилесова пета? — попитах. — Не се обиждай, но вече никой не ходи да се бие със сандали. Няма начин да ме уцели стрела точно там.

Той сведе поглед към окървавения си крак.

— Петата е физическата ми слабост, момче. Майка ми Тетида ме държеше за нея, когато ме потопи във водите на Стикс. Но това, което причини смъртта ми, беше моето високомерие. Внимавай! Откажи се!

Говореше сериозно. Усещах съжалението и огорчението в гласа му. Той наистина искаше да ме предпази от някаква ужасна съдба.

Но пък Люк също беше стигнал дотук и не се беше отказал.

Заради това Люк беше успял да приеме духа на Кронос, без тялото му да пострада. Ето така се беше подготвил и затова не можеше да бъде убит. Беше се потопил в Стикс и беше получил мощта на най-великия герой сред простосмъртните, Ахил. Беше станал непобедим.

— Трябва да го направя — рекох. — Иначе съм обречен.

Ахил сведе глава.

— Боговете са ми свидетели, че се опитах да те предупредя. Но ако наистина смяташ да го сториш, съсредоточи се върху точката, която те свързва със света на простосмъртните. Избери си едно място от тялото си, което ще остане уязвимо. Тази точка ще свързва душата и тялото ти към света. Тя ще бъде най-голямата ти слабост, но и единствената ти надежда. Никой не може да бъде напълно неуязвим. Ако загубиш от погледа си това, което те прави смъртен, Стикс ще те изпепели. Ще престанеш да съществуващ.

— Случайно дали не можеш да ми кажеш коя е тази точка у Люк?

Той се намръщи.

— Пригответи се, глупаво момче. Дори и да оцелееш след това изпитание, съдбата ти е вече решена!

И след това ведро изявление той изчезна.

— Пърси — обади се Нико, — може би е прав...

— Нали ти предложи да дойдем тук?

— Знам, но сега...

— Изчакай ме на брега. Ако се случи нещо с мен... Най-много да се изпълни желанието на Хадес и ти да се окажеш детето от пророчеството.

Тази възможност като че ли не му беше много по вкуса, но не ми пукаше.

И преди да съм се разколебал, аз си представих онази точка отзад на кръста, която се падаше точно срещу пъпа ми. Тя винаги оставаше добре скрита под бронята. Трудно можеше да бъде улучена случайно, а малцина биха се прицелили в нея нарочно. Никое място от тялото ми не беше идеално, но това щеше да свърши работа, а и ми се струваше много по-достойно от подмишницата ми, да речем.

Представих си нишка, по-точно въже като за скачане с бърнджи, което свързваше света с кръста ми, и навлязох в реката.

Представете си яма с вряща киселина. Сега умножете болката петдесет пъти. И пак няма да разберете какво е да плуваш в Стикс. Възнамерявах да пристъпя навътре бавно и смело като истински герой. Но щом водата докосна нозете ми, мускулите ми омекнаха като желе и се стоварих по корем в течението.

Гмурнах се. За първи път в живота ми не можех да си поема дъх под вода. Най-сетне изпитах паниката, която връхлита хората, щом тръгнат да се давят. Всеки неврон и тялото ми гореше. Разтварях се във водата. Мярнах лица Рейчъл, Гроувър, Тайсън, мама, — но те изчезваха за миг.

— Пърси — рече майка ми, — давам ти благословията си.

— Пази се, братко — умоляваше ме Тайсън.

— Енчилада! — извика Гроувър. Нямах представа какво трябваше да означава това, но не ми помогна особено.

Губех битката. Болката ме вцепеняваше. Ръцете и краката ми се разтапяха, душата се отделяше от тялото ми. Вече не помнех кой съм. Болката от ятагана на Кронос беше нищо в сравнение с това.

— Нишката! — обади се познат глас. — Не забравяй нишката, която те свързва с живота, глупчо!

Изведнъж усетих придърпване в кръста. Течението се опитваше да ме отнесе, но аз се бях застопорил. Представих си въжето, което ме придържаше към брега.

— Дръж се, водорасляк — това беше гласът на Анабет, вече го чувах по-ясно. — Няма да ти позволя да ми избягаш толкова лесно.

Нишката ме държеше по-здраво.

Зърнах Анабет — стоеше босонога над мен на кулата за скокове в езерото в лагера. Бях паднал от кануто. Тя протягаше ръка да ме издърпа и едва се сдържаше да не се разсмее. Беше облечена в оранжевата си тениска с логото на лагера и в джинси. На главата си носеше бейзболната си шапка, което беше странно, тъй като с нея би трябвало да е невидима.

— Понякога си такъв идиот. — Тя се усмихна. — Хайде, дай ръка.

Връхлетяха ме спомени — ярки и цветни. Вече знаех кой съм. Името ми беше Пърси Джаксън. Протегнах се и хванах Анабет за ръката.

Изскочих от водата. Стоварих се на пясъка и Нико изненадано отстъпи.

— Добре ли си? — попита той. — Кожата ти... Божество, боли ли?

Ръцете ми бяха яркочервени. Сякаш всеки милиметър от тялото ми беше печен на бавен огън.

Огледах се за Анабет, макар да знаех, че я нямаше. Но ми се беше сторила толкова истинска.

— Добре съм... струва ми се. — Постепенно кожата ми си възвърна обичайния цвят. Болката поутихна. Госпожа О'Лиъри се приближи и загрижено ме подуши. Явно миришех странно.

— Чувстваш ли се по-силен? — попита Нико.

Но преди да реша как се чувствах, прогърмя глас:

— Ето ги!

Армия от мъртъвци се насочи към нас. Най-отпред маршируваха сто скелета на римски легионери, въоръжени с щитове и копия. Зад тях идваха още толкова английски войници с байонети. Между тях препускаше Хадес в черно-златиста колесница, теглена от кошмарни коне с огнени очи и гривни.

— Този път няма да ми избягаш, Пърси Джаксън! — изрева той. — Убийте го!

— Татко, недей! — извика Нико. Но вече беше късно. Предната редица римски войници наведе копията си и атакува.

Госпожа О'Лиъри изръмжа и се приготви за скок. Може би точно това ме изтръгна от унеса. Не исках кучето ми да пострада. Освен това, беше ми писнало Хадес да ме мачка. Ако ми беше писано да умра, поне щях да падна с чест.

Нададох вик и реката се надигна. Върху легионерите се стовари черна вълна. Разлетяха се щитове и копия. Скелетите започнаха да се топят, бронзовите им шлемове започнаха да пушат.

Британските войници свалиха байонетите си за стрелба, но аз не ги изчаках, а хукнах към тях.

Това беше най-глупавата постъпка в живота ми. Сто мускета, прицелени в мен, изгърмяха като един. Но куршумите не ме спряха. Вклиних се в редицата им и заразмахвах Въртоп. Разхвърчаха се байонети и саби. Войниците презаредиха и стреляха отново. Но на мен ми нямаше нищо.

Вършеех като луд сред тях, повалях скелет след скелет. Бях включил на автопилот: намушкване, отскачане, замахване, парирание, обръщане. Въртоп вече не беше обикновен меч, а унищожителен вихър.

Проправих си път сред войниците и скочих на черната колесница. Хадес вдигна жезъла си. Черна светкавица полетя към мен, но аз я отклоних с меча и се хвърлих към него. Двамата паднахме на земята.

В следващия миг коляното ми беше на гърдите на Хадес. Стисках в юмрука си яката на царската му мантия, върхът на Въртоп беше опрян в лицето му.

Тишина. Никой не се притече в помощ на господаря си. Метнах поглед през рамо. От враговете ми бяха останали само разпилени по пясъка оръжия и купчини димящи празни униформи. Бях ги унищожил до един.

Хадес уплашено преглътна.

— Джаксън, дай да се разберем...

Той беше безсмъртен. Не можех да го убия, но можех да го нараня. Знаех го от личен опит и бях готов да се обзаложа, че да ти забият меч в лицето не е особено приятно.

— Само защото съм добър човек — изръмжах, — ще те пусна да си вървиш. Но първо ми кажи за капана!

Хадес се стопи и в ръката ми остана само черната мантия.

Изругах и се изправих. Сега, когато опасността беше преминала, си дадох сметка колко бях уморен. Болеше ме всяко мускулче в тялото. Сведох поглед към дрехите си. Те бяха накълцани и продупчени от куршуми, но на мен ми нямаше нищо. Нито драскотина.

Нико ме зяпаше с отворена уста.

— Ти... с меча... ти...

— Номерът с реката май свърши работа — рекох.

— Май? — подхвърли той подигравателно.

Госпожа О'Лиъри джафна доволно и размаха опашка. Обикаляше наоколо, душеше празните униформи и търсеше кокали. Вдигнах мантията на Хадес, по която продължаваха да се кривят ужасени лица.

Приблжих се към реката и я хвърлих във водата.

— Освобождавам ви!

Тя пое по бързеите и след секунди се разпадна.

— Върни се при баща ти — рекох на Нико. — Кажу ми, че ми е длъжник, задето го пощади. Разбери какво ще стане на Олимп и го убеди да ни помогне.

Той ме зяпна.

— Не мога! Сега той още повече ще ме намрази.

— Нямах друг избор — заявих. — И ти си ми длъжник.

Ушите му пламнаха.

— Пърси, извиних ти се вече. Моля те... Нека дойда с теб. Искам да участвам в битката.

— Тук ще си по-полезен.

— Значи вече ми нямаш доверие? — попита той нещастно.

Не отговорих. Не знаех какво точно изпитвах. Все още бях зашеметен от това, което бях направил и не можех да си събера мислите.

— Върни се при баща ти — повторих, като се опитах да не прозвучи твърде грубо. — Опитай се да го вразумиш. Единствено ти можеш да успееш.

— За съжаление — въздъхна Нико. — Добре. Ще се постарая. А и той все още крие нещо за майка ми. Може да разбере какво.

— Успех. А ние с госпожа О'Лиъри трябва да тръгваме.

— Къде отиваш? — попита той.

Погледнах входа към подземния тунел и се замислих за дългото изкачване към света на живите.

— Да започна войната. Време е да открия Люк.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДВЕ ЗМИИ МИ СПАСЯВАТ ЖИВОТА

Обичам Ню Йорк. Може да излезеш от Подземното царство в Сентрал парк, да вземеш такси и да тръгнеш по Пето авеню с подскачаща след колата гигантска хрътка, и никой няма да ти обърне внимание.

Разбира се, мъглата помагаше. Хората сигурно изобщо не виждаха госпожа О'Лиъри или я вземаха за голям, шумен и симпатичен камион.

Рискувах да използвам мобилния телефон на мама, за да се обадя на Анабет. Бях ѝ звъннал още в тунела, но тогава се беше включил секретарят. Връзката беше изненадващо добра, предвид, че се намирах в митологичния център на света, но не ми се мислеше каква ли щеше да бъде телефонната сметка на мама.

Този път Анабет вдигна.

— Хей, получи ли съобщението ми? — попитах.

— Пърси, къде си? От съобщението ти нищо не става ясно! Едва не полудяхме от тревога.

— Ще ти обясня после — обещах, макар да нямах представа как щях да го направя. — Къде си?

— Пътуваме, както ни помоли, почти сме до тунела в Куинс. Какво си намислил? Оставихме лагера без охрана, а боговете...

— Имай ми вяра — рекох. — Ще се видим на уговореното място.

Затворих. Ръцете ми трепереха. Нямах представа дали не е закъсняла реакция от гмуркането ми в Стикс, или от притеснение от това, което предстоеше. Ако се провалях, дори и неуязвимото ми тяло нямаше да ме предпази от смъртта.

Късно следобед таксито ме остави пред „Емпайър Стейт Билдинг“. Госпожа О'Лиъри подскачаше нагоре-надолу по Пето авеню, ближеше колите и душеше количките с хот-дог. Като че ли

никой не я забелязваше, макар че хората се отдръпваха и ѝ правеха път, когато се приближеше към тях.

Свирнах ѝ да спре и в този миг три бели микробуса отбиха до тротоара. На тях пишеше „Доставка на ягоди Делфи“ — това беше името на търговската компания, под която се криеше лагерът. За първи път виждах трите микробуса на едно място, макар да знаех, че те разкарват пресните ягоди из града.

Зад волана на първия седеше Аргус, стоокият отговорник за охраната на лагера. Другите два ги караха харпии, които най-общо казано са гадни хибриди между хора и кокошки с лошо възпитание. Използвахме ги основно за почистване, но вършеха чудесна работа и в задръстванията и центъра на града.

Вратите се отвориха. По тротоара наизскачаха лагерници. На някои явно им беше станало лошо от дългото пътуване. Радвах се, че се бяха събрали толкова много. Мярнах Полукс, Силена Берегард, братята Стол, Майкъл Ю, Джейк Мейсън, Кейти Гарднър и Анабет, заедно с братята и сестрите си. Хирон слезе последен. Конската му половина беше скрита във вълшебна инвалидна количка, заради което той се спусна по подвижна рампа. Хижата на Арес я нямаше. Опитах се да не се ядосвам. Клариса беше тъпа и упорита. Точка по въпроса.

Преброих ги набързо: всичко на всичко четирийсет лагерници.

Изобщо не бяха достатъчно, за да спрем Кронос, но все пак за първи път виждах толкова много от нас събрани на едно място извън лагера. Изглеждаха смутени и аз се досещах за причината — излъчваната от нас аура беше толкова силна, че сигурно ни усещаха всички чудовища в североизточния край на САЩ.

Докато ги оглеждах — всеки един от тях го познавах от години, — в главата ми се обади заядливо гласче: „Но някой от тях е шпионин!“.

Не можех да мисля за това. Те бяха мои приятели. Нуждаех се от тях.

След това си спомних злата усмивка на Кронос. „Не можеш да разчиташ на приятелите си. Те винаги ще те подведат.“

Анабет дойде при мен. Беше облечена в черни камуфлажни дрехи, ножът ѝ от божествен бронз беше закрепен на китката, на рамото си беше праметнала раницата с лаптопа ѝ — беше готова както за двубой с ножове, така и за сърфиране в интернет.

— Какво? — попита тя.

— Какво какво?

— Гледаш ме странно.

Осъзнах, че си мислех за странното ми видение как Анабет ме измъква от Стикс.

— Тъъ... нищо. — Обърнах се към останалите. — Благодаря ви, че сте тук. Хирон, мини отпред, ти си начело.

Старият ни учител поклати глава.

— Дойдох само да ти пожелаая успех, момчето ми. А и никога не се качвам на Олимп, освен ако не ме повикат.

— Но ти си нашият предводител.

Той се усмихна.

— Аз съм вашият учител и съветник. Но не съм ви предводител. Ще отида да видя какви съюзници ще мога да събера. Може и да не е късно да убедя братята си кентаври да помогнат. Ти събра лагерниците тук, Пърси. Ти си техният предводител.

Понечих да възразя, но всички ме гледаха очаквателно, дори и Анабет.

Поех си дълбоко дъх.

— Добре... Както казах в съобщението до Анабет, тази вечер ще се случи нещо. Кронос е приготвил някакъв капан. Трябва да накараме Зевс да ни изслуша и да го убедим да защити града. Не бива да му позволим да откаже.

Помолих Аргус да наглежда госпожа О'Лиъри. И двамата не останаха доволни.

Хирон поклати глава и рече:

— Ще се справиш, Пърси. Не забравяй къде е силата ти и се пази от слабите си места.

Думите му ми прозвучаха зловещо — бяха толкова близки до предупреждението на Ахил. След това си спомних, че Хирон беше учител и на Ахил. Това не беше кой знае какво успокоение, но кимнах и се опитах да се усмихна уверено.

— Да вървим — подканих останалите.

Във фоайето зад голямо писалище седеше пазач. Четеше дебела черна книга с цвете на корицата. Когато нахлухме с дрънчащи брони и оръжия, той вдигна глава.

— Училищна екскурзия? Вече ще затваряме.

— Не — обадих се аз. — Ние сме за шестстотния етаж.

Пазачът ни огледа. Очите му бяха бледосини. Беше плешив. Не можех да преценя дали е човек, или не, но като, че ли виждаше оръжията ни, така че явно мъглата не му действаше.

— Няма такъв етаж, хлапе. — Каза го като по задължение и прозвуча така, сякаш и сам не си вярваше. — Изчезвайте.

Приведох се към него.

— Четирийсет полубогове привличат страшно много чудовища. Наистина ли искате да останем тук при вас?

Той се замисли. След това натисна някакво копче и вратата се отвори.

— Хайде, по-бързо!

— Не е добре да минаваме през детектора — добавих.

— Ммм, да, прав си — съгласи се пазачът. — Асансьорът е вдясно. Макар че сигурно знаете пътя.

Хвърлих му една златна драхма и поехме навътре.

Решихме да се разделим на две групи, тъй като в кабината нямаше място за всички. Аз се качих с първата група. Този път вътре звучеше старото диско парче „Staying Alive“. Ужасяващ образ изникна в главата ми — Аполон с панталони чарлстон и прилепнала копринена риза.

Когато най-накрая вратите на асансьора се отвориха, въздъхнах облекчено. Пътека от увиснали във въздуха камъни водеше през облаците към Олимп на две хиляди метра над Манхатън.

Бях виждал Олимп няколко пъти, но въпреки това пак затаих дъх. Сградите искряха в златно и бяло на склона на планината. Цветни градини на стотици тераси. Ароматен дим се издигаше от мангали по лъкатушешите улици. А на върха на заснежения връх се издигаше дворецът на боговете. Изглеждаше величествен както винаги, но нещо не беше както трябва. Цареше тишина — нямаше музика, гласове, смях.

Анабет ме оглеждаше изпитателно.

— Струваш ми се... различен — заяви тя. — Къде точно беше?

Вратите на асансьора се отвориха отново и втората група лагерници излезе при нас.

— Ще ти кажа после — отвърнах. — Да вървим.

Поехме по небесния мост към Олимп. Магазините бяха затворени. Парковете бяха празни. Две музи седяха на пейка и унило подрънкваха на огнени лири. Един циклоп метеше улицата с изтръгнат с корените дъб. Някакво дребно божество ни мярна от една тераса и се скри вътре, като затвори капациите.

Минахме под голяма мраморна арка със статуи на Зевс и Хера от двете страни. Анабет се намръщи, като зърна царицата на боговете.

— Мразя я — измърмори тя.

— Да не ти е пратила някакво проклятие? — попитах. Миналата година тя беше ядосала Хера.

— Засега само разни дреболии — отвърна Анабет. — Нейното свещено животно е кравата, нали?

— Аха.

— Изпраща крави след мен.

Опитах се да скрия усмивката си.

— Крави? В Сан Франциско?

— Аха. Обикновено не ги виждам, но ми оставят малки подаръци навсякъде — в задния ни двор, на тротоара, в коридора в училище. Трябва да внимавам къде стъпвам.

— Вижте! — извика Полукс и посочи към хоризонта. Какво е това?

Застинахме. Сини светлинки проблясваха във вечерното небе като малки комети. Като че ли идваха от целия град и летяха право към Олимп. Когато се приближаваха, угасваха. Наблюдавахме ги известно време, но не последва нищо. И въпреки това беше странно.

— Като инфрачервени лъчи — измърмори Майкъл Ю. Някой се прицелва в нас.

— Да идем в двореца — рекох.

Седалището на боговете беше оставено без охрана. Вратите от злато и сребро бяха широко отворени. Стъпките ни отекваха в коридора към тронната зала.

Разбира се, „зала“ не е точната дума. Помещението беше с размерите на Мадисън Скуеър Гардън. Високо над главите ни се носеха съзвездията. Във формата на подкова около огнището бяха подредени дванайсет огромни трона. В ъгъла се носеше във въздуха голяма колкото къща топка с вода. Вътре плуваше моя стар приятел офиотаурусът.

— Муу! — измуча змиебикът щастливо и се завъртя в кръг.

Въпреки сериозността на положението, нямаше как да не се усмихна. Преди две години бяхме положили доста усилия, за да спасим офиотауруса от титаните и от време на време на мен ми ставаше мъчно за него. Той като че ли също ме харесваше, макар в началото да го смятах за момиче и да го бях кръстил Беси.

— Здравсти — извиках. — Добре ли се грижат за теб?

— Муу — отвърна Беси.

Приблжихме се към тронове.

— Привет отново, Пърси Джаксън — обади се женски глас. — Ти и приятелите ти сте добре дошли.

Хестия стоеше до огнището и ръчкаше в огъня с пръчка. Беше облечена в същата проста кафява рокля, но сега беше възрастна жена.

Поклоних се.

— Господарке.

Останалите последваха примера ми.

Хестия впи искрящите си червени очи в мен.

— Виждам, че си изпълнил плана си. Вече носиш проклятието на Ахил.

Лагерниците зашушукаха:

— Какво? Какъв Ахил?

— Трябва да внимаваш — продължи богинята. — Получил си много. Но все още си сляп за най-важната истина. Може би не е зле да зърнеш...

Анабет ме сръга:

— За какво говори?

Срещнах погледа на Хестия и в главата ми се появи образ: видях тъмна алея между складове. На един от тях пишеше: „Ковачница Ричмънд“.

В сенките клечаха момче на четиринайсетина години и момиче на дванайсет. Сепнах се — момчето беше Люк. Момчето беше Талия, дъщеря на Зевс. Богинята ми показваше миг от тяхното скиталчество, преди Гроувър да ги намери и да ги отведе в лагера.

Люк носеше бронзов нож. Талия разполагаше с копие и ужасяващия си щит Егида. И двамата изглеждаха изпосталели и гладни, очите им просветваха като на диви животни, свикнали постоянно да бъдат преследвани.

— Сигурен ли си? — попита Талия.

Люк кимна.

— Да, има нещо. Усещам го.

От алеята се чу силен трясък. Полубоговете се прокраднаха напред.

На рампа бяха подредени стари щайги. Талия и Люк се приближиха към тях с извадени оръжия. Един лист ръждясала ламарина трепна, нещо се криеше зад него.

Талия погледна Люк. Той преброи безгласно: едно, две, три! Дръпна рязко ламарината и едно момиченце изскочи с чук в ръка.

— Хей! — извика Люк.

Момичето беше със сплъстена руса коса. Беше облечено с пижама. Едва ли беше на повече от седем, но щеше да строши черепа на Люк, ако той не се беше отдръпнал.

Той я сграбчи за китката и чукът падна на цимента.

Момичето риташе и се извиваше.

— Не искам чудовища! Махайте се!

— Спокойно! — Люк се мъчеше да я усмири. — Талия, прибери щита. Плашиш я.

Талия почука по Егида и щитът се превърна в сребърна гривна.

— Успокой се — рече тя. — Нищо няма да ти направим. Аз съм Талия. Това е Люк.

— Чудовища!

— Не сме чудовища — отвърна Люк. — И ние се сражаваме с тях.

Момичето спря да рита. Огледа Люк и Талия с големите си умни сиви очи.

— И вие сте като мен? — попита подозрително.

— Да — увери я Люк. — Ние сме... е, трудно е за обяснение, но и ние се бием с чудовищата. Къде са родителите ти?

— Те ме мразят — заяви момичето. — Не ме искат. Избягах от къщи.

Талия и Люк се спогледаха. Знаеха за какво говореше.

— Как се казваш, малката? — попита Талия.

— Анабет.

Люк се усмихна.

— Хубаво име. Доста си бойна, Анабет. Ще се радваме да се присъединиш към нас.

Анабет се ококори.

— Наистина ли?

— Аха. — Той ѝ подаде ножа си с дръжката напред. — Искаш ли едно истинско оръжие за убиване на чудовища? Острието е от божествен бронз. Много по-ефективно е от чука.

По принцип даването на нож на едно седемгодишно дете не е добра идея, но когато си полубог, правилата не важат. Анабет сграбчи дръжката.

— Ножът е за най-смелите и най-бързите бойци — обясни Люк. — Той няма силата и обхвата на меч, но не е проблем да го скриеш и с него по-лесно се намират слабите места в бронята на врага. За да го използва добре, човек трябва да е умен. А като те гледам, ти си доста умна.

Анабет го гледаше влюбено.

— Умна съм!

Талия се усмихна.

— Да вървим, Анабет. Имаме си скривалище край реката. Ще ти намерим храна и дрехи.

— Нали няма... Нали няма да ме върнете на родителите ми? — попита тя. — Обещайте ми!

Люк сложи ръка на рамото ѝ.

— Вече си част от нашето семейство. И аз ти обещавам, че няма да позволим на никой да те нарани. Няма да те подведем, както нашите родители. Разбрано?

— Разбрано! — извика доволно Анабет.

— Хайде — подкани ги Талия. — Не бива да оставаме тук.

Мястото се промени. Тримата тичаха през някаква гора. Сигурно бяха изминали няколко дни или седмици от срещата им. И тримата изглеждаха изнемощели и уморени от схватки с чудовища. Анабет беше с нови дрехи — джинси и голямо войнишко яке.

— Още малко остава! — увери ги Люк. Анабет се спъна и той я хвана за ръката. Талия вървеше отзад, размахваше щита, все едно отблъскваше преследвачи. Куцаше с левия крак.

Изкачиха се на едно хълмче и срещу тях се показва бяла двуетажна къща — домът на госпожа Кастелан.

— Добре — измърмори задъхано Люк. — Отивам да взема малко храна и лекарства. Чакайте ме тук.

— Сигурен ли си? — попита Талия. — Закле се, че никога повече няма да се върнеш при нея. Ако те хване...

— Нямаме друг избор — измърмори той. — Изгорили са най-близкото ни скривалище. Трябва ти лекарство за раната.

— Това твоята къща ли е? — попита смаяно Анабет.

— Беше — измърмори Люк. — Ако имах друг избор...

— Толкова ли е страшна майка ти? — попита Анабет. Може ли да я видим?

— Не! — отсече Люк.

Анабет се отдръпна, гневният му изблик я изненада.

— Съжалявам — измърмори той. — Чакайте ме тук. Всичко ще е наред. Нищо няма да ви нарани. Ей сега ще се върна.

Сред дърветата проблесна бяла светлина. Тримата потрепериха и мъжки глас прогърмя:

— Не биваше да се връщаш у дома!

Видението изчезна.

Коленете ми се подкосиха, но Анабет ме подхвана.

— Пърси! Какво стана?

— Видя ли... видя ли го?

— Кое?

Обърнах се към Хестия, но лицето на богинята беше безизразно. Спомних си какво ми беше казала в гората: „За да разбереш врага си Люк, трябва да разбереш неговото семейство“. Но защо ми беше показала тези случки?

— Колко време бях припаднал? — попитах.

Анабет смръщи вежди.

— Пърси, изобщо не си припадал. Изведнъж се олюля, но не си губил съзнание.

Усещах погледите на околните. Не биваше да показвам слабост. Каквото и да означаваха тези видения, трябваше да се съсредоточа върху нашата задача.

— Господарке Хестия — рекох, — дошли сме по неотложен въпрос. Искаме да...

— Много добре знаем какво искате — обади се мъжки глас. Потреперих, това беше същият глас, който бях чул преди миг.

До Хестия се появи млад мъж с къдрави прошарени коси и изящни черти на лицето. Беше облечен в униформа на военен летец, на шапката и по черните му ботуши трепкаха миниатюрни крилца. От лакътя му висеше дълъг жезъл, по който се виеха две живи змии.

— Оставям ви — заяви Хестия. Поклони се на летеца и изчезна в стълб дим. Не беше трудно да се досетя защо изведнъж се разбърза. Хермес, вестоносецът на боговете, изглеждаше ядосан.

— Здравей, Пърси. — Челото му се сбърчи, май изобщо не се радваше да ме види. Зачудих се дали знаеше за видението ми. Искаше ми се да го питам как се е озовал онази нощ край къщата на госпожа Кастелан и какво е станало след това. Спомних си първата си среща с Люк в лагера на полубоговете. Тогава той ми беше казал, че е виждал баща си само веднъж. Но по изражението на Хермес не беше трудно да отгатна, че сега не е подходящият момент за тези въпроси.

Поклоних се непоклатно.

— Господарю Хермес.

— Да, разбира се! — обади се едната змия в главата ми. Никакъв поздрав за нас, нали? Ние сме обикновени влечуги!

— Джордж! — скара се другата. — Не бъди груб!

— Здравей, Джордж — рекох. — Здравей, Марта.

— Донесе ли ни плъх? — попита Джордж.

— Престани, Джордж! — обади се Марта. — Момчето е заето!

— Твърде заето, за да ни донесе плъх? — измърмори Джордж. — Колко жалко!

Реших, че е по-добре да не се впускам в спор с Джордж. Вместо това казах:

— Трябва да говорим със Зевс. Важно е.

Очите на Хермес бяха студени като стомана.

— Аз съм неговият вестоносец. Какво искате да му предам?

Лагерниците зад гърба ми смутено се размърдаха. Нещата не вървяха по план. Ако поговорех с Хермес насаме... Обърнах се и извиках:

— Хей, защо не обиколите града? Вижте кой е останал в Олимп. Среща с Анабет и мен обратно тук след половин час.

Силена се намръщи.

— Но...

— Чудесна идея! — прекъсна я Анабет. — Конър и Травис, водете отряда.

Братята Стол се зарадваха — оказваше им се доверие пред баща им. Рядко им се възлагаше водачеството на нещо повече от кражба на тоалетна хартия.

— Слушам! — заяви Травис. Двамата поведоха останалите навън и с Анабет останахме сами с Хермес в тронната зала.

— Господарю — поде Анабет, — Кронос възнамерява да нападне Ню Йорк. Навярно вече сте се досетили. Майка ми поне трябва да е прозряла плановете му.

— Майка ти — изсумтя Хермес. Почеса гърба си с кадуцей и Джордж, и Марта изпъшкаха: „Ох, ох, ох“. — Хич не ми говори за майка си, момиче! Заради нея съм тук. Зевс не ме пускаше, но майка ти не спря да мърмори: „Това е капан, само ни отвлеча вниманието“ и така нататък, и така нататък. Искаше самата тя да се върне, но Зевс не желаше и да чуе да остане без най-добрия си стратег наред битката с Тифон. И затова ме изпрати мен.

— Наистина е капан! — настоя Анабет. — Зевс да не е спял?

Гръм отекна в небето.

— Внимавай — предупреди я Хермес. — Зевс нито е спял, нито е глух. Не е оставил Олимп без защита.

— А тези сини светлинки...

— Да, видях ги. Вероятно е някаква хитрост на богинята на магията Хеката, но както сигурно сте забелязали, те не правят нищо. Олимп има силни възшебни защиты. Освен това, господарят на ветровете Еол е изпратил най-силните си подчинени да охраняват върха. Никой, освен боговете, не може да припари до Олимп по въздуха. Който се опита, ще бъде повален.

Вдигнах ръка.

— А това вашето телепортиране... дете се появявате ей така?

— Това също е пътуване по въздуха, Джаксън. Много е бързо, но боговете на вятъра са още по-бързи. Ако Кронос иска да стигне до Олимп, ще трябва да мине през целия град и да се качи с асансьора! Да виждате нещо подобно?

От устата на Хермес прозвуча адски нелепо — орди чудовища да се качват с асансьора по двайсетима и да слушат „Staying Alive“. Но

въпреки това нещо продължаваше да ме гложди.

— Може само някои от вас да се върнат — предложих.

Богът нетърпеливо поклати глава.

— Не разбираш, Пърси Джаксън. Тифон е най-големият ни враг.

— Мислех, че най-големият ви враг е Кронос.

Очите му заискряха.

— Не, Пърси. Навремето Олимп едва не беше сразен от Тифон.

Той е съпруг на Ехидна...

— Виждал съм я — измърморих. — Не ми беше симпатична.

— И баща на всички чудовища. Никога няма да забравим как за малко не ни унищожи! Как ни унижи! Тогава бяхме по-силни. Сега не можем да очакваме помощ от Посейдон, той води война на свой фронт. Хадес си стои в Подземното царство и няма да си мръдне пръста, а Деметра и Персефона са при него. Ще ни е нужна цялата ни останала мощ, за да удържим бурята. Не можем да разделим силите си, нито да го чакаме да стигне до Ню Йорк. Трябва да го преборим сега.

— Да го преборите ли? — изсумтях аз. — Та той почти сравни със земята Сейнт Луис.

— Така е — призна Хермес. — Но след това унищожи само половината Кънектикът. Забавяме го. Губи сила.

Не ми се спореше, а и така или иначе, богът не звучеше особено уверен.

В тъгла змиебикът измуча тъжно.

— Моля ви — обади се Анабет. — Казахте, че майка ми е искала да дойде. Не ви ли предаде някакво съобщение за нас?

— Съобщения — измърмори той. — „Лесна работа — убеждавах ме всички. — Никакво напъгане. Много хора ще вярват в теб.“ Пфу! Никой не го интересува какво мисля аз. Все за съобщенията на другите питат.

— Гризачи — измърмори Джордж. — Лично аз съм в играта заради гризачите.

— Шшшт! — скара му се Марта. — Нас ни интересува какво казва Хермес. Нали, Джордж?

— Разбира се! Хайде да се връщаме на бойното поле! Искам пак да ни превърне в лазер. Толкова е забавно!

— Млъкнете! — скастри ги Хермес.

Обърна се към Анабет, която го гледаше умоляващо с големите си сиви очи.

— Ха! — измърмори той. — Майка ти поръча да ви предупредя, че сте сами. И че трябва да удържите Манхатън без помощта на боговете. Все едно вече не го знаете. Защо изобщо я смятат за богиня на мъдростта? А?

— Нещо друго? — попита Анабет.

— Да пробвате план дваисет и три. Ти си щяла да се досетиш за какво става дума.

Анабет пребледня. Явно много добре знаеше за какво става дума и изобщо не ѝ беше по вкуса.

— Друго?

— И последно — Хермес се обърна към мен. — Поръча ми да кажа на Пърси: „Не забравяй реките“. И, въъ... да стоиш далеч от дъщеря ѝ.

Не знам кой се изчерви повече: аз или Анабет.

— Благодаря — рече накрая Анабет. — Исках... исках да ви кажа... Съжалявам за Люк.

Лицето на бога се вкамени, все едно беше изсечено от мрамор.

— Не биваше да засягаш тази тема.

Тя смутено отстъпи крачка.

— Съжалявам...

— Съжалението с нищо не помага!

Джордж и Марта се свиха около кадуцея, който заблестя и заприлича на остен, по който е пуснат електрически ток.

— Трябваше да го спасиш, когато имаше тази възможност — изръмжа Хермес. — Единствено ти можеше да го направиш.

Опитах се да застана между тях.

— За какво говорите? Анабет, ти...

— Не я защитавай, Джаксън! — Хермес насочи остена към мен. — Тя много добре знае за какво говоря.

— Сам сте си виновен! — извиках аз. Не биваше да се обаждам, но исках да отвлека вниманието му от Анабет. Гневът, който усещах от самото начало, беше насочен не към мен, а към нея. — Ако не бяхте изоставили Люк и майка му...

Хермес вдигна остена, започна да расте и за секунди стана поне три метра висок. С мен беше свършено.

Но миг преди богът да го стовари върху мен, Джордж и Марта му прошепнаха нещо в ухото.

Хермес стисна зъби. Свали остена и той отново се превърна в жезъл.

— Пърси Джаксън — рече той, — трябва да те пощадя, защото вече носиш проклятието на Ахил. Сега съдбата ти е единствено в ръцете на мойрите. Но ако още веднъж си позволиш да ми говориш така... И представа си нямаш колко съм жертвал, колко съм...

Замълча и се сви до човешки размер.

— Синът ми... най-голямата ми гордост... горката Мей...

Стори ми се смазан и опустошен. Не знаех как да реагирам. В единия миг беше готов да ни изпепели, а сега като че ли се нуждаеше от прегръдка.

— Господарю Хермес — подех, — съжалявам, но трябва да науча отговора. Какво е станало с Мей? Тя спомена нещо за съдбата на Люк и очите й...

Хермес ми хвърли такъв поглед, че думите заседнаха на гърлото ми. Но изражението му не издаваше единствено гняв, а и болка. Скрита нетърпима болка.

— Оставям ви — обяви той студено. — Чака ме битка.

Той заискря. Обърнах му гръб и накарах и Анабет, която беше застинала като парализирана, да последва примера ми.

— Успех, Пърси — прошепна ми змията Марта.

Хермес заискря с мощта на супернова и изчезна.

Анабет седна в подножието на трона на майка си и заплака. Искаше ми се да я утеша, но не знаех как.

— Анабет — рекох, — не си виновна. За първи път виждам Хермес да се държи така. Не знам, може би се чувства виновен за Люк. Търси на кого да си го изкара. Нямам представа защо ти се нахвърли така. Не го заслужаваш, не си направила нищо...

Анабет обърса сълзите си. Взираше се в огнището, все едно там виждаше своята си погребалнаклада.

Размърдах се смутено.

— Тъж... Нали не си?

Не ми отговори. Ножът ѝ от божествен бронз беше на мястото си на китката ѝ — същият нож, който бях зърнал във видението. Едва сега

научавах, че ѝ е подарък от Люк. Много пъти я бях питал защо предпочита да се бие с нож, а не с меч, и никога не ми беше отговаряла. Но вече знаех.

— Пърси — каза тя, — защо питаше за майката на Люк? Да не би да си ходил при нея?

Кимнах неохотно.

— С Нико минахме да я навестим. Тя е... малко странна.

Описах ѝ Мей Кастелан и странното ѝ държане, как в един момент очите ѝ бяха почнали да искрят и тя заговори за съдбата на сина си.

Анабет се намръщи.

— Нищо не разбирам. Защо си ходил... — Тя се ококори. — Хермес каза, че носиш проклятието на Ахил! Също и Хестия! Да не би... Да не би да си се потопил в Стикс?

— Не сменяй темата.

— Пърси! Да или не? Отговори ми!

— Ами... малко.

Разказах ѝ за Хадес и Нико и как бях победил армията мъртъвци. Не споменах за видението си как тя ме измъква от водата. Не разбирах какво означаваше и, честно казано, само като се сетех за това и пламвах от срам.

Тя поклати глава смаяно.

— Знаеш ли колко е било опасно?

— Нямах друг избор — отвърнах. — Само така може да победи Люк.

— Искаш да кажеш... О, богове! Затова Люк не е загинал! Потопил се е в Стикс и... О, Люк! Защо? Защо си го направил?

— Пак се загрижи за Люк — измърморих недоволно.

Анабет ме зяпна, все едно току-що съм паднал от небето.

— Какво?

— Нищо.

Чудех се какво означаваха думите на Хермес, че Анабет не е спасила Люк, когато е имала тази възможност. Очевидно тя криеше нещо от мен. Но в момента не бях в настроение да питам. Не исках да слушам повече за отношенията им с Люк.

— Важното е това, че той не е загинал в Стикс — рекох. — Нито пък аз. И сега ще трябва да се изправя срещу него. Длъжни сме да

защитим Олимп.

Анабет продължаваше да се взира в мен, като че ли искаше да види има ли някаква промяна в мен.

— Прав си. Майка ми ни съветва...

— План двайсет и три.

Тя измъкна от раницата си лаптопа на Дедал. Синият знак делта заискря на капака. Анабет отвори няколко файла и зачете.

— Ето го! — обяви след миг. — Богове, колко работа ни чака!

— За някое от изобретенията на Дедал ли се отнася?

— За много негови изобретения... И то доста опасни. Щом майка ми иска да го задействам, явно наистина е убедена, че положението е сериозно. — Тя вдигна глава. А посланието ѝ до теб: „Не забравяй реките“. Какво означава?

Поклатих глава. Както обикновено, няхах никаква представа какво ми казваха боговете. Кой реки не биваше да забравя? Стикс? Мисисипи?

В този момент братята Стол влетяха в тронната зала.

— Трябва да видите! — извика Конър. — Веднага!

Сините светлилки в небето бяха изчезнали, така че в първия момент изобщо не ми стана ясно защо ни извикаха.

Останалите се бяха събрали в малка градина на ръба на хълма. Бяха се скупчили около перилата и се взираха надолу към Манхатън. Покрай парапета бяха поставени няколко от онези туристически бинокли, в които като пуснеш златна драхма, можеш да разглеждаш града. Всеки бинокъл беше окупиран от група лагерници.

Погледнах надолу. Оттук се виждаше почти целият град — реките Ийст и Хъдсън, които рисуваха контурите на Манхатън, мрежата от улици, светлините на небостъргачите, тъмната ивица на Сентрал парк в северната част. Всичко изглеждаше нормално, но нещо не беше наред. Първо го усетих, а чак след това си дадох сметка какво беше.

— Не се чува нищо — измърмори Анабет.

Ето това беше проблемът.

Дори и от тази височина би трябвало да чуваме шума на града — милионите души, хилядите коли и машини, жуженето на огромния мегаполис. Човек рядко му обръща внимание, ако живее в Ню Йорк, но

то винаги присъства. Дори и посред нощ в Ню Йорк никога не цари тишина.

Освен сега.

Все едно най-добрият ми приятел изведнъж се беше строполил мъртъв.

— Какво са направили? — Гласът ми прозвуча приглушен и ядосан. — Какво са направили с моя град?

Избутах Майкъл Ю от бинокъла и надникнах.

Трафикът по улиците беше замрял. Пешеходците лежаха по тротоарите или свити край вратите. Нямаше следи от насилие, нито разрушения. Все едно хората в Ню Йорк просто изведнъж бяха решили да захвърлят всичко и да подремнат.

— Мъртви ли са? — попита смаяно Силена.

Стомахът ми се сви на топка. Един от стиховете от пророчеството отекна в главата ми: „Светът във сън безкраен внезапно ще замре“. Спомних си разказа на Гроувър за срещата с Морфей в Централ парк.

— Не са мъртви — отвърнах. — Морфей е приспал целия Манхатън. Нападението е започнало.

ДЕСЕТА ГЛАВА

КУПУВАМ СИ НОВИ ПРИЯТЕЛИ

Госпожа О'Лиъри беше единствената доволна от спящия град.

Когато пристигнахме, тя ровеше в една преобърната количка за хот-дог. Продавачът се беше свил на тротоара с палец в уста и спеше.

Аргус ни чакаше, стоте му очи бяха ококорени. Не каза нищо. Той никога не говореше. Според мен предпочиташе да мълчи, защото — или поне така твърдыха слуховете — имаше око и на езика си. Но по изражението му беше ясно, че е в шок.

Разказах му какво научихме на Олимп и че боговете нямаше да ни се притекат на помощ. Аргус замига презрително, от което направо ми се зави свят, защото все едно цялото му тяло се въртеше.

— По-добре се върни да защитаваш лагера — рекох.

Той ме посочи с пръст и въпросително вдигна вежди.

— Аз оставам — отвърнах.

Аргус кимна, явно отговорът ми му беше достатъчен. Обърна се към Анабет и очерта кръг във въздуха.

— Да — кимна Анабет. — Време е.

— За какво? — попитах.

Той порови в микробуса. Извади бронзов щит и й го подаде. Изглеждаше съвсем обикновен — същия като щитовете, които използвахме в играта „Плени знамето“. Но когато тя го сложи на земята, отраженията на околните сгради в него изчезнаха и върху лъскавата метална повърхност се появи Статуята на свободата, която изобщо не беше близо.

— Еха! — възкликнах аз. — Видеощит!

— Едно от изобретенията на Дедал — рече Анабет. — Помолих Бекендорф да го изработи, преди... — хвърли поглед на Силена. — Тъъ, както и да е, щитът пречупва слънчевите и лунните лъчи от всички точки на земното кълбо. В него можеш да видиш всяко кътче под Слънцето или Луната, стига до него да достига естествена светлина. Виж.

Скупчихме се около нея. В първия момент образът се сменяше страшно бързо. Мярнах зоологическата градина в Сентрал парк, после Източна Шейсета, Блумингдейл, ъгъла с Трето авеню.

— Задръж! — обади се Конър Стол. — Върни малко. Увеличи.

— Какво? — попита напрегнато Анабет. — Нападатели ли видя?

— Не, магазина за сладкиши на Дилън. — Конър се ухили на брат си. — И е отворен, човеко! А всички спят. Чаткаш ли?

— Конър! — възкликна възмутено Кейти Гарднър. Звучеше точно като майка си Деметра. — Това не е игра. Нали не възнамеряваш да плякосваш магазин за сладкиши наред с бойните действия?

— Извинявай — измърмори Конър, но си личеше, че все още обмисля идеята.

Анабет прокара ръка по щита и се появи нов образ: магистралата „Рузвелт“ към Лайтхауз парк.

— С негова помощ ще държим под око целия град рече тя. — Благодаря ти, Аргус. Да се надяваме, че ще се видим в лагера... скоро.

Аргус изсумтя. Погледна ме, сякаш за да ми пожелае успех, и се качи на шофьорското място. Двете харпии го последваха и трите микробуса поеха по улицата край спрелите коли.

Свирнах и госпожа О'Лиъри дотича.

— Здравей, момиче — рекох. — Помниш ли Гроувър? Сатира, когото срещнахме в парка?

— Баф!

Надявах се, че това означаваше „Разбира се!“, а не „Има ли още хот-дог?“

— Искам да го намериш — продължих. — Ако и той спи, събуди го. Нуждаем се от помощта му. Разбра ли? Намери Гроувър!

Госпожа О'Лиъри ми лепна една мокра целувка, без която спокойно можех да мина, и препусна на север.

Полукс клекна до един заспал полицай.

— Не разбирам. Ние защо не спим? Защо само простосмъртните?

— Това е голяма магия — обади се Силена Берегард. Колкото по-голяма е магията, толкова е по-лесно да ѝ противостоиш. Ако искаш да приспиш милиони простосмъртни, трябва да разпростреш огромен тънък воал от магия. Да преспиш полубогове е много по-трудно.

Зяпнах я.

— Откога стана специалист по магиите?

Силена се изчерви.

— Не прекарвам всичкото си време пред огледалото, както си мислят някои!

— Пърси — обади се Анабет. Тя се взираше в щита. — Погледни!

В бронзовата повърхност се отразяваше крайбрежието на Лонг Айленд край летището „Ла Гуардия“. По тъмните води към Манхатън се носеха десетина катера, пълни с полубогове с брони. На първата лодка се развяваше лилаво знаме с избродиран черен ятаган. За първи път го виждах, но не беше трудно да се досетя какво представляваше: бойното знаме на Кронос.

— Огледай крайбрежието — заповядах. — Бързо!

Анабет премести образа на юг към пристанището. Край Елис Айленд един ферибот пореше вълните. По палубата се бяха струпали жени-змии и цяла глутница хрътки от Подземното царство. Пред кораба плуваше стадо морски бозайници. В първия момент ги взех за делфини. След това различих кучешките им муцуни и мечовете на кръста им — това бяха телхини.

Образът отново се смени — брегът на Джърси, точно до входа на тунела Линкълн. Стотици чудовища маршируваха край спрелите на шосето коли — великани с огромни тояги, коварни циклопи, няколко огнедишащи дракона и накрая, за цвят, един танк от Втората световна война, който разбутваше колите в тунела.

— А какво става с простосмъртните извън Манхатън? — попитах. — Целият щат ли спи?

Анабет се намръщи.

— Не мисля. Но е странно. Доколкото виждам, всички в Манхатън спят. След това, в радиус от петдесетина мили около острова времето тече много бавно. Колкото по-близо си до Манхатън, толкова е по-бавно.

Показа ми сцена от магистралата за Ню Джърси. Беше събота вечер, затова движението не беше натоварено. Шофьорите изглеждаха будни, но колите едва-едва пъплеха. Над тях летяха птици в забавен каданс.

— Кронос — измърморих аз. — Той забавя времето.

— С помощта на Хеката, вероятно — обади се Кейти Гарднър. — Виждаш ли как колите се отклоняват от Манхатън, все едно някой подсъзнателно им внушава да се върнат обратно.

— Не знам какво става — измърмори недоволно Анабет. Тя адски мразеше да не знае нещо. — Ясно е само, че някак си са успели да оградят Манхатън с магия. Външният свят вероятно изобщо не осъзнава, че се е случило нещо. За простосмъртните, които пътуват към Манхатън, времето започва да тече толкова бавно, че изобщо не си дават сметка за това.

— Хванати са като мушици в кехлибар — прошепна Джейк Мейсън.

Анабет кимна.

— Следователно никой няма да ни се притече на помощ.

Обърнах се към приятелите си. Изглеждаха смаяни и изплашени. Не можех да ги виня. Щитът беше показал как към нас се приближават поне триста чудовища. А ние бяхме четирийсетима. Сами.

— Добре — заявих, — трябва да удържим Манхатън.

Силена придърпа бронята си.

— Пърси, Манхатън е огромен.

— Няма да позволим да го превземат! — отсякох. Длъжни сме да ги спрем.

— Прав е — обади се Анабет. — Боговете на вятъра няма да позволят на силите на Кронос да стигнат до Олимп, по въздуха, затова той ще се опита да нахлуе по суша. Трябва да запечатаме подстъпите към острова.

— Но те имат лодки — изтъкна Майкъл Ю.

По гърба ми полазиха тръпки. Изведнъж разбрах какво означаваха думите на Атина: „Не забравяй реките!“.

— Аз ще се погрижа за лодките — рекох.

Майкъл се намръщи.

— Как?

— Това си е моя работа — отвърнах. — Добре, значи остават мостовете и тунелите. Да предположим, че ще се опитат да нахлуят през центъра, поне първия път. Това е най-прекият маршрут към „Емпайър Стейт Билдинг“. Майкъл, твоите хора поемат моста Уилямсбърг. Кейти, хижата на Деметра отговаря за тунела в Бруклин. Напълнете го с кактуси и отровен бръшлян, каквото се сетите, но не им

позволявайте да минат. Конър, вземи половината от хижата на Хермес и отивайте на моста Манхатън. Травис, с другата половина поемате моста Бруклин. И без никакви спирания за грабежи и плячкосване!

— Оооо! — изпъшкаха в един глас децата на Хермес.

— Силена, хижата на Афродита получава тунела в Куинс.

— О, богове! — обади се една от сестрите й. — Пето авеню ни е по път! Може да обиколим магазините, чудовищата ненавиждат аромата на „Живанши“!

— Но не се бавете — рекох. — Е, това с парфюма може, щом смятате, че ще има ефект.

Шест дъщери на Афродита едновременно ме целунаха по бузата.

— Достатъчно, стига! — Затворих очи, опитвах се да се сетя дали не бях забравил нещо. — Тунела Холанд. Джейк, ти отиваш там с хижата на Хефест. Използвайте гръцки огън, сложете капани и така нататък.

Той се ухили.

— С удоволствие. Имаме да им връщаме. За Бекендорф!

Братята му изръмжаха възторжено.

— Мостът на Петдесет и девета — продължих аз. — Клариса...

Млъкнах. Клариса я нямаше. Цялата хижа на Арес, проклети да са, си седеше в лагера.

— Ние ще се заемем с него — притече се на помощ Анабет. Обърна се към братята и сестрите си. — Малкълм, ти ще си отговорник на групата. По пътя активирайте план двайсет и три, както ти показвах. Не допускайте по моста да минат неприятели.

— Тъй вярно!

— Аз ще остана с Пърси — продължи тя. — После ще дойдем при вас, или ще отидем там, където се нуждаят от нас.

Някой се обади:

— И умната, вие двамата! Да не трябва после да ви търсим!

Избухна смях, но аз реших да не му обръщам внимание.

— Добре — рекох. — Ще поддържаме връзка по мобилни телефони.

— Но ние нямаме мобилни телефони — възрази Силена.

Наведох се, измъкнах телефона от чантата на една спяща жена и го подхвърлих на Силена.

— Вече имате. Всички знаете номера на Анабет, нали? Ако ви потрябваме, обадете ни се от първия срещнат телефон. Използвайте го само веднъж, хвърлете го и следващия път вземете друг. Така на чудовищата ще им е по-трудно да ви открият.

Усмихнаха се, планът ми явно им допаднаше.

Травис се прокашля.

— А ако попаднем на някой много хубав...

— Не, не може да го вземете — прекъснах го аз.

— Пфу!

— Пърси — обади се Джейк Мейсън. — Забрави тунела Линкълн.

Прехапах устни, за да не изругая на глас. Един танк и сто чудовища навлизаха в тунела, а аз вече бях разпределил всичките ни сили другаде.

В този миг от отсрещния тротоар се обади момичешки глас:

— Него може да оставиш на нас!

Това със сигурност беше най-приятната изненада в живота ми. Отряд от трийсетина момичета прекосиха Пето авеню. Бяха облечени с бели ризи, сребристи панталони и войнишки ботуши. Носеха мечове на кръста, колчани със стрели на гърба и лъкове в ръцете. Глутница бели горски вълци подтичваха край тях, на рамената на половината от момичетата бяха кацнали ловджийски соколи.

Водачката им беше с черна щръкнала коса и черно кожено яке. На главата си носеше сребърна диадема, която не беше в тон с обещите с череп и кости и тениската с надпис „Смърт на Барби!“ с изображение на кукла Барби със стрела в главата.

— Талия! — извика Анабет.

Дъщерята на Зевс се усмихна.

— Ловджийките на Артемида на вашите услуги!

Последваха прегръдки и целувки — е, поне от страна на Талия. Останалите ловджийки не обичаха да бъдат сред лагерници, особено пък сред момчета, но поне не започнаха да ни обстрелват, което за тях беше направо топъл прием.

— Къде се изгуби цяла година? — попитах Талия. — Ловджийките ти са станали два пъти повече!

Тя се разсмя:

— Това е дълга история. Обзалагам се, че моите приключения са били два пъти по-опасни от твоите, Джаксън!

— Мечтай си!

— Ще видим — закани се Талия. — Натупаме ли Кронос теб и Анабет отиваме на сандвичи и пържени картопки в онзи хотел на Западна Петдесет и шеста, имам много за разказване.

— „Льо Паркер Меридион“ — рекох. — Дадено. И благодаря за помощта!

Тя сви рамене.

— Ще ги размажем! Да вървим, момичета!

Талия докосна сребърната си гривна и в ръката ѝ се разтвори щитът Егида. Лагерниците се отдръпнаха при вида на ужасяващата глава на Медуза, изкована в средата. Ловджийките поеха по улицата, следвани от вълците и соколите. Засега тунелът Линкълн беше подсигурен.

— Слава на боговете — измърмори Анабет. — Но ако не блокираме реките и лодките, охраната на мостовете и тунелите ще е безсмислена.

— Права си — отвърнах.

Погледнах лагерниците — изглеждаха мрачни и изпълнени с решителност. Опитах се да прогоня мисълта, че ги виждам за последен път.

— Вие сте най-великите герои на това хилядолетие — рекох. — Няма значение колко чудовища ще се изправят срещу вас. Сражавайте се смело и ще победим. — Вдигнах Въртоп и извиках: — За Олимп!

Те повториха бойния вик и четирийсет гласа отекнаха в околните сгради. За миг възгласът ни се извиси смело, но след това бързо заглъхна в тишината на десетте милиона заспали нюйоркчани.

С Анабет спокойно можехме да си изберем каквато кола си пожелаехме, само дето всички бяха приклекчени в задръстванията. Не ми беше напълно ясно защо двигателите им бяха угасени. Все едно шофьорите бяха имали време да ги изключат, преди да потънат в сън. Или пък Морфей можеше да приспива и моторите? Повечето от шофьорите явно се бяха опитали да отбият встрани, когато ги е налегнала дрямката, но въпреки това улиците бяха претъпкани.

Намерихме един заспал куриер, който се беше подпрял с червеното си мотопедче на една стена. Издърпахме го от седалката и го сложихме да легне на тротоара.

— Извинявай, пич — измърморих. Ако имахме късмет, щях да му върна мотопеда. В противен случай нямаше да има значение, тъй като целият град щеше да бъде унищожен.

Аз карах, Анабет беше зад мен и ме прегръщаше здраво през кръста. Спуснахме се на зиг-заг по Бродуей, жуженето на двигателя ми звучеше необичайно силно в зловещата тишина. Единственият звук в нея бяха случайните прозвънявания и пиукания на мобилните телефони — все едно те си говореха сами или пък Ню Йорк се беше превърнал в гигантска клетка за електронни птици.

Напредвахме бавно. Постоянно попадахме на заспали на улицата хора и спирахме да ги издърпаме настрани, за да не пострадат. Угасихме пламналия на един щанд за понички пожар. Няколко минути по-късно се наложи да спасяваме бебешка количка, която се движеше сама по нанадолнището. Оказа се, че вътре нямаше бебе, а един заспал пудел. Представяте ли си? Оставихме я край един вход и продължихме нататък.

Когато стигнахме до Мадисън Скуеър Парк, Анабет извика:

— Спри!

Заковах спирачки по средата на Източна Двайсет и трета. Анабет скочи и изтича към парка. Когато я настигнах, тя стоеше пред една бронзова статуя на постамент от червен мрамор. Сигурно бях минавал край нея милион пъти, но никога не я бях заглеждал.

Мъжът от статуята седеше на кресло с кръстосани крака. Беше облечен в едновременно костюм — като на Ейбрахам Линкълн, с папийонка, дълги пешове на сакото и така нататък. Под креслото бяха натрупани няколко бронзови книги. В едната си ръка той държеше перо, а в другата — голям метален лист.

— За какво ни е... — присвих очи към името, изписано на постамента — Уилям Х. Стюард?

— Сюард — поправи ме Анабет. — Той е бил губернатор на Ню Йорк. Син е на Хеба, ако не греша. Но това не е важно. Интересува ме статуята.

Тя се качи на една пейка и се вгледа в постамента.

— Не ми казвай, че това е робот — измърморих аз.

Анабет се усмихна.

— В интерес на истината, повечето статуи в града са работи. Дедал ги е поставил навсякъде, в случай, че му потрябва армия.

— За да нападне Олимп или да го защитава?

Тя сви рамене.

— Вероятно и той самият не е знаел. Това е план двайсет и три. След като задействаш първата статуя, тя започва да събужда останалите, докато се събере цяла армия. Но е опасно. Знаеш колко непредсказуеми са роботите.

— Аха — кимнах аз. Имах лоши спомени от сблъсъка си с тях. — Наистина ли искаш да я активираш?

— Прочетох указанията на Дедал — отвърна тя. — Мисля, че мога... А, ето!

Натисна върха на обувката на Сюард и статуята се изправи, както си беше с перо и лист в ръцете.

— И какво ще направи? — измърморих. — Ще започне да пише?

— Шшшт! — смърми ме Анабет. — Здравей, Уилям!

— Бил — предложих.

— Бил... О, млъкни! — скара ми се тя. Статуята наклони глава и ни погледна с безизразни метални очи.

Анабет се прокашля.

— Здравейте, губернаторе Сюард. Команда: Дедал двайсет и три. Защиатават Манхатън. Започнете активираването.

Сюард скочи от пиедестала. Стовари се на земята с такава сила, че плочките на алеята се напукаха под краката му, и, подрънквайки, се отправи на изток.

— Сега сигурно ще събуди Конфуций — предположи Анабет.

— Кого? — премигах аз.

— Още една от статуите в парка. Хубавото е, че ще продължат да се активират един друг, докато не се съберат всички.

— И тогава?

— Да се надяваме, че ще защитават Манхатън.

— А знаят ли, че ние не сме врагът?

— Надявам се.

— Успокои ме. — Представих си всички бронзови статуи в парковете, по площадите и в музеите в Ню Йорк. Бяха стотици, може би дори хиляди.

В този миг на фона на тъмното небе избухна зелена огнена топка — гръцки огън, някъде над Ийст ривър.

— Трябва да побързаме — рекох. Хукнахме към мотопеда.

Спряхме край Батъри парк в долната част на Манхатън, където се сливаха реките Ийст и Хъдсън, и заедно продължаваха към океана.

— Почакай ме тук — рекох на Анабет.

— Пърси, няма да те оставя сам.

— Нямам нищо против да дойдеш с мен, но не можеш да дишаш под вода, нали?

Тя въздъхна.

— Толкова си ужасен понякога.

— Когато съм прав? Спокойно, всичко ще е наред. Вече нося проклятието на Ахил. Непобедим съм.

Анабет не изглеждаше убедена.

— Пази се. Ако ти се случи нещо... Все пак имаме нужда от теб, за да победим Кронос.

Усмихнах се.

— Ей сега се връщам.

Спуснах се към брега и нагазих във водата.

Специално предупреждение за всички, които не са деца на бога на моретата — не си и помисляйте да плувате в пристанището на Ню Йорк. То може и да не е толкова мръсно, колкото е било, когато майка ми е била малка, но въпреки това от водата все още може да ви се появи трето око или децата ви да се родят мутанти.

Гмурнах се в мътилката и потънах на дъното. Опитах се да намеря къде теченията на двете реки са еднакво силни — там, където те се срещаха и образуваха залива. Реших, че това е най-доброто място да привлеча вниманието им.

— Хей! — извиках с всичка сила. Викът ми отекна в мрака. — Казват, че сте толкова мръсни, че ви е срам да се покажете. Вярно ли е?

Лъхна студено течение и разбърка утаените на дъното боклуци и тиня.

— Чух също така — продължих, — че Ийст е по-токсична, но Хъдсън мирише по-силно. Или е обратното?

Водата се раздвижи. Нещо могъщо и гневно ме наблюдаваше. Усещах присъствието му... А дали до него не се появи второ?

Уплаших се, че съм прекалил с обидите и сега те ще ме унищожат, без изобщо да се покажат. Но все пак това бяха богове на нюйоркски реки. Нямах да пропуснат шанса да ми се изфукат.

Два гигантски силуета се появиха пред мен. В първия момент виждах само два тъмни стълба от тиня, малко по-плътни от водата край тях. След това от тях се образуваха крака, ръце и намръщени лица.

Лявото създание приличаше на телхин. Само че с вълча муцуна. Тялото му беше като на тюлен — гладко, черно и с плавници по ръцете и краката. Очите му бяха зелени.

Онзи вдясно приличаше повече на човек. Беше покрит с парцали и водорасли, якето му беше направено от капачки на бутилки и стари пластмасови кашончета за бира. Лицето му беше на петна от червени водорасли, брадата му беше дълга и запусната. Тъмносините му очи искряха гневно.

Тюленът, който явно беше богът на Ийст, се обади:

— Да не си просиш боя, хлапе? Или просто си супертъп?

Брадатият дух на Хъдсън подметна:

— Ти си експертът по тъпотата, Ийст.

— Внимавай, Хъдсън — озъби се Ийст. — Стой си от твоята страна на острова и не се меси.

— Защо? Какво ще ми направиш? Ще метнеш още някой шлеп с боклуци по мен ли?

Те се приближиха един към друг, готови за битка.

— Хей — извиках аз. — Имаме по-важен проблем.

— Хлапето е право — изръмжа Ийст. — Първо да му видим сметката, след това ще се бием.

— Съгласен — отвърна Хъдсън.

И преди да успея да възразя, хиляди боклуци — стъкла, камъни, кутийки, автомобилни гуми — се надигнаха от дъното и се понесоха към мен от две страни.

Но аз бях готов да ги посрещна. Водата пред мен се втвърди като щит и боклуците отскочиха от него. Само едно голямо парче стъкло успя да проникне през него и се стовари в гърдите ми. Само че не ме уби.

Двамата речни богове зяпнаха.

— Син на Посейдон? — попита Ийст.

Кимнах.

— И си се гмурнал в Стикс? — обади се Хъдсън.

— Аха.

Те изсумтяха възмутено.

— Чудесно — измърмори Ийст. — И как тогава да го убием?

— Може да му пуснем ток — рече замислено Хъдсън. — Ако намерим малко кабели...

— Чуйте ме! — прекъснах го. — Армията на Кронос напада Манхатън!

— Да не мислиш, че не го знаем? — попита Ийст. — Усещам лодките му. Почти са стигнали до брега.

— Аха — добави Хъдсън. — И моите води ги прекосяват разни гадни чудовища.

— Спрете ги! — извиках. — Удавете ги. Потопете лодките им.

— И защо? — изръмжа Хъдсън. — Те нападат Олимп. Нас какво ни засяга?

— Защото ще ви платя. — Извадих пясъчния долар, който татко ми беше подарил за рождения ден.

Речните богове се ококориха.

— Мой е! — изкрещя Ийст. — Дай го, хлапе, кълна се, че изметта на Кронос няма да прекоси Ийст Ривър!

— Забрави — обади се Хъдсън. — Този пясъчен долар е за мен! Иначе ще пусна всички кораби да прекосят Хъдсън.

— Ще се разберем. — Счупих мидата на две. От двете парчета бликна свежа чиста вода и започна да отмива замърсяванията в залива. — Ще получите по половина. А в замяна няма да допуснете армията на Кронос до Манхатън.

— О, човеко! — възкликна Хъдсън и протегна ръка към пясъчния долар. — От векове не съм бил толкова чист!

— Силата на Посейдон — измърмори Ийст Ривър. — Той е негодник, но поне знае как да се справя със замърсяването.

После двамата се спогледаха и заявиха в един глас:

— Съгласни сме!

Дадох им по половинка от мидата и те почтително ги взеха.

— А нападателите? — напомних им обещанието аз.

Ийст махна с ръка.

— Току-що потънаха.

Хъдсън щракна с пръсти.

— Глутницата хрътки от Подземното царство отидоха на дъното.

— Благодаря — рекох. — Останете си чисти!

Докато се издигах към повърхността, Ийст извика след мен:

— Хей, хлапе, ако ти падне още някой пясъчен долар за харчене, заповядай пак при нас! Стига да оживееш, разбира се.

— Проклятието на Ахил — изсумтя Хъдсън. — Все си мислят, че това ще ги спаси...

— Само да знаеше какво го чака — отвърна Ийст. Двамата се засмяха и изчезнаха във водата.

На брега Анабет говореше по мобилния си телефон. Но когато ме видя, затвори. Изглеждаше притеснена.

— Готово — рекох. — Реките са обезопасени.

— Добре — кимна тя. — Но изникна друг проблем. Обади се Майкъл Ю. Нова армия приижда по моста Уилямсбърг. Хижата на Аполон се нуждае от помощ. Начело на врага е... Минотавърът.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

СРУТВАМЕ МОСТ

За щастие Блекджак беше нащрек.

Постарах се да подобря предишния си рекорд за силно изсвирване с пръсти и след няколко минути от небето се спуснаха два тъмни силуета. В първия момент ми заприличаха на ястреби, но щом приближиха, различих дългите галопиращи крака на пегасите.

— Здравсти, шефе. — Блекджак се приземи до мен, следван от приятеля си Поркпай. — Боговете на вятъра едва не ни свалиха над Пенсилвания, докато им обясня, че сме с теб.

— Благодаря, че дойде — рекох. — А защо пегасите галопират, когато летят?

Той изцвили.

— А защо хората размахват ръце, когато вървят? Не знам, шефе. Просто така се прави. Накъде?

— Към моста Уилямсбърг.

Блекджак наведе глава.

— Имаш право, шефе. Минахме оттам на идване и положението изглеждаше напечено. Скачайте!

Докато летяхме към моста, стомахът ми се беше свил на топка. Минотавърът беше едно от първите чудовища, които бях побеждавал. Преди четири години той едва не уби майка ми на хълма над лагера. Все още сънувах кошмари за случилото се тогава.

Бях се надявал, че ще остане мъртъв поне няколко века, но трябваше да се досетя, че няма да имам такъв късмет.

Видяхме битката отдалече, макар и да не различавахме отделните бойци. Вече минаваше полунощ, но мостът беше добре осветен. Горяха коли. Над барикадите в двете посоки прелитаха пламнали стрели, във въздуха свистяха копия.

Спуснахме се по-ниско. Лагерниците отстъпваха. Криеха се зад коли и стреляха по прииждащите чудовища с взривяващи се стрели,

хвърляха бомби по пътя, издигаха огнени барикади, измъкваха заспалите шофьори, за да не пострадат. Но врагът продължаваше да настъпва. Отпред маршируваше цяла фаланга от скитски дракони с допрени един до друг щитове, над които просветваха върховете на копията. От време на време някоя стрела се забиваше в змийско тяло, във врата или в процеп на бронята и улученият кутсузлия мигом се разпадаше на прах, но повечето стрели на децата на Аполон отскачаха от стената от щитове. Зад челния отряд на врага пристъпваха поне още стотина чудовища.

Сегиз-тогиз отпред изскачаха хрътки от Подземното царство. Те бяха лесна мишена за стрелците, но една успя да сграбчи един лагерник и го отмъкна настрана. Не видях какво стана след това. А и нямах желание, честно казано.

— Ето го! — извика Анабет, която яздеше втория пегас.

И наистина — древното добиче беше точно в средата на атакуващия легион.

Предишния път Минотавърът беше само по бели боксерки. Не знам защо. Може би го бяха вдигнали от леглото, за да се изправи срещу мен. Този път обаче се беше приготвил за битка.

От кръста надолу носеше обикновени гръцки бойни доспехи — кожена поличка, укрепена с метални листове, бронзови наколенки и здраво завързани кожени сандали. Горната част на тялото му беше на бик — с козина, яки мускули и толкова огромна глава, че ми беше чудно как не се прекатурва напред от тежестта на рогата. Стори ми се по-едър от предишния път — сега беше поне три метра висок. На гърба си носеше двуостра бойна брадва и нямаше търпение да я използва. Щом ме видя да се спускам от въздуха (или по-вероятно ме подуши, тъй като зрението му не беше добро), той изръмжа и сграбчи една бяла лимузина.

— Пази се, Блекджак! — извиках.

— Какво? — обади се пегасът. — Не, не може да... о, конски богове!

Бяхме поне трийсет метра над земята, но лимузината се понесе към нас, като събаряше стълбовете на моста един след друг. Поркпай с Анабет зави рязко наляво, а Блекджак сви крилете си и се спусна надолу. Лимузината профуча на не повече от педя от главата ми. Скъса въжетата на моста и падна в Ийст Ривър.

Чудовищата закрепяха довольно, а Минотавърът сграбчи втора кола.

— Остави ни при лагерниците — заповядах на Блекджак. — Стой наоколо в очакване на сигнала ми, но внимавай да не пострадаш.

— С удоволствие, шефе!

Блекджак кацна зад един преобърнат училищен автобус, зад който се криеха двама лагерници. Щом копитата на пегаса докоснаха асфалта, скочих. След миг Блекджак и Поркпай се издигнаха обратно в небето.

Към нас притича Майкъл Ю. Той сигурно беше най-ниският командос на света. От ръката му висеше превръзка. Невестулчестото му лице беше омазано със сажди, колчанът му беше почти празен, но той се усмихваше щастливо.

— Добре, че успяхте да дойдете — рече той. — Водите ли подкрепление?

— Само ние сме — отвърнах.

— Значи сме мъртви — заключи той.

— Летящата ви колесница тук ли е? — попита Анабет.

— Не — поклати глава Майкъл. — Оставихме я в лагера. Казах на Клариса да я вземе, ако толкова я иска. Не си заслужава да се караме за глупости. Но тя заяви, че вече било твърде късно. Били сме погазили достойнството ѝ за последен път, дрън-дрън-дрън.

— Е, поне си се опитал — помъчих се да го успокоя.

Майкъл сви рамене.

— Е, да. Макар че след това я направих на бъзе и коприва, когато заяви, че въпреки това нямало да се бие с нас. Така че едва ли ще промени мнението си. А, грозниците идат!

Опъна лъка и стреля. От стрелата се разнесе силно жужене и когато се удари в целта, избухна като акорд на електрическа китара, увеличен от най-големите тонколони на света. От звуковата вълна най-близките коли се разлетяха. Чудовищата захвърлиха оръжията си и с разкривени от болка лица притиснаха длани към ушите си. Някои побягнаха. Други направо се разпадаха.

— Това беше последната ми звукова стрела — рече тъжно Майкъл.

— Подарък от баща ти? — попитах. — Бога на музиката?

Той се усмихна.

— Силната музика е вредна. За съжаление невинаги е смъртоносна.

Да, врагът вече се беше регрупира и пак пристъпваше към нас.

— Трябва да се оттеглим — рече Майкъл. — Кайла и Остин поставят капани по-нататък по моста.

— Не — възразих. — Доведи останалите и изчакайте да ви дам сигнал. Ще изтласкаме врага обратно в Бруклин.

Той се засмя.

— И как мислиш да го направим?

Извадих меча си.

— Пърси, нека дойда с теб — обади се Анабет.

— Опасно е — отвърнах. — Освен това, искам да помогнеш на Майкъл да координирате отбраната. Аз ще отвлека вниманието на противника. Вие се съберете тук. Преместете заспалите простосмъртни настрани. След това може да отстрелвате чудовищата от безопасно разстояние, докато те се занимават с мен. Това е вашата силна страна.

Майкъл изсумтя.

— Много благодаря.

Анабет неохотно кимна.

— Добре. Върви.

И преди да ме е напуснала смелостта, попитах:

— Няма ли да получа една целувка за късмет? Нали имаме такава традиция?

Помислих си, че ще ме удари. Вместо това, тя извади ножа си и се взря във вражеската армия, която се приближаваше.

— Върни се жив, водорасляк. И тогава ще си помисля.

Реших, че по-добро предложение няма да получа и изскочих иззад училищния автобус. Закрачих по моста, без да се прикривам, право срещу чудовищата.

Когато Минотавърът ме забеляза, в очите му пламна омраза. Той изрева — нещо средно между боен вик, мучене и силно оригване.

— Здравсти, теле загубено! — извиках аз. — Не те ли убих вече?

Той стовари копито върху един лексус и капака хлътна, все едно беше от готварско фолио.

Няколко жени-змии метнаха огнени копия по мен. Отклоних ги с меч. Една хрътка от Подземното царство скочи и аз отстъпих встрани. Лесно можех да я промуша, но се поколебах.

„Това не е госпожа О’Лиъри — напомних си, — а див звяр. Ако не я спреш, ще убие не само теб, но и приятелите ти.“

Хрътката нападна отново. Този път замахнах с Въртоп и тя се разпадна в облак прах и козина.

Отзад прииждаха още чудовища — змии, великани и телхини, — но Минотавърът изрева и те отстъпиха.

— Един срещу друг? — попитах. — Както предишния път?

Ноздрите на Минотавъра потръпваха. Те бяха мокри, зачервени и гнусни. Нямаше ли кой да му каже да си носи носни кърпички с алое вера в джоба на бронята? Чудовището извади бравата си и я размаха във въздуха.

Беше красиво, макар и жестоко, все едно казваше: „Ей сега ще те изкормя!“. Двете остриета бяха във формата на омега — Ω — последната буква от гръцката азбука. Може би защото бравата беше последното, което виждаха жертвите ѝ. Дръжката беше дълга колкото самия Минотавър, бронзова, но увита с кожа. В основата на остриетата висяха наниз с мъниста — явно бойни трофеи, взети от победените лагерници.

Така се ядосах, че сигурно очите ми заблестяха като на Минотавъра. Вдигнах меч си. Чудовищата крещяха и окуражаваха предводителя си, но когато избегнах първия удар на бравата и я разсякох на две точно по средата на дръжката, виковете им секнаха.

— Мууу! — измуча той.

— Ха! — Завъртях се и го сригах в муцуната. Минотавърът политна назад, в последния момент запази равновесие и наведе глава да атакува.

Но не успя. Мечът ми изсвиста във въздуха и преряза единия рог, после другия. Минотавърът посегна да ме хване. Претърколих се настрани и грабнах половината от бравата. Останалите чудовища смаяно мълчаха. Бяха се подредили в кръг около нас и ококорени ни наблюдаваха. Минотавърът измуча гневно. Той не беше кой знае колко умен, но сега от гняв стана направо безразсъден. Втурна се към мен и аз побягнах към ръба на моста, проправяйки си път през редицата скитски дракони.

Минотавърът сигурно предусещаше победата си. Смяташе, че се опитвам да му избягам. Чудовищата ликуваха. Но щом стигнах до края на моста, аз се обърнах и подпрях бравата в перилото. Минотавърът дори не забави ход.

Хряс!

Той изненадано сведе поглед към дръжката на бравата, която стърчеше от нагръдника му.

— Приятно ми беше да си поиграем — рекох.

Хванах го за краката и го преметнах през перилата. Той се разпадна във въздуха, същността му се върна обратно в Тартар.

Обърнах се към армията му. Вече бяха сто деветдесет и деветима срещу един. И аз взех най-логичното решение. Атакувах.

Сигурно се питате какво означава да си „неуязвим“ — дали чрез възшебство избягвах вражеските удари, или оръжията се стоварваха върху мен, но не ме нараняваха. Честно казано, не помня. Единствената мисъл в главата ми беше, че няма да позволя на чудовищата да нахлуят в родния ми град.

Разсичах броните, все едно бяха от картон. Скитските дракони избухваха. Хрътките от Подземното царство се стопяваха. Удрях, замахвах, намушквах и дори може би един-два пъти избухвах в смях, налудничав смях, които уплаши мен самия. Виждах как спотаените зад гърба ми стрелци от хижата на Аполон не спират да стрелят и не позволяват на врага да се прегрупира. Накрая чудовищата се обърнаха и побягнаха — бяха останали живи не повече от двайсетина.

Втурнах се след тях, а зад мен идваха лагерниците.

— Ура! — извика Майкъл Ю. — Само така!

Измисляхме ги обратно от моста в Бруклин. На изток небето просветляваше. Бях стигнал до будките за плащане на таксата за преминаване.

— Пърси — извика Анабет. — Върни се! Няма как да удържим толкова широк фронт!

Знаех, че е права, но пък се справях толкова добре. Искях да ги изтребя до крак.

И тогава видях отряда в подножието на моста. Там побягналите чудовища се сблъскаха с прииждащи подкрепления. Не бяха много —

трийсет-четирийсет полубогове, яхнали конски скелети. Един от тях носеше лилавото знаме с черния ятаган.

Предводителят препусна напред. Свали шлема си и видях, че това е Кронос, очите му бяха като разтопено злато.

Анабет и лагерниците се спряха. Чудовищата, които преследвахме, стигнаха до титана и се вляха в пристигащия отряд. Кронос се взираше към нас. Беше на четвърт миля, но бях готов да се закълна, че се усмихваше.

— Хайде, отстъпваме! — извиках.

Конниците извадиха мечовете си и атакуваха. Копитата на конете скелети чаткаха по асфалта. Нашите стрелци изстреляха един залп и повалиха неколцина, но останалите продължаваха напред.

— Отстъпвайте! — заповядах. — Аз ще ги задържа!

След секунди врагът вече беше до мен.

Майкъл и стрелците се отдръпнаха, но Анабет остана, размахваше ножа си и отразяващия щит.

Кавалерията на Кронос ни заобиколи, полубоговете закрещяха обиди към нас. Самият Кронос се приближи бавно, все едно разполагаше с всичкото време на света. И навярно това беше така, нали беше господар на времето.

Опитвах се да наранявам, без да убивам. Това ме забавяше, ала все пак хората му не бяха чудовища, а полубогове, попаднали под неговата магия. Не виждах лицата под шлемовете, но някои вероятно ми бяха познати. Съсичах краката на конете и скелетите изчезваха. След като неколцина от полубоговете тупнаха на асфалта, останалите решиха, че е по-добре да ме атакуват пешком.

С Анабет бяхме опрели гръб в гръб. Над нас мина тъмна сянка и за миг се осмелих да вдигна поглед към небето. Блекджак и Поркпай пикираха, поваляха враговете ни с ритници в шлемовете и отлитаха като някакви огромни гълъби камикадзе.

Почти бяхме стигнали до средата на моста, когато изведнъж усетих как по гърба ми полазиха тръпки и целият настръхнах. Едва сега разбирах какво точно означава онзи стар израз „да ти стъпят на гроба“. Зад мен Анабет изкрещя.

— Анабет! — Обърнах се и я видях да пада, вдигнала ръка към рамото си. Над нея се извисяваше полубог с окървавен нож.

За частица от секундата си дадох сметка какво се беше случило. Той се беше опитал да ме намушка и ако съдех по разположението на ножа, щеше да ме уцели — най-вероятно съвсем случайно — в единственото ми слабо място на кръста.

А Анабет беше пресякла пътя на острието с тялото си.

Защо го беше направила? Тя не знаеше за слабото ми място. Никой не го знаеше.

Приковах поглед в полубога. Под шлема мярнах превръзка на едното око: това беше Етан Накамура, синът на Немезида. Явно беше оцелял след избухването на „Принцеса Андромеда“. Стоварих дръжката на меча в лицето му с такава сила, че бронзовият шлем хлътна.

— Дръпнете се! — Размахах меча в полукръг, за да отблъсна нападателите от Анабет. — Никой да не я докосва!

— Интересно — обади се Кронос.

Той се извиси над мен на конския си скелет, в ръката си държеше ятаган. Взираше се в мен с присвити очи, сякаш усещаше, че смъртта току-що ми се е разминала на косъм — така, както вълкът подушва страха.

— Не отричам смелостта ти, Пърси Джаксън — рече той. — Но сега е време да се предадеш, иначе момичето ще умре.

— Пърси, недей — простена Анабет. Ризата ѝ беше просмукана с кръв. Трябваше да я измъкна оттук.

— Блекджак! — извиках.

Бърз като светкавица, пегасът се спусна и сграбчи със зъби каишките на бронята на Анабет. И преди някой да успее да реагира, двамата изчезнаха във въздуха.

Кронос се озъби.

— Някой ден, съвсем скоро, ще си направя супа от пегаси. Но междувременно... — Той скочи на земята, ятаганът му искреше на първите лъчи на зората. — Ще се задоволя с още един мъртъв полубог.

Посрещнах удара с Въртоп. От сблъсъка мостът потрепери, но аз не отстъпих. Усмивката на Кронос угасна.

Изкрещях и го сригах в краката. Ятаганът му отхвъркна на земята. Замахнах, но той се претърколи и скочи. Оръжието му се озова обратно в десницата му.

— Така... — огледа ме внимателно, изглеждаше леко подразнен. — Значи си имал смелостта да се гмурнеш в Стикс. А аз трябваше да притискам Люк толкова много, за да го убедя. Ако се бях възплътил в твоето тяло... Както и да е, пак съм по-силен от теб. Аз съм титан!

Той стовари ятагана си върху асфалта. Надигна се мощна ударна вълна. Разлетяха се коли. Дори собствените му хора политнаха в реката. Въжетата на подпорите се скъсаха, а аз се озовах на края на моста почти на брега на Манхатън.

Изправих се замаян. Оцелелите лагерници от хижата на Аполон вече бяха на брега, само Майкъл Ю висеше на едно от въжетата на няколко метра от мен. Беше сложил последната си стрела на тетивата.

— Майкъл, върви! — заповядах.

— Пърси, моста! — отвърна той. — Едва се крепи!

В първи миг не разбрах какво искаше да ми каже. След това сведох поглед и видях пукнатините в асфалта. Тук-там той беше разтопен от гръцкия огън. Избухващите стрели и ударът на Кронос бяха нанесли сериозни поражения.

— Разруши го! — извика Майкъл. — Използвай силата си!

В отчаянието си — макар да се съмнявах, че ще постигна нещо — забих Въртоп в асфалта. Вълшебното острие потъна до дръжката. От пукнатината бликна солена вода. Издърпах меч и отворът се разшири. Мостът потрепери и започна да се разпада. Парчета с размерите на къщи летяха към реката. Полубоговете на Кронос се разпищяха уплашено и отстъпиха. Между мен и Кронос се отвори двайсетметрова пропаст в моста Уилямсбърг.

Трептенето заглъхна. Хората на Кронос се прокраднаха към ръба и сведоха поглед към водата четирийсет метра под нас.

Но въпреки това победата ни не беше пълна. Въжетата на подпорите си бяха по местата. Ако враговете ни бяха достатъчно смели, можеха да минат по тях. А и нищо чудно Кронос да измислеше начин да запълни пропастта.

Повелителят на титаните огледа зейналата бездна. Хвърли поглед назад към изгряващото слънце и след това се усмихна. Вдигна ятагана си в подигравателен поздрав.

— До довечера, Джаксън.

Скочи на коня си и прегусна към Бруклин, следван от подчинените си.

Обърнах се да благодаря на Майкъл Ю, но думите замряха в гърлото ми. На пет метра от мен на земята лежеше захвърлен лък. От собственика му обаче нямаше и следа.

— Не!

Претърсих останките от тази страна на моста. Погледнах надолу към реката. Нищо.

Изкрещях ядосано. Звукът отеква дълго в тихото утро. Понечих да свирна на Блекджак да ми помогне в търсенето, но в този миг телефонът на мама звънна. На екрана пишеше, че ме търсят от кантората „Финкщайн и съдружници“ — вероятно някой полубог ми се обаждаше от намерен телефон.

Вдигнах, надявах се, че поне този път новините ще са добри. Нищо подобно, разбира се.

— Пърси? — Силена Берегард сякаш плачеше. — Ела в хотел „Плаза“. И доведи лецител от хижата на Аполон. Анабет е тук.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

РЕЙЧЪЛ ДАВА ТЕЖКО ОБЕЩАНИЕ

Грабнах Уил Солис от хижата на Аполон и поръчах на останалите да продължат издирването на Майкъл Ю. Взехме назаем ямахата на един заспал моторист и полетяхме към хотел „Плаза“ със скорост, от която мама щеше да получи инфаркт. Не бях карал мотор преди, но се оказа, че не е по-трудно от язденето на пегас.

По пътя забелязах множество празни пиедестали. Статуите липсваха. План дваисет и три явно работеше. Нямах представа обаче дали това беше хубаво, или лошо.

Стигнахме до „Плаза“ за по-малко от пет минути. Старият хотел от бял камък с триъгълен син покрив беше разположен в югоизточния край на Сентрал парк.

От военна гледна точка, „Плаза“ не беше най-подходящото място за щабквартира. Не беше нито най-високата сграда в града, нито пък беше в центъра. За сметка на това притежаваше едновременно елегантност и през годините тук бяха отсядали известни полубогове като членовете на „Бийтълс“ и Алфред Хичкок, така че поне бяхме в добра компания.

Качих ямахата на тротоара и спрях пред фонтана.

С Уил скочихме на земята и статуята във фонтана извика:

— Прекрасно! И сега сигурно и вие ще искате да ви наглеждам мотора!

Статуята беше жена с човешки размери, излята от бронз. Единствената ѝ дреха беше парче плат — и той от бронз, естествено, — увит около краката. В ръцете си държеше кошница с метални плодове. Никога преди не ѝ бях обръщал внимание. Но пък и тя никога преди не ме беше заговаряла.

— Ти да не би да си Деметра? — попитах.

Една бронзова ябълка прелетя над главата ми.

— Всички ме взимат за Деметра! — оплака се статуята. — Аз съм Помона, римската богиня на изобиλιето! Но на вас не ви дреме!

Никой не се интересува от по-дребните божества. Ако ни почитахте повече, нямаше да загубите войната! Ура за Хеката и Морфей!

— Наглеждай мотора! — извиках през рамо.

Помона изруга на латински и започна да ни замеря с плодове. С Уил хукнахме към хотела.

Всъщност за първи път влизах в „Плаза“. Фоайето беше внушително, с кристални полилеи и пълно със заспали богаташи. Две ловджийки ни насочиха към асансьора и се качихме на последния етаж.

Той беше изцяло окупиран от нас. Лагерници и ловджийки се изтягаха по канапетата, къпеха се в баните, късаха копринените драперии за превръзки и спокойно се черпеха със закуски и безалкохолни от барчетата в стаите. Два горски вълка лочеха вода от една тоалетна чиния. Зарадвах се, че толкова много от приятелите ми бяха оцелели, но всички изглеждаха изтощени.

— Пърси! — Джейк Мейсън ме потупа по рамото. — Получихме съобщение...

— После — прекъснах го. — Къде е Анабет?

— На терасата. Жива е, но...

Бутнах го настрани.

При други обстоятелства сигурно първо щях да се насладя на гледката от терасата към Централ парк. Утрото беше ясно и свежо, прекрасно за пикник или за разходка, за всичко друго, освен за битки с чудовища.

Анабет лежеше на един шезлонг. Лицето ѝ беше бледо и потно. Беше покрита с одеяла, но трепереше. Силена Берегард бършеше челото ѝ с кърпа.

С Уил си проправихме път през братята и сестрите на Анабет. Уил свали превръзката, за да огледа раната, и аз едва не припаднах. Кръвотечението беше спряло, но раната беше дълбока. Кожата около среза зеленееше зловещо.

— Анабет... — Думите заседнаха в гърлото ми. Тя беше пресрещнала ножа, насочен към мен. Как го бях допуснал?

— Отрова върху острието — прошепна тя. — Колко съм глупава, нали?

Уил Солис въздъхна облекчено.

— Не е толкова зле, Анабет. Ако бяхме закъснели още малко, щеше да е опасно, но засега отровата не е преминала нагоре по рамото. Не мърдай. Дайте ми малко нектар!

Грабнах един термос. Уил проми раната с божествената напитка, аз държах Анабет за ръката.

— Ау! — изохка тя. — Ау, ау!

Стискаше пръстите ми толкова здраво, че те посиняха. Силена й шепнеше окуражително. Уил намаза раната с някакъв сребрист мехлем и занарежда на старогръцки — казваше химн в чест на Аполон. След това сложи нова превръзка и уморено се изправи.

Лечението явно беше изсмукало силите му. Беше пребледнял почти колкото Анабет.

— Всичко е наред — рече той. — Но ще ни трябват и някои обикновени лекарства.

Взе едно кубче листове с логото на хотела, написа нещо и го подаде на един от братята на Анабет.

— Има аптека долу на Пето авеню. По принцип не бих си позволил да открадна...

— За мен не е проблем! — обади се Травис.

Уил му хвърли убийствен поглед.

— Оставете пари или драхми, каквото имате. Но това е извънреден случай, подозирам, че ще имаме доста ранени.

Никой не възрази. Едва ли беше останал някой без рана... освен мен.

— Хайде, момчета — рече Травис Стол. — Да оставим Анабет да си почине. Да вървим да ошушкаме аптеката. Тъъ, да напазаруваме, де.

Преди да последва останалите навътре, Джейк Мейсън ме хвана за рамото и рече:

— После ще говорим, но засега положението е под контрол. С щита на Анабет държа обстановката под око. По изгрев врагът се оттегли навсякъде. Поставили сме постове на всички мостове и тунели.

— Благодаря — рекох.

Той кимна.

— Виж се с нея спокойно.

После излезе и затвори вратата. На терасата останахме само аз, Силена и Анабет.

Силена сложи студен компрес на челото ѝ.

— За всичко съм виновна аз.

— Не си — прошепна Анабет. — Защо да си виновна ти. Силена?

— Във всичко се провалям — измърмори тя. — Не като теб и Пърси... Ако бях по-добър боец...

Устните ѝ потрепериха. След смъртта на Бекендорф тя беше отслабнала ужасно и все повече заприличваше на крехка порцеланова фигурка, която всеки миг може да се пръсне на парчета. Всеки път, като я видех, гневът ми се разпалваше отново и се бях заклел, че ако намеря шпионина, заради когото беше загинал приятелят ѝ, ще го дам за играчка на госпожа О'Лиъри.

— Ти се справяш чудесно в лагера — опитах се да я успокоя. — Ти си най-опитният ездач на пегаси сред нас. И освен това се разбираш с другите. За да се сприятелиш с Клариса, е нужен определен талант и ти го притежаваш.

Тя се ококори, все едно току-що ѝ беше хрумнало нещо.

— Това е! Нуждаем се от подкрепата на хижата на Арес. Може да поговоря с Клариса. Сигурна съм, че ще я убедя да ни помогне.

— Почакай, Силена. Дори и да успееш да се измъкнеш от Манхатън, Клариса е упорита като магаре. Ядоса ли се...

— Моля те — прекъсна ме Силена. — Ще взема някой пегас. Сигурна съм, че ще се справя. Позволи ми да опитам.

Погледнах Анабет. Тя кимна.

Идеята не ми допаднаше. Не смятах, че Силена имаше шанс да накара Клариса да се бие с нас. От друга страна, Силена не беше на себе си и ако останеше тук, лесно щеше да пострада. Може би щеше да е по-добре да се върне в лагера.

— Добре — рекох. — Само ти можеш да вразумиш Клариса.

Силена развълнувано ме прегърна, но в следващия миг смутено се дръпна и хвърли поглед към Анабет.

— Тъж, извинявай. Благодаря ти, Пърси! Няма да те подведа!

Тя хукна, а аз коленичих до Анабет и докоснах челото ѝ. Все още имаше температура.

— Сладък си, когато си разтревожен — прошепна тя. — Така свъсваш вежди...

— Няма да ти позволя да умреш, преди да съм върнал дълга си към теб — отвърнах. — Защо пресрещна ножа?

— И ти би го направил, ако ставаше дума за мен.

Така беше. И двамата го знаехме. И въпреки това сякаш някой пробуждаше сърцето ми с ледено желязо.

— Как разбра?

— Какво?

Огледах се, за да съм сигурен, че сме сами. След това се надвесих над нея и прошепнах:

— Незащитеното ми място... Ако не беше пресрещнала ножа, щях да загина.

Очите ѝ се замъглиха. Дъхът ѝ ухаеше на грозде, вероятно заради нектара.

— Не знам, Пърси. Просто нещо ми подсказа, че си в опасност. Къде... къде е онова място?

Не биваше да казвам на никого. Но това беше Анабет. Ако не можех да вярвам на нея, то на кого?

— На кръста, над опашката.

Тя вдигна ръка.

— Къде? Тук ли?

Докосна гръбнака ми и кожата ми настръхна. Плъзнах пръстите ѝ към точката, която ме свързваше с живота ми на смъртен. Сякаш през тялото ми преминаха хиляда волта.

— Спаси ми живота — рекох. — Благодаря ти.

Анабет отдръпна ръка, но аз я задържах в шепа.

— Значи си ми длъжник — прошепна тя. — Както винаги, нали?

Гледахме как слънцето изгрява над града. По това време на деня улиците вече трябваше да са пълни с коли, но сега не се чуваха клаксони, нямаше минувачи по тротоарите.

В далечината виеше автомобилна аларма. Над Харлем се издигаше стълб черен дим. Зачудих се колко печки са останали включени след задействането на магията на Морфей, колко хора са заспали наред приготвянето на вечерята. Скоро щяха да избухнат още пожари. Всички в Ню Йорк бяха в опасност — и всички те зависеха от нас.

— Попита ме защо Хермес ми е ядосан — поде Анабет.

— Недей, трябва да почиваш...

— Не, искам да ти кажа. Отдавна ме гложди. — Тя раздвижи рамо и потръпна. — Миналата година Люк дойде при мен в Сан Франциско.

— Люк? — Все едно ме беше халосала с чук в главата. — У вас?

— Беше преди да слезем в лабиринта, преди... — тя замълча, но аз знаех какво щеше да каже: „Преди да се превърне в Кронос“. — Дойде с бяло знаме. Да поговорим. Изглеждаше изплашен. Каза, че Кронос щял да го използва, за да превземе света. Искаше да избяга, също както едно време. И ми предложи да тръгна с него.

— Но ти не му повярва.

— Разбира се. Реших, че е някакъв номер. Освен това... много неща се бяха променили от едно време. Отрязах го. Той се ядоса. Каза... Каза, че в такъв случай, по-добре да се изправя в двубой срещу него веднага, тъй като няма да имам втори шанс.

По челото ѝ отново рукна пот. Разказът изсмукваше силата ѝ.

— Спокойно — прошепнах. — Опитай се да поспиш.

— Не разбираш, Пърси. Хермес беше прав. Ако бях тръгнала с него, може би щях да успея да му повлияя. Или... Ножът беше в мен, а Люк беше невъоръжен. Можех...

— Да го убиеш? — попитах. — Знаеш, че това не е правилно.

Тя затвори очи.

— Люк заяви, че Кронос ще го използва като стъпало. Това бяха точните му думи. Кронос възнамерявал да го използва, за да стане още по-силен.

— И вече го направи — отвърнах. — Всели се в тялото му.

— А ако това е само временно? Ако Кронос замисля да стане още по-могъщ? Можех да го спра. Аз съм виновна за тази война.

Имах чувството, че отново съм попаднал в Стикс и бавно се разпадам. Спомних си как предишното лято двуликият бог Янус беше предупредил Анабет, че тя ще направи някакъв важен избор. Но пък това се беше случило след срещата ѝ с Люк. Пан също ѝ беше казал, че ще изиграе важна роля, макар и не такава, каквата смята.

Исках да я попитам за видението, което ми беше показала Хестия, за първите ѝ дни с Люк и Талия. Знаех, че то е свързано с моето пророчество, но не разбирах по какъв начин.

Но преди да събера смелост да го направя, вратата на терасата се отвори. През прага пристъпи Конър Стол.

— Пърси — хвърли поглед на Анабет, сякаш се притесняваше да съобщи някаква лоша вест пред нея, — госпожа О'Лиъри се появи с Гроувър. Трябва да поговориш с него.

Гроувър закусваше във всекидневната. Беше облечен за битка с дебела броня от дървесна кора, закрепена с пластмасови свински опашки, от колана му висяха дебела тояга и флейта.

Децата на Деметра бяха организирали истински бюфет в кухнята на хотела и предлагаха всичко — от пица до ананасов сладолед. За съжаление Гроувър се беше нахвърлил на мебелите. Вече беше погълнал пълнежа на едно изящно кресло и сега дъвчеше подлакътника.

— Хей, това не е наше, използваме го временно! — рекох аз.

— Меее! — изблея той. По лицето му бяха полепнали късчета дунапрен. — Извинявай, Пърси. Просто... Мебелите от времето на Луи XVI са прекрасни! А и освен това, винаги ям мебели, когато...

— Когато си притеснен — обадох се. — Да, знам. Какво се е случило?

Той пристъпи от копито на копито.

— Чух за Анабет. Как е?

— Ще се оправи. Почива си.

Гроувър си пое дъх.

— Хубаво. Мобилизирах повечето природни духове в града, или по-точно тези, които проявиха готовност да се вслушат в думите ми. — Той потърка чело. — Нямах представа, че от жълъдите може да боли толкова. Както и да е, опитваме се да помогнем с каквото можем.

Разказа ми за своите схватки. Сатирите се били събрали в горната част на града, където не ни достигаха полубогове. Навсякъде било пълно с хрътки от Подземното царство, минавали през сенките и изскачали в тила ни и дриадите и сатирите ги прогонвали. В Харлем се появил млад дракон и десетина дриади загинали, преди да успеят да го победят.

Докато Гроувър говореше, влезе Талия с две от помощничките си. Кимна ми мрачно и излезе на терасата да види Анабет, след това се

върна. Изслуша края на доклада на Гроувър, който ставаше все по-мрачен и по-мрачен.

— Изгубихме двайсет сатири в битка срещу великани във форт Вашингтон — нареждаше той с разтреперан глас. — Почти половината от тях ми бяха роднини. Накрая речните духове издавиха великаните, но...

Талия метна лъка си на гърба.

— Пърси, врагът приижда към мостовете и тунелите. Кронос не е единственият титан. Една от моите ловджийки е забелязала едър мъж в златиста броня начело на армия на брега на Джърси. Не знам кой е, но от него се излъчва мощ на титан или на бог.

Спомних си златистия титан от съня си, който беше избухнал в пламъци на върха на планината Отрис.

— Чудесно — измърморих. — А някакви добри новини?

Талия сви рамене.

— Запечатали сме тунелите на метрото към Манхатън. Най-добрите ми ловджийки се погрижиха за това. Врагът явно изчаква да се стъмни, за да атакува. Според мен Люк — тя се сепна — тъъ... Кронос се нуждае от време, за да се съвземе след всяка схватка. Все още не е свикнал с новото си тяло. А и забавянето на времето около града изтощава силите му.

Гроувър кимна.

— Нощем и чудовищата са по-активни. Скрие ли се слънцето, ще изпълзят насам.

Опитах се да разсъждавам трезво.

— Някакви новини от боговете?

Талия поклати глава.

— Сигурна съм, че господарката Артемида щеше да е тук, ако можеше. Както и Атина. Но Зевс им е заповядал да останат при него. По последни данни, Тифон опустошава долината в Охайо. До обяд ще е стигнал Апалачите.

— Значи в най-добрия случай разполагаме с два дни, докато стигне до тук?

Джейк Мейсън се прокашля. До този момент беше стоял толкова тихо, че го бях забравил.

— Пърси, има още нещо — рече той. — Кронос се появи на моста Уилямсбърг, все едно знаеше, че ще си там. И пренасочи силите

си към най-слабите ни места. Щом заехме позиции, той смени тактиката си. Почти не закачи тунела Линкълн, където бяха ловджийките. Атакува там, където бяхме най-слаби.

— Значи е разполагал с вътрешна информация — кимнах. — Шпионина...

— Какъв шпионин? — обади се Талия.

Разказах ѝ за сребърната дрънкулка, която Кронос ми беше показал и чрез която вероятно някой от лагера му предаваше сведения.

— Лошо — поклати глава тя. — Много лошо.

— Няма как да разберем кой е — рече Джейк. — Всички бяхме там, когато Пърси разделяше отрядите.

— Какво може да направим? — попита Гроувър. — Да претърсим всички, за да намерим сребърния ятаган?

Обърнаха се към мен, очакваха решение. Не можех да покажа страха си, макар че явно няхаме надежда за победа.

— Няма да отстъпим — рекох. — Не можем да си позволим лов на вещици. Ако започнем да се подозираме един друг, само ще се изпокараме. Снощи се справихте чудесно. Не си и мечтая за по-смели воители. Изгответе график за постовете. Починете, докато можете. Очаква ни дълга нощ.

Останалите замърмориха одобрително. След това се разотидоха да поспят, да хапнат или да поправят оръжията си.

— Пърси, ти също трябва да си починеш — обади се Талия. — Ние ще държим под око положението. Върви си полегни. Довечера трябва да си във форма.

Не възразих. Потърсих най-близката спалня и се строполих на леглото с балдахин. Мислех, че от напрежение едва ли ще заспя, но очите ми веднага се затвориха.

В съня ми Нико ди Анджело беше сам в градината на Хадес. Беше изкопал трап в една от цветните лехи на Персефона, което определено едва ли щеше да я зарадва.

Изля чаша вино в дупката и занарежда:

— Нека мъртвите отпият отново. Нека се надигнат и приемат приношението ми. Мария ди Анджело, покажи се!

Появи се бял пушек. Вплътни се в човешки силует, но не беше майката на Нико, а момиче с черна коса, тъмна кожа и сребристи дрехи

на ловджийка.

— Бианка! — ахна Нико. — Но...

— Не призовавай майка ни, Нико — предупреди го тя. —
Забранено ти е да виждаш духа ѝ.

— Защо? — попита той. — Какво крие баща ни?

— Болка — отвърна Бианка. — Омраза. Проклятие, което е
свързано с великото пророчество.

— За какво говориш? — попита объркано Нико. — Искam да
разбера!

— Това, което искаш, само ще те нарани. Не забравяй какво ти
казах: неумението да прощаваш е най-големият недостатък на децата
на Хадес.

— Знам — отвърна той. — Но аз се промених, Бианка. Престани
да се опитваш да ме предпазиш!

— Нико, не разбираш...

Той махна с ръка през мъглата и образът на Бианка изчезна.

— Мария ди Анджели! — извика отново Нико. — Говори с мен!

Появи се нов образ. Не беше отделен дух, а по-скоро цяла сцена.
В мъглата видях Нико и Бианка като малки, играеха си във фойето на
изискан хотел, гонеха се сред мраморни колони.

На едно канапе седеше жена. Носеше черна рокля, черни
ръкавици и черна шапка с черен воал като актриса от някой филм от
четирийсетте. Имаше усмивката на Бианка и очите на Нико.

В креслото до нея се беше разположил едър мъж в черен костюм.
Смаяно си дадох сметка, че това беше Хадес. Той се беше привел към
жената и развълнувано ръкомахаше и обясняваше:

— Моля те, скъпа, трябва да дойдеш с мен в Подземното
царство. Не ме интересува какво ще каже Персефона! Там ще си в
безопасност.

— Не, любов моя — отвърна жената с италиански акцент. —
Искаш да отгледам децата ни в царството на мъртвите? За нищо на
света!

— Мария, чуй ме. Войната в Европа настрои другите богове
срещу мен. Изречено е пророчество. Децата ми вече не са в
безопасност. Посейдон и Зевс ме накараха да се закълна, че повече
няма да имам деца от простосмъртни.

— Но Нико и Бианка вече са родени. Това споразумение не ги...

— Не! Пророчеството говори за дете, което ще навърши шестнайсет. Зевс заповяда тези, които вече са родени, да бъдат закарани в лагера на полубоговете „за подходящо обучение“. Но аз знам какво означава това. В най-добрия случай ще бъдат наблюдавани непрестанно, затворени, ще ги настроят срещу мен. Още по-вероятно е изобщо да не рискува и да не позволи на децата ми да навършат шестнайсет. Ще намери начин да ги унищожи!

— Certamente — отвърна Мария. — Ще останем заедно. Зевс е un imbécille.

Възхитих се на смелостта ѝ, но Хадес притеснено вдигна поглед към тавана.

— Мария, моля те. Зевс ми даде ултиматум до края на миналата седмица да му предам децата. Гневът му ще е ужасен, не мога да те крия постоянно. Останеш ли с децата, и ти ще си в опасност.

Жената се усмихна и аз отново се сепнах колко приличаше на дъщеря си.

— Ти си бог, обич моя. Ще ни закриляш. Няма да заведе Бианка и Нико в Подземното царство.

Хадес закърши ръце.

— В такъв случай... има и друга възможност. Знаем едно място в пустинята, където времето не тече. Може да изпратя децата там само за известно време, заради собствената им безопасност и ние да останем заедно. Ще ти построя златен дворец на брега на Стикс.

Мария ди Анджелио се засмя нежно.

— Колко си великодушен, любов моя. И щедър. Другите богове трябва да видят това, което виждам и аз, и тогава няма да ги е страх от теб. Но Нико и Бианка се нуждаят от майка. Те са малки. Боговете няма да им направят нищо лошо.

— Не познаваш роднините ми — рече мрачно Хадес. — Моля те, Мария, не мога да те загубя.

Тя докосна устните му с върха на пръстите си.

— Няма да ме загубиш. Изчакай ме да си взема чантата. Наглеждай децата.

Жената целуна господаря на мъртвите и се надигна от канапето. Хадес я гледаше как се качва по стълбите и като че ли всяка крачка, с която тя се отдалечаваше, късаше сърцето му.

В следващия миг внезапно скочи. Децата застинаха, все едно и те бяха усетили нещо.

— Не! — извика Хадес. Но дори и неговите божествени сили не бяха достатъчно бързи. Едва успя да издигне стена от черна енергия около децата, и хотелът избухна.

Ударът беше толкова силен, че целият образ се разпадна. Когато отново се появи, видях Хадес коленичил сред развалините, в обятията си държеше отпуснатото тяло на Мария ди Анджели. Около него се издигаха пламъци. В небосвода проблесна светкавица и отекна гръм.

Малките Нико и Бианка се взираха смаяно в майка си. Зад тях се появи фурията Алекто, съскаше и размахваше ципестите си криле. Децата като че ли не я забелязваха.

— Зевс! — Хадес размахна юмрук към небето. — Ще те смачкам! Ще си я върна!

— Не можете, господарю — обади се Алекто. — От всички безсмъртни точно вие трябва да почитате най-силно законите на смъртта.

Хадес гневно изръмжа. Помислих си, че ще приеме истинската си форма и така ще изпепели собствените си деца, но в последния миг той възвърна самообладанието си.

— Вземи ги — заповяда той на Алекто, сподавяйки риданията си — и изличи спомените им в Лета, а след това ги занеси в хотел „Лотос“. Зевс нищо няма да им направи, докато са там.

— На вашите заповеди, господарю — отвърна Алекто. — А тялото на жената?

— Вземи и него — прошепна задавено Хадес. — Погребете я според древните ритуали.

Алектото, децата и тялото на жената се стопиха в сенките, Хадес остана сам сред развалините.

— Предупредих те — обади се глас.

Той се обърна. Момиче в пъстроцветна рокля стоеше край димящото канапе. Беше с черна къса коса и тъжни очи. Едва ли беше на повече от дванайсет. Не знаех коя е, но ми се струваше позната.

— Имаш наглостта да се появиш тук? — изръмжа Хадес. — Ще те смачкам!

— Не можеш — отвърна момичето. — Мощта на Делфи ме закриля.

Потръпнах — това беше делфийският оракул! Значи така е изглеждала, когато е била млада и жива. В този си вид ми се стори дори по-страшна от мумията.

— Уби жената, която обичах! — изрева Хадес. — Виждаш ли какво причини пророчеството ти?!

Той се извиси над нея, но момичето не трепна.

— Зевс порази хотела с мълнията си, за да унищожи децата — рече тя, — защото ти се противопостави на волята му. Аз нямам нищо общо. Бях те предупредила да побързаш да ги скриеш.

— Не можех! Мария не искаше! Освен това, те са невинни!

— Но въпреки това са твои деца, което ги прави опасни. Дори и да ги оставиш в хотел „Лотос“, с това само отлагаш проблема. Нико и Бианка няма как да се върнат към света, докато не навършат шестнайсет.

— Заради твоето „велико пророчество“! Насилихте ме да се закълна, че няма да имам други деца. Не ми оставихте нищо!

— Само виждам бъдещето — рече оракулът. — Не мога да го променям.

В очите на бога пламнаха черни пламъци и се досетих, че щеше да последва нещо ужасно. Искаше ми се да извикам на момичето да побегне.

— В такъв случай, оракуле, чуй думите на Хадес — заяви той. — Може и да не успея да си върна Мария. Нито пък да те убия. Но душата ти е смъртна и нея мога да я прокълна!

Момичето се ококори.

— Не...

— Заклевам се — продължи Хадес, — че докато моите деца биват отхвърляни, докато страдам от твоето велико пророчество, делфийският оракул няма да има свой смъртен приемник. Няма да почиваш в мир. Никой няма да заеме мястото ти. Тялото ти ще се сбръчка и ще умре, а духът на оракула ще остане затворен в него. Ще изричаш горчивите си пророчества, докато не се разпаднеш на прах. И оракулът ще умре с теб!

Момичето изпищя и образът се разпадна. Нико падна на колене в градината на Персефона, лицето му беше пребледняло като сняг. Пред него се появи истинският Хадес извисяваше се в черната си мантия и гледаше мрачно сина си.

— И какво точно си мислиш, че правиш? — попита той.

Възцари се пълен мрак. След това се появи нов образ.

Рейчъл Елизабет Деър вървеше по плаж с бял пясък. Беше по бански, на кръста си беше вързала тениска. Раменете и лицето ѝ бяха зачервени от слънцето.

Коленичи и започна да пише по мокрия пясък. Опитах се да разчета буквите. В първия момент реших, че дислексията ми пак се обажда, но после осъзнах, че Рейчъл пишеше на старогръцки.

Това беше невъзможно. Сигурно сънят не беше истински.

Тя написа няколко думи и прошепна:

— Какво става...

Знаех гръцки, но успях да прочета само първата дума. Преди морето да ги изтрие — Περσεύς. Моето име: Персей.

Рейчъл се изправи рязко и отстъпи от водата.

— О, богове! — възкликна тя. — Значи това означава!

Обърна се и хукна, разхвърча се пясък под нозете ѝ.

Изтрополи по стълбите на верандата, едва си поемаше дъх. Баща ѝ вдигна очи от „Уолстрийт Джърнъл“.

— Тате — Рейчъл се втурна към него. — Трябва да се върнем!

Устните му потрепнаха, сякаш той се опитваше да си спомни как да се усмихне.

— Да се върнем ли? Нали току-що дойдохме?

— В Ню Йорк става нещо. Пърси е в опасност.

— Той ли ти се обади?

— Не... не точно. Но съм сигурна. Имам предчувствие.

Господин Деър сгъна вестника си.

— С майка ти отдавна си мечтаем за тази почивка.

— Нищо подобно! И двамата не обичате да ходите на плаж! Но просто не искате да си го признаете.

— Рейчъл...

— Казвам ти, в Ню Йорк става нещо лошо! Целия град... Не знам какво точно, но е нападат.

Баща ѝ въздъхна.

— Ако имаше нещо, щяха да съобщят по новините.

— Не — настоя Рейчъл, — не такова нападение. Някои обаждат ли ти си е от Ню Йорк, откак сме тук?

Той се намръщи.

— Не... Но все пак е почивен ден, в средата на лятото.

— На теб постоянно ти звънят — не се предаде Рейчъл. —
Трябва да признаеш, че е странно.

Баща ѝ се поколеба.

— Не може просто ей така да си тръгнем. Платили сме...

— Виж, тате... Пърси има нужда от мен. Трябва да му предам
едно съобщение. Въпросът е на живот и смърт.

— Какво съобщение? За какво говориш?

— Не мога да ти кажа.

— В такъв случай, никъде няма да ходим.

Рейчъл притвори очи, сякаш за да събере смелост.

— Тате, пусни ме да се върна и ще ти предложи сделка.

Господин Деър се приведе напред. Той разбираше от сделки.

— Слушам те.

— Лицея „Кларион“... Ще отида там през есента. Дори няма да
се оплаквам. Но ти ще ме върнеш обратно в Ню Йорк веднага.

Той помълча дълго. След това извади телефона си.

— Дъглас? Пригответи самолета. Заминаваме за Ню Йорк. Да,
веднага.

Рейчъл го прегърна. Баща ѝ изглеждаше изненадан, все едно това
се случваше за първи път.

— Ще ти се отплатя, татко!

Той се усмихна, но изражението му беше студено. Огледа я
изпитателно, все едно виждаше не дъщеря си, а младата дама, в която
щеше да я превърне лицето „Кларион“.

— Да, Рейчъл — измърмори той, — ще ми се отплатиш и още
как!

Сцената избледня. Прошепнах сънено:

— Рейчъл...

Все още се въртах и мяхах в леглото, когато Талия ме събуди.

— Пърси, вече е късно следобед. Имаме посетители.

Скочих. Леглото беше толкова удобно, а и мразех да спя през
деня.

— Какви посетители?

Талия кимна мрачно.

— Един титан иска да говори с теб. Носи послание от Кронос.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОЛУЧАВАМ ПОДАРЪК ОТ ТИТАН

Бялото знаме се виждаше от километър. Беше голямо колкото футболно игрище, носеше го висок десет метра великан с яркосиня кожа и заледена сива коса.

— Хипербореец — рече Талия. — Това са народ великани, които живеят на север. Лош знак е, че са се присъединили към Кронос. Обикновено са миролюбиви.

— Познаваш ли ги? — попитах.

— Аха. Има голяма тяхна колония в Алберта. Много са добри в боя със снежни топки.

Когато великанът доближи, видях, че до него вървяха трима пратеници с човешки размери — полубог с броня, емпуса с огнена коса с черна рокля и висок мъж с костюм. Емпусата и мъжът вървяха хванати подръка и ако не бяха огнената коса и големите зъби на чудовището, щяха да приличат на възрастна двойка, тръгнала на театър.

Четиримата спокойно приближаваха. Люлките и детските площадки бяха празни. Единственият шум идваше от бълбукането на шадравана.

Погледнах Гроувър.

— Онзи с костюма е титан?

Той кимна уплашено.

— Прилича ми на фокусник. Мразя фокусниците. Винаги носят зайци.

Зяпнах.

— Страх те е от зайци?

— Меее! Гадини гадни! Само крадат целина от беззащитните сатири!

Талия се прокашля.

— Какво? — попита ядосано Гроувър.

— После ще поработим по страха ти от зайчета — рекох аз. — Те са вече тук.

Костюмарът пристъпи напред. Беше доста висок за човек — над два метра. Черната му коса беше вързана на опашка. Очите му бяха скрити зад кръгли слънчеви очила, но не те, а лицето му грабваше вниманието. Кожата беше покрита с белези, все едно е била разкъсвана от някакво дребно животно — полудял хамстер, например.

— Пърси Джаксън — рече той мажно. — За мен е чест.

Емпусата до него изсъска. Сигурно вече я бяха осведомили, че миналото лято бях унищожил две от посестримите ѝ.

— Скъпа — обърна се към нея костюмарът, — защо не се настаниш по-удобно ей там, а?

Тя го пусна и се отдръпна на една пейка.

Погледнах полубога с бронята. В първия момент не го бях разпознал заради новия шлем, но сега виждах, че това беше старият ми приятел Етан Накамура, който се беше опитал да ме наръга в гръб. Носът му беше като смачкан домати заради сблъсъка ни на моста Уилямсбърг. Това ми пооправи настроението.

— Здравсти, Етан. Чудесно изглеждаш!

Той ми хвърли убийствен поглед.

— Нека не изпадаме в дразги. — Костюмарът протегна ръка. — Прометей.

Толкова се изненадах, че не поех протегнатата десница.

— Онзи, дето е откраднал огъня? И после са го приковали към скала и орел е разкъсвал вътрешностите му?

Прометей потръпна. Докосна белезите на лицето си.

— Да не споменаваме орлите, моля. Но да, аз откраднах огъня от боговете и го дадох на вашите прадеди. В замяна всемилостивият Зевс ме прикова на скалата и ме измъчва цяла вечност.

— Но...

— Как съм се освободил? Херкулес го направи преди хилядолетия. Затова имам слабост към героите. Някои са доста благородни.

— За разлика от вашите спътници — отбелязах.

Гледах Етан, но Прометей явно реши, че говоря за емпусата.

— А, демоните не са толкова лоши — рече той. — Просто трябва да следиш винаги да са добре нахранени. А сега, Пърси Джаксън, нека

да поговорим.

Посочи една маса за пикник и седнахме. Талия и Гроувър останаха прави зад мен.

Синьокожият великан подпря бялото знаме на едно дърво и се заигра на детската площадка. Стъпи на катерушките и ги счупи, но като че ли не беше ядосан. Само се намръщи и изненадано възкликна. След това скочи във фонтана и разпука циментовото корито. При досега с крака му, водата замръзна. От колана му висяха големи плюшени животни, от онези, които печелиш по стрелбищата. Напомняше ми на Тайсън и мисълта, че може да се изправя срещу него на бойното поле, ме натъжи.

Прометей се приведе напред и сплете пръсти. Изглеждаше искрен, добронамерен и мъдър.

— Пърси, армията ви е слаба. Няма как да спрете една нова атака.

— Ще видим.

Той се намръщи, все едно наистина беше загрижен какво ще се случи с мен.

— Пърси, аз съм титанът на предвидливостта. Знам какво ще се случи.

— И също така титан на лъжливите съвети — обади се Гроувър.
— Повтарям: лъжливите.

Прометей сви рамене.

— Така е, сатире. Но в предишната война бях на страната на боговете. Тогава казах на Кронос, че силите му не са достатъчни и ще загуби. И се оказах прав. Виждате, че познавам кой ще спечели. А сега подкрепям Кронос.

— Защото Зевс те е приковал към скалата — предположих.

— Да, отчасти. Не отричам, че търся отмъщение. Но това не е единствената причина, поради която подкрепям Кронос. Това е най-мъдрият избор. Тук съм, защото смятам, че може да се вслушате в гласа на разума.

Започна да рисува по масата с пръст. По бетона се появиха златисти линии.

— Това е Манхатън. Нашите войски са тук, тук, тук и тук. Знаем вашия брой. Ние сме два-сет пъти повече.

— Шпионинът ви продължава да изнася информация предположих.

Прометей се усмихна.

— Така или иначе, нашите сили се увеличават с всеки изминал ден. Довечера Кронос ще атакува отново. И ще ви смаже. Колкото и да сте смели, няма как да задържите целия Манхатън. Ще бъдете принудени да се оттеглите до „Емпайър Стейт Билдинг“. И там ще бъдете избити. Знаеш го. Това ви чака.

Сетих се за рисунката на Рейчъл, която бях зърнал в съня си — армия чудовища в подножието на „Емпайър Стейт Билдинг“. Спомних си думите на младото момиче, което беше оракулът: „Само виждам бъдещето. Не мога да го променям.“ Прометей говореше с такава категоричност, че ми беше трудно да не му повярвам.

— Няма да го допусна — заявих.

Титанът изтупа някаква прашинка от ревера на костюма си.

— Разбирам, Пърси. Вие разигравате отново Троянската война. Историята се повтаря. Това, което е било, се появява отново — така, както се прераждат чудовищата. Голяма обсада. Две армии. Единствената разлика е, че сега вие сте защитниците. Вие сте Троя. Знаеш какво е станало с троянците, нали?

— Да не би да възнамерявате да напъхате дървен кон в асансьора на „Емпайър Стейт Билдинг“? — попитах. — Успех!

Прометей се усмихна.

— Троя е била напълно унищожена, Пърси. Не би искал това да се случи и тук, нали? Предай се и Ню Йорк ще бъде пощаден. На хората ти ще им бъде дадена амнистия. Лично аз ще гарантирам сигурността ви. Остави Кронос да превземе Олимп. Какво значение има? Така или иначе, Тифон ще унищожи боговете.

— Аха — измърморих. — И очаквате да повярвам, че Кронос ще пощади града?

— Той не иска нищо друго, освен Олимп — увери ме титанът. — Мощта на боговете е свързана с техния престол. Нали видя какво стана с Посейдон, когато подводният му дворец беше нападнат?

Потреперих, спомних си колко състарен и изнемощял изглеждаше баща ми.

— Да — продължи тъжно Прометей, — знам, че не ти е лесно. Когато Кронос унищожи Олимп, боговете ще избледнеят. Ще бъдат

толкова слаби, че лесно ще ги победим. Кронос възнамерява да се качи на Олимп, докато Тифон отвлича вниманието им на запад. Много по-лесно е. Ще дадем много по-малко жертви. Би трябвало да си даваш сметка, че в най-добрия случай само ще ни забавиш. Вдругиден Тифон ще е стигнал до Ню Йорк и няма да имате никакви шансове. Боговете и Олимп пак ще бъдат унищожени, но от това ще пострадат всички. Ще е много по-зле и за вас, и за града. И в двата случая титаните ще вземат властта.

Талия стовари юмрук на масата:

— Аз служа на Артемида! Ловджийките ще се бият до последния си дъх. Пърси, нали не възнамеряваш да послушаш този лакей?

Уплаших се, че титанът ще я изпепели, но той само се усмихна.

— Твърде смела си, Талия Грейс.

Тя застина.

— Това е фамилията на майка ми. Аз не я използвам.

— Както желаеш — отвърна нехайно Прометей, но си личеше, че й е влязъл под кожата. За първи път чувах фамилията на Талия. С нея тя можеше да мине за едва ли не нормална девойка. Не толкова загадъчна и могъща. Титанът продължи: — Така или иначе, не е нужно да сме врагове. Винаги съм помагал на човечеството.

— Глупости! — възкликна Талия. — Когато хората за първи път са направили жертвоприношение за боговете, ти си ги измамил, така че да получиш най-хубавото парче месо. Дал си ни огъня, за да ядосаш боговете, а не от загриженост към нас.

Той поклати глава.

— Не е толкова просто. Аз спомогнах за оформянето на вашата същност.

В ръката му се появи мека топка глина. Той набързо направи от нея фигурка с ръце и крака. Човечето от глина нямаше очи, но се защура по масата, като се спъваше в пръстите на Прометей.

— Аз шепна в ухото на хората от зората на тяхното съществуване. Аз съм вашето любопитство, вашият изследователски дух, вашата изобретателност. Помогнете ми да ви спася, Пърси. Направи го и ще дам нов дар на човечеството — ново откритие, по-важно и от огъня, благодарение на което ще направите нова стъпка напред. Подобен напредък не можете да постигнете под властта на

боговете. Те няма да го позволят. Очаква ви нов златен век. В противен случай...

Той стисна юмрук и с един удар смачка глиненото човече на палачинка.

Синьокожият великан измърмори:

— О-о!

Седналата на пейката емпуса се усмихна, белнаха се големите ѝ зъби.

— Пърси, знаеш, че не всички титани и децата им са лоши — продължи Прометей. — Познаваш Калипсо.

Изчервих се.

— Това е друго.

— Защо? Също като мен, тя не е направила нищо лошо и въпреки това е заточена завинаги само защото е дъщеря на Атлас. Не сме ваши врагове. Не позволявай да се случи най-лошото. Предлагаме ви мир.

Погледнах Етан Накамура.

— Ти едва ли ще си доволен, нали?

— От кое? — попита той.

— Ако приемем предложението, няма да си отмъстиш. Няма да бъдем избити. Нали това искаш?

Единственото му око заискря.

— Искам единствено уважение, Джаксън. Боговете никога не са ни уважавали. Вие ни събирате в глупавия си лагер, затваряте ни в претъпканата хижа на Хермес и не ни обръщате никакво внимание само защото родителите ни не са ни припознали.

Звучеше точно като Люк, когато се беше опитал да ме убие в гората край лагера преди четири години. Белегът от отровното жило на скорпиона изведнъж ме засърбя.

— Майка ти е богиня на отмъщението — рекох. — Затова ли искаш уважение?

— Немезида пази равновесието! Когато някой извади прекалено голям късмет, тя го приземява.

— И затова ти е извадила едното око?

— Платих си с него — изръмжа той. — В замяна тя се закле, че някой ден ще наклоня везните и ще донеса на дребните божества уважение. Едно око е малка предплата за това.

— Страхотна майка.

— Но поне спазва обещанията си, за разлика от олимпийците. Винаги се отплаща — с добро или лошо.

— Аха. И след като ти спасих живота, ти ми се отплати, като събуди Кронос. Много честно, няма що!

Етан сграбчи дръжката на меча си, но Прометей го спря.

— Стига! — рече титанът. — Тук сме за преговори, не да се бием.

Прометей впи поглед в мен, като че ли се опитваше да разбере причината за гнева ми. След това кимна и рече:

— Притеснява те случилото се с Люк. Хестия не ти е показала всичко. Ако го видиш...

Той протегна ръка.

Талия извика, но преди да успее да се дръпна, титанът докосна с показалец челото ми.

Изведнъж се озовах отново във всекидневната на Мей Кастелан. По полицата на камината премигваха свещи и се отразяваха в огледалата по стените. През вратата виждах Талия да седи до масата в кухнята, госпожа Кастелан превързваше раната на крака ѝ. До нея седемгодишната Анабет си играеше с фигурка на Медуза.

Хермес и Люк стояха един срещу друг във всекидневната.

На светлината на свещите лицето на бога изглеждаше скрито в сенки, сякаш той се колебаеше каква форма да приеме. Беше облечен в морскосин анцуг и крилати маратонки „Рийбок“.

— Защо се появяваш чак сега? — попита сърдито Люк. Раменете му бяха напрегнати, все едно очакваше схватка. — Толкова години те призовавам, моля те да се появиш, а ти ме остави при нея. — Посочи към кухнята, сякаш не искаше да погледне майка си, камо ли да произнесе името ѝ.

— Люк, не бъди прекалено строг към нея — рече Хермес. — Майка ти направи всичко по силите си. А на мен не ми е позволено да се намесвам в живота ти. Децата на боговете трябва сами да намерят пътя си.

— Значи е било за мое собствено добро, така ли? Да израсна на улицата, да се защитавам сам, да се сражавам с чудовища!

— Ти си мой син — отвърна Хермес. — Знам, че притежаваш нужните способности. Когато бях бебе, изпълзах от люлката си и...

— Аз не съм бог! Поне веднъж можеше да кажеш нещо. Можеше да помогнеш, когато — пое си пресекливо дъх и снижи глас, за да не го чуят в кухнята, — когато я връхлетяваха пристъпите, разтърсваше ме и повтаряше като луда разни ужасни неща за съдбата ми. Когато се криех в гардероба, за да не ме намери... с блестящите си очи. Мислил ли си някога, че ме е страх? Изобщо разбра ли, когато избягах?

В кухнята госпожа Кастелан бърбореше безгрижно, сипа в чаши безалкохолно за Талия и Анабет, разказваше им за Люк като малък. Талия притеснено потри превръзката на крака си. Анабет се обърна към всекидневната и вдигна една изгоряла курабийка, така че Люк да я види, и произнесе безгласно: „Вече може ли да тръгваме?“.

— Люк, естествено, че се интересувах — рече бавно Хермес, — но на боговете не им е позволено да се намесват пряко в делата на смъртните. Такъв е древният ни закон. Особено когато съдбата ти е... — Замлъкна. Намръщено отклони поглед към свещите.

— Каква? — попита Люк. — Каква е съдбата ми?

— Не биваше да се връщаш — прошепна богът. — Това само ще разстрои и двамата ви. Но въпреки това виждам, че вече си твърде голям, за да скиташ по улиците. Ще говоря с Хирон и ще го помоля да изпрати сатир да ви прибере в лагера на полубоговете.

— Справяме се чудесно и без твоята помощ — изръмжа Люк. — Какво казваш за съдбата ми?

Крилете на маратонките на Хермес потрепваха неспокойно. Той се взираше в сина си, сякаш искаше да запомни чертите на лицето му. Изведнъж изстинах. Дадох си сметка, че Хермес знаеше какво означаваха думите на Мей Кастелан. Бях абсолютно сигурен, беше изписано на лицето му. Той знаеше какво щеше да стане с Люк и как синът му щеше да премине на страната на злото.

— Сине, аз съм бог на пътиците и на пътищата. Никой друг не знае по-добре от мен, че трябва да извървиш отредения ти път, дори и това да разкъсва сърцето ми.

— Ти не ме обичаш!

— Кълна се... обичам те. Иди в лагера. Ще се погрижа скоро да те пратят на подвиг. Може да победиш хидрата, или да откраднеш

ябълките на Хесперидите. Ще получиш шанс да станеш велик герой, преди да...

— Преди какво? — попита с разтреперан глас Люк. — Какво е видяла майка ми, че да превърти така? Какво ще стане с мен? Ако ме обичаш, кажи ми!

Хермес стисна зъби.

— Не мога.

— Значи не ти пука за мен! — извика Люк.

Разговорът в кухнята изведнъж секна.

— Люк? — извика Мей Кастелан. — Ти ли си? Добре ли си, момчето ми?

Люк се извърна да скрие лицето си, зърнах сълзи в очите му.

— Добре съм. Имам си ново семейство. Вие не ми трябва.

— Аз съм ти баща! — заяви Хермес.

— Мястото на бащата е край сина. А аз дори не те познавах. Талия, Анабет, хайде. Тръгваме си!

— Почакай, момчето ми! — извика след него Мей Кастелан. — Приготвила съм ти обяда!

Люк изхвърча през вратата, Талия и Анабет го последваха. Майка му понечи да ги догони, но Хермес я задържа.

Вратата се затръшна, Мей рухна в обятията на Хермес. Отвори очи — сега бяха зелени — и отчаяно го сграбчи за раменете.

— Синът ми — изсъска тя дрезгаво. — Опасност! Ужасна съдба!

— Знам, обич моя — отвърна тъжно Хермес. — Повярвай ми, знам.

Образът угасна. Прометей дръпна ръката си от челото ми.

— Пърси? — попита Талия. — Какво... какво стана?

Бях се изпотил.

Титанът кимна състрадателно.

— Ужасно, нали? Боговете знаят какво ще стане, но въпреки това не правят нищо, дори и за децата си. Колко време им трябваше, за да ти кажат твоето пророчество Пърси Джаксън? Мислиш ли, че баща ти не знае какво ще стане с теб?

Бях зашеметен, не можех да му отговоря.

— Пърси — обади се Гроувър, — той си играе с теб. Опитва се да те ядоса.

Гроувър можеше да долавя чувствата ми и сигурно усещаше, че ако наистина това беше целта на титана, то я постигаше успешно.

— Наистина ли виниш приятеля си Люк? — продължи Прометей. — Ами ти, Пърси? Готов ли си да приемеш съдбата си? Кронос ти предлага нещо много по-добро.

Стиснах юмруци. Колкото и да не ми харесваше това, което ми беше показал, два пъти повече не харесвах Кронос.

— Ето и моето предложение. Предай на Кронос да оттегли армията си, да напусне тялото на Люк Кастелан и да се върне в Тартар. Ако го направи, може и да го пощадя.

Емпусата се озъби. Косата ѝ избухна в още по-силни пламъци. Прометей въздъхна.

— Ако размислиш — рече той, — имам подарък за теб.

На масата се появи амфора. Беше висока около метър и широка трийсетина сантиметра и изрисувана с черно-бели геометрични шарки. Керамичният капак беше завързан с кожена връв.

Гроувър изскимтя уплашено.

Талия ахна.

— Нали не е...

— Да — кимна Прометей. — Точно това е.

Усетих как в мен се прокрадват ледените нокти на страха, макар и да нямах никаква представа на какво се дължеше той.

— Принадлежеше на жената на брат ми — обясни титанът. — Пандора.

Буца заседна в гърлото ми.

— Онази Пандора с кутията?

Прометей поклати ядосано глава.

— Не мога да си обясня откъде се появи тази „кутия“! Никога не е имало кутия. Беше питос, делва за съхранение. Но сигурно изразът „питосът на Пандора“ не звучи толкова добре. Но това е без значение. Да, тя отвори тази делва, в която бяха скрити повечето страшилища, които сега преследват човешкия род — страх, смърт, глад, болест.

— Не забравяй и мен — измърка емпусата.

— Точно така — кимна титанът. — Първата емпуса също беше в делвата и беше освободена от Пандора. Но това, което е най-интересно в тази история, е защо вината винаги бива прехвърлена на Пандора. Била наказана за любопитството си. Боговете твърдят, че това е било

предупреждение човечеството да сдържа изследователския си устрем. Да не задава въпроси. Да се подчинява сляпо. А истината е, че тази делва е капан, създаден от Зевс и другите богове. Тя беше отмъщение за мен и цялото ми семейство, за горкичкия ми глупав брат Епиметей и съпругата му Пандора. Боговете знаеха, че тя ще отвори делвата. И искаха да накажат целия човешки род заедно с нас.

Спомних си съня с Хадес и Мария ди Анджелио. Зевс беше унищожил цял хотел заради две деца, само за да спаси кожата си, защото го беше страх от пророчеството. Беше убил една невинна жена без да му мигне окото. Хадес беше същият. Не беше достатъчно силен, за да си отмъсти на Зевс, и затова беше проклет оракула и беше обрекъл момичето на ужасна съдба. А Хермес... Защо беше изоставил Люк? Защо поне не го беше предупредил, защо не се беше опитал да го възпита по-добре, да му попречи да премине на страната на злото?

Може би Прометей ми внушаваше тези мисли.

Но въпреки това не спирах да се питам: „Ами ако е прав? Защо боговете да са по-добри от титаните?“

Прометей потупа капака на делвата.

— Когато Пандора я отвори, само един дух остана вътре.

— Надеждата — рекох.

Той кимна доволно.

— Точно така, Пърси. Елпис, духът на надеждата, остана при хората. Надеждата никога не си отива сама. Тя трябва да бъде пусната.

Титанът побутна делвата към мен.

— Давам ти я, за да не забравяш какви са боговете — рече той. — Задръж Елпис, ако желаеш. Но ако решиш, че вече не ти се гледат разрушения и безплодни страдания, махни капака. Пусни Елпис. Остави надеждата да си отиде и аз ще разбера, че сте готови да се предадете. Обещавам, че Кронос ще бъде милостив. Ще пощади оцелелите.

Взрях се в делвата и ме изпълни лошо предчувствие. Сигурно и Пандора е имала СДВ като мен. За нищо на света не можех да се въздържа, ако имах пред себе си подобно изкушение. Ами ако това беше решението, за което се говореше в пророчеството? Да отворя делвата, или не?

— Не я искам! — изръмжах.

— Късно е — отвърна Прометей. — Подаръкът не може да бъде върнат.

Той се изправи. Емпусата се приближи и го хвана подръка.

— Морейн! — повика синьокожия великан титанът. — Тръгваме си. Вземи знамето.

— О-о! — отвърна онзи.

— Ще се видим скоро, Пърси Джаксън — рече Прометей. — По един или друг начин...

Етан Накамура ми хвърли един последен смразяващ поглед. След това делегацията на Кронос се обърна и пое по алеята през Сентрал парк, все едно беше един съвсем обикновен неделен следобед.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ЛЕТЯЩИ ПРАСЕТА И ДРУГИ ЧУДЕСА

Върнахме се в „Плаза“ и там Талия ме дръпна настрана.

— Какво ти показва Прометей?

Споделих неохотно какво видях в дома на Мей Кастелан. Талия потърка бедро, сякаш старата рана отново я беше заболяла.

— Беше кошмарна нощ — призна тя. — Анабет беше толкова малка, че едва ли разбираше какво става. Но усещаше, че Люк е разтревожен.

Погледнах през прозорците на хотела към Централ парк. На север продължаваха да димят малки пожари, но като цяло градът изглеждаше неестествено притихнал.

— Знаеш ли какво се е случило с Мей Кастелан? Онези...

— Да, сещам се — кимна Талия. — Не съм я виждала в онези тъй... моменти, но Люк ми разказа за искрящите очи и странните работи, които е говорела. Накара ме да обеща да не казвам на никого. Но нямам представа каква е била причината за тях. Мисля, че и Люк нямаше обяснение или поне не ми е казал.

— Хермес знае — рекох. — Нещо е предизвикало Мей да види бъдещето на Люк. Хермес е знаел какво ще се случи и че Люк ще се превърне в Кронос.

Тя се намръщи.

— Няма как да бъдеш сигурен. Не забравяй, Прометей ти е показал само това, което е искал да видиш, нарочно го е представил във възможно най-лошата светлина. Хермес наистина обичаше Люк. Личеше си. Онази нощ беше дошъл да провери как е Мей, да се погрижи за нея. Не е толкова лош.

— Но въпреки това не е постъпил правилно — настоях. — Люк е бил малък. Хермес не му е помагал, не му е попречил да тръгне по пътя на злото.

Талия метна лъка на рамо. За пореден път установих колко силна изглеждаше, откак беше престанала да пораста. Виждаше се

едва ли не сребристо сияние около нея — благословията на Артемида.

— Пърси — каза тя, — не бива да съжаляваш Люк. Всеки от нас е трябвало да преодолява трудности. С всички полубогове е така. Родителите ни рядко се появяват. Но Люк е направил своя избор. Никой не го е насилил. Честно казано...

Озърна се, за да се увери, че сме сами.

— Тревожа се за Анабет. Ако се наложи да се изправи срещу Люк на бойното поле, не знам какво ще направи. Винаги е имала слабост към него.

Лицето ми пламна.

— Ще се справи.

— Не съм сигурна. След онази нощ, когато си тръгнахме от дома на майка му, Люк изведнъж се промени. Стана мрачен и безразсъден, като че ли постоянно се опитваше да се докаже. Когато Гроувър ни намери и ни поведе към лагера... Ами, всъщност бяхме загазили толкова, просто защото Люк беше загърбил всякаква предпазливост. Искаше да се бие с всяко срещнато чудовище. За Анабет това не беше проблем. Люк беше нейният герой. Тя разбираше само, че родителите му са го наскърбили и затова го защитаваха. И сега още продължава да го защитава. Искам да кажа... Не падай в същия капан. Люк се е отдал на Кронос. Не можем да си позволим да започнем да го съжаляваме.

Отместих поглед към пожарите в Харлем, питах се колко спящи простосмъртни бяха в опасност заради направения от Люк лош избор.

— Права си — рекох.

Талия ме потупа по рамото.

— Отивам да проверя ловджийките и след това възнамерявам да подремна малко. И ти трябва да поспиш.

— Не ми трябва повече сънища.

— Да, ужасни са. — Тя направи такава физиономия, че се зачудих какви ли сънища сънуваше. Това беше често срещан проблем сред полубоговете: колкото по-напечено станеше, толкова по-мрачни и по-чести бяха кошмарите ни. — Но не се знае кога ще имаш отново възможност за почивка. Очаква ни дълга нощ — може би последната ни нощ.

Колкото и да не ми се искаше, трябваше да призная, че е права. Кимнах уморено и й връчих делвата на Пандора.

— Направи ми услуга. Заклучи я в касата на хотела, моля те. Имам алергия към урни.

— Няма проблем — усмихна се Талия.

Открих най-близкото легло и заспах. И естествено, сънувах кошмари.

Видях подводния палат на баща ми. Вражеската армия се беше приближила още повече, сега беше само на няколко метра от двореца. Крепостната стена беше напълно срината. Храмът, върху който татко беше разположил щаба си, гореше.

Вгледах се в ковачницата, където брат ми в компанията на още няколко циклопа обядваха с делви хрупкаво фъстъчено масло (не ме питайте какъв вкус има то под водата, не искам да знам). Изведнъж външната стена на ковачницата избухна. Появи се един въоръжен циклоп, олюля се и се стовари върху масата с храната. Тайсън коленичи да му помогне, но вече беше късно. Циклопът се разпадна и се превърна в морска тиня.

През дупката в стената се виждаха атакуващи гиганти. Тайсън сграбчи пиката на поваления воин и изкрещя на останалите ковачи нещо — вероятно бойния вик „За Посейдон!“, но тъй като устата му беше пълна с фъстъчено масло, се чу като: „Пфъ-съ-о!“. Събратята му грабнаха чукове и шила, изреваха: „Фъстъчено масло!“ и се спуснаха след него в битката.

След това се озовах другаде, зад Етан Накамура в лагера на врага. Изтръпнах — не само защото армията беше огромна, а защото познавах и мястото.

Намирахме се в гората на Ню Джърси, от двете страни на неподдържан път се издигаха сгради и стари билбордове. Повалена ограда обикаляше около голям двор, пълен с излети от бетон статуи. Надписът на постройката се четеше трудно, тъй като беше с ръкописни наклонени червени букви, но аз знаех какво гласеше: „Градинските джуджета на леля М“.

От години не се бях сещал за това място. Личеше си, че е изоставено. Статуите бяха изпочупени и изрисувани със спрей. Един бетонен сатир — чичото на Гроувър Фердинанд — беше останал без ръка. Част от покрива на сградата се беше срутил. На вратата беше закачен голям жълт надпис: „Прокълнато и конфискувано“.

В двора бяха опънати стотици палатки. Най-много бяха чудовищата, но тук-там имаше и наемници в бойни униформи и полубогове с брони. Отпред висеше лилаво-черно знаме, охранявано от двама огромни синьокожи хиперборейци.

Етан клечеше пред близкия огън. До него седяха още двама полубогове и остреха мечовете си. Вратата на халето се отвори и се показа Прометей.

— Накамура! — извика той. — Господарят те вика.

Етан скочи сепнато.

— Станало ли е нещо?

Титанът се усмихна.

— Ще разбереш.

Един от полубоговете се обади подигравателно:

— Сбогом! Приятно ми беше, че се познавахме.

Етан оправи колана, на който висеше мечът, и влезе в работилницата.

Като се изключеше дупката в покрива, вътре всичко си беше както го помнех. Статуи на хора, застинали с отворена за писък уста. Масите бяха преместени в ъгъла. Между автомата за напитки и тостера за сандвичи беше поставен голям златен трон. На него се беше разположил Кронос с ятагана си на коленете. Беше облечен с джинси и тениска и така умислен приличаше на истински човек — като младия Люк, който бях видял да умолява Хермес да разкрие съдбата му. Той забеляза Етан и лицето му се изкриви в нечовешка усмивка. Златистите очи заискряха.

— Накамура. Как ти се сториха преговорите?

Етан се поколеба.

— Господарят Прометей би могъл да ви даде по-точна преценка...

— Но аз питам теб.

Здравото око на Етан шареше уплашено между стражите от двете страни на Кронос.

— Ами... Мисля, че Джаксън няма да се предаде. Никога.

Кронос кимна.

— Да искаш да ми кажеш още нещо?

— Тъж... не, господарю.

— Виждаш ми се притеснен, Етан.

— Не, не, господарю. Просто... чух, че това е леговището на Ъъ...

— Медуза? Да, така е. Прекрасно местенце, нали? За съжаление Медуза все още не се е преродила, след като Джаксън я уби. Няма защо да се страхуваш, че може да те прибави към колекцията си. Освен това, тук има много по-могъщи сили от нея.

Кронос се обърна към лестригона, който се тъпчеше с пържени картопки. Вдигна ръка и великанът замря. Картофките застинаха във въздуха между ръката и устата му.

— Защо да вкаменяваш, когато можеш да спреш времето? — подхвърли зловещо Кронос. Златните му очи се впиха в Етан. — Още нещо исках да те питам. Какво стана снощи на моста Уилямсбърг?

Етан потрепери. По челото му изби пот.

— Ннне знам, господарю.

— Помисли си хубаво. — Кронос се надигна от трона. — Опити се да промушиш Джаксън и тогава се случи нещо. Нещо, което не му беше мястото там. Онова момиче, Анабет, скочи пред меча ти.

— Искаше да го спаси.

— Но той е неуязвим — прошепна титанът. — Видя го с очите си, нали?

— Няма друго обяснение. Може би е забравила.

— Забравила — повтори Кронос. — Да, сигурно е забравила. „О, богове, забравих, че приятелят ми е неуязвим и пресрещнах меча. Ох!“ Кажи ми, Етан, къде се целеше, когато замахна да прободеш Джаксън?

Синът на Немезида се намръщи. Преплете пръсти, все едно държеше меч с две ръце, и се престори, че замахва.

— Не съм сигурен, господарю. Струва ми се толкова бързо. Не се целех в определено място.

Кронос забарабани по ятагана си.

— Разбирам — рече с леден глас. — Ако случайно паметта ти се подобри...

Изведнъж господарят на титаните потрепери. Лестригонът в ъгъла се събуди и картофките литнаха към устата му. Кронос политна и се отпусна в трона си.

— Господарю? — пристъпи към него Етан.

— Аз... — гласът беше слаб, но със сигурност беше на Люк. В следващия миг Кронос стисна зъби. Вдигна ръка и с мъка присви

пръсти, сякаш те не му се подчиняваха.

— Спокойно — рече той, гласът му отново беше студен и овладян. — За миг ми прилоша.

Етан облиза устни.

— Той продължава да се бори с вас, нали? Люк...

— Глупости! — извика Кронос. — Ако повториш тази лъжа, ще ти отрежа езика! Прекършил съм волята на момчето. Просто се приспособявам към ограниченията на тялото му. Затова ми е нужна почивка. Неприятно е, но е само временно неудобство.

— Както кажете, господарю.

— Ти! — Кронос посочи с ятагана си една жена-дракон със зелена броня и зелен шлем. — Царица Сес, нали?

— Да, госссподарю.

— Малката ни изненада готова ли е?

Царицата оголи зъби.

— Да, госссподарю. Чудессна изненада.

— Прекрасно — отвърна Кронос. — Предайте на брат ми Хиперион да прехвърли главния отряд в района на Сентрал парк. Полубоговете ще бъдат толкова изненадани, че няма да успеят да ни спрат. Върви, Етан. И се постарай да опресниш паметта си. Ще поговорим отново, след като превземем Манхатън.

Етан се поклони и сънят ми отново се промени. Видях Голямата къща в лагера, само че този път тя беше боядисана в червено, а не в синьо. Момчетата на игрището за волейбол бяха с прически от началото на деветдесетте, които сами по себе си бяха напълно достатъчни, за да плашат чудовищата.

Хирон стоеше до верандата и разговаряше с Хермес и една жена с бебе на ръце. Косата на Хирон беше по-къса и по-тъмна. Хермес носеше обичайния си анцуг с крилати кецове. Жената беше висока и красива, с руса коса, грейнали очи и мила усмивка. Увитото в синьо одеялце бебе пицеше, все едно го водеха на заклание.

— За нас е чест да ви приветстваме тук — обърна се притеснено Хирон към жената. — Отдавна не сме допускали простосмъртни в лагера.

— Не я окуражавай — изръмжа Хермес. — Мей, не бива да го правиш.

Трудно ми беше да повярвам, че това е Мей Кастелан. Изобщо не приличаше на старицата, която бях видял. Изглеждаше невероятно жизнена и лъчезарна, личеше си, че е от хората, които постоянно се усмихват и даряват щастие на околните.

— О, стига си се тревожил — смъмри го нежно Мей и залюля бебето. — Нуждаете се от оракул, нали? Старият е мъртъв от... поне от двайсет години, нали?

— И повече — обади се мрачно Хирон.

Хермес ядосано вдигна ръце.

— Не ти разказах тази история, за да се пробваш. Опасно е. Хирон, кажи й!

— Така е — кимна Хирон. — Отдавна съм забранил да се правят нови опити. Не знаем какво се е случило. Човечеството като че ли е загубило способността да приема духа на оракула.

— Да, казахте ми го вече — рече Мей Кастелан. — Но аз съм сигурна, че ще успея. Хермес, това е моят шанс да направя нещо добро. Неслучайно ми е дадена дарбата да виждам през мъглата.

Искаше ми се да й извикам да спре. Знаех какво ще стане. Най-сетне разбих каква е разрушила живота й. Но не можех да си отворя устата.

Хермес изглеждаше не толкова притеснен, колкото обиден:

— Ако станеш оракул, не можеш да се омъжиш — оплака се той. — Няма да бъдем заедно.

Мей сложи ръка на рамото му.

— И без това няма да останеш с мен завинаги, нали? Тъй или инак, скоро ще си тръгнеш. Ти си безсмъртен.

Той понечи да възрази, но тя плъзна длан надолу по гърдите му.

— Знаеш, че съм права. Не се мъчи да ме лъжеш. Освен това, имаме прекрасно дете. Ако стана оракул, пак ще мога да се грижа за Люк, нали?

Хирон се прокашля.

— Честно казано, не знам как това ще се отрази на духа на оракула. Жена, която е родила... Доколкото знам, това никога не се е случвало. Ако духът не приеме...

— Ще ме приеме — настоя Мей.

„Не — едва не извиках, — няма да те приеме!“

Мей Кастелан целуна бебето и го подаде на Хермес.

— Ей сега се връщам.

Усмихна им се уверено за последен път и се качи по стълбите.

Хирон и Хермес крачеха мълчаливо. Бебето проплакваше.

Зелена светлина обля прозорците на къщата. Лагерниците спряха играта на волейбол и се взряха в таванското помещение. Студен вятър премина през ягодовите поля.

Хермес явно го усети.

— Не! — изкрещя той. — Не!

Бутна бебето в ръцете на Хирон и изтича към верандата. Но преди да стигне до вратата, в слънчевия следобед отекна смразяващ кръвта писък.

Изправих се толкова рязко, че си ударих главата в нечий щит.

— Ау!

— Извинявай. — Анабет се беше надвесила над мен. Тъкмо се канех да те събудя.

Потрих глава, още не можех да прогоня тревожните видения. Сега вече всичко ми беше ясно: Мей Кастелан се беше опитала да стане оракул. Не е знаела за проклятието на Хадес духът да не намери нов приемник. Хирон и Хермес също не са го знаели. Не са и подозирали, че пробвайки се да заеме мястото на оракула, Мей ще полудее, ще бъде измъчвана от страшни видения, очите ѝ ще светят в зелено и ще зърва откъслечни картини от бъдещето на сина си.

— Пърси? Добре ли си? Какво се е случило?

— Нищо — излъгах. — А ти... Защо си с броня? Трябва да си почиваш.

— А, вече се оправих — отвърна тя, макар че все още беше бледа. Едва си движеше дясната ръка. — Нектарът и амброзията вършат чудеса.

— Аха. Нали не възнамеряваш да участваш в битката?

Анабет протегна здравата си лява ръка и ми помогна да се изправа. Кръвта бушуваше в главата ми. Навън небето беше лилаво-червено.

— Имате нужда от всеки, който може да се държи на краката си — рече тя. — Току-що погледнах щита си. Врагът е...

— Напредва на юг през Централ парк — прекъснах я. — Да, знам.

Разказах ѝ набързо част от сънищата си. Не споделих видението си за Мей Кастелан, защото не ми се говореше за това. Също така си спестих и предположението на Етан, че Люк все още се бори с Кронос за контрол над тялото си. Не исках да ѝ вдъхвам напразни надежди.

— Мислиш ли, че Етан подозира кое е слабото ти място? — попита тя.

— Не знам — признах. — Не каза нищо на Кронос, но ако се досети...

— Не бива да го позволим.

— Следващия път ще го тупна по-здраво по главата предложих.
— Някаква идея каква е изненадата, която ни готви Кронос?

Анабет поклати глава.

— Не видях нищо в щита, но не обичам изненадите.

— И аз така.

— Още ли смяташ да спориш с мен за идването ми? — попита Анабет.

— Не. Убеди ме.

Тя успя да се засмее, което ме зарадва. Грабнах меча си и поехме на обиколка на позициите ни.

Талия и предводителите на хижите ни чакаха край езерото. В сумрака блещукаха светлините на града. Сигурно голяма част от тях бяха автоматични и се включваха сами. По брега на езерото имаше фенери и заради тях водата и дърветата изглеждаха още по-заплашителни.

— Идват — потвърди Талия и посочи на север със сребриста стрела. — Една от моите разузнавачки току-що докладва, че са пресекли реката в Харлем. Нашите не са успели да ги спрат. Армията им е... — тя сви рамене. Огромна.

— Ще ги пресрещнем в парка — рекох. — Гроувър, готов ли си?

— По-готови няма да станем. Паркът е най-подходящото място за горските духове.

— Ще ги спрем! — разнесе се глас. Един много стар и дебел сатир си проправи път напред. Беше облечен с броня от дървесна кора, която покриваше едва половината му шкембе.

— Леней? — ахнах.

— Не се прави на изненадан — скара ми се той. — Аз съм начело на Съвета и ти ми каза да открия Гроувър, нали? Е, открих го и няма да оставя един отлъчен в изгнание младок да предвожда сатирите без моята помощ!

Гроувър едва се сдържаше да не се разсмее зад гърба му. Възрастният сатир се огледа самодоволно и заяви:

— Не се бойте! Ще спрем титаните!

Не знаех дали да се смея, или да се ядосам, но успях да задържа сериозно изражение на лицето си.

— Ами... добре. Гроувър, поне няма да си сам. Анабет и хижата на Атина ще бъдат с теб. Както и аз и... Талия?

Тя ме потупа по рамото.

— Съмняваш ли се в нас? Ловджийките са готови.

Обърнах се към останалите предводители.

— На вас ви остава не по-маловажна задача. Вие трябва да охранявате другите подстъпи към Манхатън. Знаете колко лукав е Кронос. Вероятно целта му е да отвлече вниманието ни с тази атака и да се промъкне зад гърба ни. От вас зависи да не го допуснете. Наясно ли сте кой тунел и кой мост трябва да охранявате?

Представителите на хижите кимнаха мрачно.

— Да вървим тогава — рекох. — И успех на всички!

Тропотът на вражеската армия се чуваше отдалеч.

Шумът беше като канонада, съчетана с виковете на пълен стадион — все едно всички запалнянковци от Нова Англия се бяха устремили срещу нас и всеки от тях бе с базука в ръка.

Челният отряд излезе от гората в северния край на езерото — воин със златна броня предвождаше батальон лестригони, въоръжени с големи бронзови топори. Зад тях напиреха стотици други чудовища.

— По местата! — извика Анабет.

Братята и сестрите й се пръснаха. Планът ни беше да накараме врага да се раздели около езерото. За да стигнат до нас, чудовищата трябваше да минат по алеите, което означаваше, че ще вървят в тесни колони по двата бряга.

Първоначално замисълът ни като че ли проработи. Врагът се раздели и пое покрай водата. Когато изминаха половината разстояние, нашата отбрана се задейства. Заложените по алеята за бягане капани с

гръцки огън избухнаха и изпепелиха десетки чудовища. Други тичаха насам-натам, обгърнати от зелени пламъци. Лагерниците мятаха куки по най-едрите великани и ги събаряха на земята.

От гората вдясно ловджийките изпратиха залп от сребърни стрели и поразиха двайсет-трийсет скитски дракона, но зад тях се появиха нови. От небето прогърмя светкавица и изпепели един лестригон — Талия обичаше да показва, че е дъщеря на Зевс.

Гроувър извади флейтата си и засвири бърза мелодия. От гората от двете страни на езерото се надигна рев и от всяко дърво, храст и камък изскочиха дриади и сатири с дебели тояги. Дърветата увиваха клони около чудовищата. Трева обгръщаше нозете на вражеските стрелци. Камъни полетяха към лицата на скитските дракони.

Врагът се устреми напред. Когато някой великан стъпчеше дърво, свързаната с него дриада се стопяваше във въздуха. Хрътки от Подземното царство пресрещнаха горските вълци и ги размятаха като плюшени играчки. Вражеските стрелци отвърнаха на огъня и една ловджийка падна от клоните на дървото, на което се беше качила.

— Пърси! — Анабет ме дръпна за ръката и посочи към езерото. Титанът със златната броня не чакаше войската си, а вървеше право към нас по повърхността на водата.

Върху него избухваха бомби от гръцки огън, но той вдигаше ръка и изсмукваше пламъците.

— Хиперион... — промълви смаяно Анабет. — Господарят на светлината. Титанът на изтока.

— Това лошо ли е? — попитах.

— Най-добрият боец сред титаните след Атлас. Навремето титаните владеели четирите краища на земята. Хиперион бил най-могъщият сред тях и владеел изтока. Той е баща на Хелиос, първия бог на Слънцето.

— Аз ще се заема с него — заявих.

— Пърси, дори и ти...

— Наглеждай другите да не се огънат.

Неслучайно бях избрал да изградим защитата си край езерото. Взрях се във водата и усетих как нейната мощ нахлува в мен.

Поех срещу Хиперион по водата. Не само той можеше да прави подобни номера.

Титанът вдигна меча си. Очите му бяха същите, както ги бях видял в съня си — златисти като на Кронос, но още по-ярки, като миниатюрни слънца.

— Виж ти, изтърсака на бога на моретата — измърмори замислено той. — Дето подмами Атлас отново да поеме тежестта на небосвода, нали?

— Не беше трудно — отвърнах. — Вие, титаните, сте тъпи като галош.

Хиперион изръмжа.

— А ти остри ли ни искаш?

Тялото му изригна в ярка светлина. Извърнах глава, но въпреки това ме заслепи. Не виждах нищо.

Инстинктивно вдигнах Въртоп — точно навреме. Мечът му се стовари върху моя. Силата на удара вдигна триметрова вълна, която се понесе към брега на езерото.

Очите ми сълзяха. Трябваше на всяка цена да угася тази светлина.

Съсредоточих се и призовах вълната да се върне обратно към нас. В последния миг скочих на гребена ѝ.

— Аааааа!

Тя захлупи Хиперион, погълна го и светлината угасна.

Спуснах се на водната повърхност, докато той още се опитваше да се изправи. От златната му броня се стичаше вода. Пламъците в очите му бяха изчезнали, но сега в тях бушуваше убийствен гняв.

— Ще те изпепеля, Джаксън! — изрева той.

Мечовете ни се сблъскаха отново, замириса на озон.

Край нас битката продължаваше. На десния бряг Анабет беше начело на братята и сестрите си. На левия бряг Гроувър и горските духове се бяха прегрупирали и оплитаха врага с храсти и плевели.

— Край на игричките — рече Хиперион. — Ще се бием на сушата!

Канех се да го затапя с някоя реплика от типа на „Да бе, ей сега!“, но титанът нададе вик и в мен се блъсна някаква невидима сила, също както беше направил Кронос на моста предишния ден. Прелетях около стотина метра във въздуха и се строполих на брега. Ако не беше неуязвимостта ми, нямаше да е останала нито една здрава костичка в тялото ми.

Изправих се едва-едва и изпъшках.

— Ненавиждам го този номер на титаните!

Хиперион се приближи към мен.

Съсредоточих се върху водата, черпех сили от нея.

Хиперион атакува. Той беше могъщ и бърз, но не успяваше да ме нарани. Земята под краката му изригваше в пламъци, но аз ги гасях.

— Престани! — изкрещя титанът. — Спри този вятър!

За какво говореше? Така се бях унесъл в схватката, че не обръщах внимание на случващото се край нас.

Хиперион политна, все едно някой го беше блъснал. Вода плискаше в лицето му. Вятърът се усили и титанът отново отстъпи.

— Пърси! — извика смаяно Гроувър. — Как го правиш?

Какво ли правех?

Огледах се и видях, че край мен се вихреше ураган. Мъгливи облаци и ситни капчици се носеха около мен, могъщи ветрове блъскаха Хиперион и мачкаха тревата в радиус от двайсет метра около него. Вражески бойци мятаха копия по мен, но бурята ги отклоняваше.

— Прекрасно — измърморих. — А може ли малко по-силно?

Пробляснаха светкавици. Облаците се вплътниха и рухна порой. Приблжих се към Хиперион и този път той не устоя и падна.

— Пърси! — обади се отново Гроувър. — Дай го насам!

Автоматично размахвах меча, бях се оставил изцяло на инстинктите ми да ме ръководят. Хиперион едва успяваше да се защити. Очите му продължаваха да се опитват да се възпламенят, но ураганът гасеше искрите им.

Но нямаше как да поддържам тази буря твърде дълго. Усещах как силата ми се изцежда. С едно последно усилие запратих Хиперион към очакващия го Гроувър.

— Няма да позволя да си играете с мен! — изрева титанът.

Успя да се надигне отново, но Гроувър вдигна флейтата към устните си и засвири. Леней се присъедини. Всички сатири в гората подеха мелодията, която звучеше като зловец грохот на спускащ се по камъните бързей. Земята в краката на Хиперион изригна. Възлести корени обвиха нозете му.

— Какво правите? — извика смаяно той. Понечи да се измъкне от корените, но все още беше твърде слаб. Корените растяха и се изкачваха, стигнаха до коленете му, все едно той беше обул дървени

ботуши. — Престанете! Вашата земна магия не може да се равнява със силата на титаните!

Но колкото повече се гърчеше, толкова по-бързо растяха корените. Катереха се по тялото му, удебеляваха се и се превръщаха в яка кора. Златната му броня се скри, вече почти напълно беше покрита от дървесна кора.

Свирнята не спираше. Армията на Хиперион се отдръпна смаяно и безпомощно гледаше как предводителят им изчезва пред очите им. Той протегна ръце и те се превърнаха в клони, от които изскочиха пъпки и вейки те пуснаха листа. Дървото растеше, ставаше все по-високо и по-дебело, накрая само лицето на титана се виждаше в средата на дънера.

— Не можете да ме затворите! — изрева той. — Аз съм Хиперион. Аз...

Кората скри лицето му.

Гроувър свали флейтата.

— Ти си един хубав клен.

Няколко сатира припаднаха от изтощение. Бяха се справили прекрасно със задачата си. Титанът беше вграден в огромния клен. Стволът беше дебел поне седем метра в диаметър, а клоните му се извисяваха над околните дървета. Все едно кленът беше расъл тук от векове.

Армията на титаните започва да отстъпва. Лагерниците от хижата на Атина нададоха ликуващ вик, но той се оказа преждевременен.

В този миг Кронос разкри изненадата си.

— Грууух!

Грухтенето отекна в цялата горна част на Манхатън. Полубогове и чудовища застинаха ужасени.

Гроувър подскочи.

— Звучи като... Не може да бъде!

Сещах се какво си мислеше. Преди две години бяхме получили „дар“ от Пан — огромен глиган, който ни пренесе през половината страна (след като преди това се опита да ни убие). Глиганът грухтеше по подобен начин, само дето сегашният звук звучеше малко по-

изтънен, все едно... все едно идваше от ядосаната приятелка на нашия познат.

— Грууух!

Огромно розово създание прелетя над езерото. Истински кошмарен цепелин с криле.

— Летящо прасе! — извика Анабет. — Скрийте се!

Полубоговете се разбягаха, а крилатата свиня се спусна към нас. Крилете ѝ бяха розови като на фламинго и бяха в тон с кожата ѝ, но едва ли някой би я нарекъл сладка. Стовари се на земята и за малко не стъпка един от братята на Анабет. Развилня се и овърша половин акър гора, като постоянно се оригваше и бълваше задушлив газ. После излетя и пикира за ново нападение.

— Не мога да повярвам, че и това нещо е от древногръцката митология — измърморих.

— Боя се, че е точно така — отвърна Анабет. — Клазоменската свиня. Навремето е опустошавала гръцките градове.

— И Херкулес я е победил, нали?

— Не — поклати глава тя. — Доколкото знам, никой не я е побеждавал.

— Чудесно — въздъхнах.

Армията на титаните се окопитваше от изненадата. Явно осъзнаваха, че свинята е на тяхна страна.

Разполагахме само с няколко секунди, преди тя да ни връхлети отново, а лагерниците все още бяха в паника. След всяко оригване на гадината, горските духове хукваха с писъци към дърветата.

— Това прасе няма работа тук! — извиках и грабнах една от вързаните с въжета куки, с които лагерниците събаряха великаните. — Ще се погрижа за него. А вие спрете останалите. Прогонете ги обратно!

— А ако не можем? — обади се Гроувър.

Видях колко беше уморен. Магията беше изцедила силите му. Анабет също не изглеждаше добре, беше се сражавала с рана в рамото. Нямах представа как се справяха ловджийките, тъй като врагът се беше вклинил между нас.

Не исках да оставям приятелите си в това тежко състояние, но свинята беше по-голямата заплаха. Щеше да унищожи всичко — сгради, дървета, заспали простосмъртни. Трябваше да я спра.

— Ако трябва, отстъпете — рекох. — Но ги забавете. Ще гледам да побързам.

И преди да съм размислил, завъртях въжето с куката и когато свинята прелетя над нас, хвърлих с всичка сила. Куката се увъртя около крилото ѝ. Чудовището изгрухтя ядосано и отлетя, отнасяйки ме в небето.

Ако искате да стигнете до центъра от Сентрал парк, моят съвет е да вземете метрото. Летящите прасета са по-бързи, но и много по-опасни.

Свинята прелетя над хотел „Плаза“ и се спусна над Пето авеню. Гениалният ми план беше да се изкатери по въжето и да се озова на гърба на чудовището. За съжаление нямаше как да помръдна и сантиметър нагоре, защото постоянно се полюшвах и се мъчех да избягвам уличните лампи и сградите.

Бързо установих, че е едно да се катериш по въже в салона в час по физическо, а съвсем друго, ако въжето е закачено за движещото се крило на летящо прасе, което се носи във въздуха със сто и петдесет километра в час.

Минахме на зигзаг няколко пресечки и продължихме на юг към Парк авеню.

— Шефе! Хей, шефе!

С крайчеца на погледа си мярнах Блекджак, който летеше край нас, като постоянно се мятеше насам-натам, за да избегне крилата на прасето.

— Внимавай! — извиках.

— Скачай! — изцвили Блекджак. — Ще те хвана... надявам се.

Това не ми прозвуча особено успокоително. Пред нас беше Гранд Сентрал Стейшън. Над главния вход се извисяваше гигантска статуя на Хермес, която вероятно не беше активирана, тъй като никой не е успял да стигне до нея. Летях право към нея с най-добрата скорост за размазване.

— Чакай сигнал! — заповядах на Блекджак. — Имам идея.

— О! Колко мразя идеите ти...

Залюлях се настрани и вместо да се размажа в статуята на Хермес, се завъртях около нея, като закачих въжето под мишницата му. Мислех, че това ще спре прасето, но явно бях подценил ускорението на

тежащата поне трийсет тона свиня. В мига, в който статуята се откъсна от пиедестала, аз се пуснах. Хермес зае моето място на повесеното от свинята въже, а аз полетях към улицата.

В тази частица от секундата си спомних как навремето мама работеше в едно магазинче за сладкиши до Гранд Централ Стейшън. Представих си колко ще е гадно, ако завърша живота си като едно мазно петно на тротоара.

Изведнъж под мен прелетя сянка и тупнах на гърба на Блекджак. Изобщо не беше най-мекото приземяване на света. Всъщност дори изревах ААААУУУУ! и гласът ми прозвуча една октава по-високо от нормалното.

— Извинявай, шефе — измърмори Блекджак.

— За нищо — прошепнах аз. — Следвай прасето!

Свинята беше завила надясно по Източна четирийсет и шеста и летеше обратно към Пето авеню. Издигнахме се над сградите и видях тук-там да пламтят пожари. Положението ставаше напечено. Кронос атакуваше едновременно от всички страни. Но в този момент не можех да мисля за това, имах си свои проблеми.

Статуята на Хермес все още висеше на въжето. Постоянно се удряше в сградите и се въртеше насам-натам. Свинята се снижи и Хермес се стовари във водната кула на един покрив. Разлетяха се дъски, рухна вода.

Хрумна ми идея.

— Приближи се — заповядах на Блекджак.

Той изцвили възмутено.

— Само колкото да ме чуе — рекох. — Искam да поговоря със статуята.

— Съвсем си изперкал, шефе — измърмори пегасът, но се подчини.

Озовахме се на около метър от лицето на Хермес и аз изкрещях:

— Здравей, Хермес! Команда Дедал двайсет и три. Унищожилетящите прасета! Започни активиране!

Статуята веднага се размърда. Като че ли се изненада, че вече не е върху Гранд Централ Стейшън, а се носи във въздуха на въже, теглено от огромна крилата свиня. Удари се в ъгъла на една тухлена сграда и това май я ядоса. Разтърси глава и започна да се изкачва по въжето.

Сведох поглед. Приближавахме се към обществената библиотека. На входа ѝ стояха два големи мраморни лъва. Дали и те не бяха роботи? Вероятността беше малка, по все пак...

— По-бързо! — извиках на Блекджак. — Изпревари прасето. Накарай го да ни последва.

— Тъъ, шефе...

— Имай ми вяра — отвърнах. — Знам какво правя... надявам се.

— О, всички се подиграват на пегасите!

Блекджак профуча напред. Можеше да е адски бърз, когато се налагаше. Хермес вече беше на гърба на чудовището.

Блекджак изцвили:

— Ей, пача!

След това скрита свинята в зурлата и рязко се спусна. Прасето изгрухтя вбесено и ни последва.

Насочихме се право към стъпалата на библиотеката. Блекджак намали, колкото да скоча, и продължи към вратата.

Извиках:

— Лъвовете! Команда Дедал двайсет и три! Убийте летящите прасета! Активирайте се!

Лъвовете се изправиха и ме погледнаха недоверчиво. Сигурно си мислеха, че им се подигравам. Но в този миг се чу:

— Грууух!

Огромното розово чудовище се приземи с трясък. Лъвовете го зяпнаха, като че ли не можеха да повярват на късмета си, и скочиха. В същия миг поочуканата статуя на Хермес стъпи на главата на свинята и започна да я налага безжалостно с жезъла си.

Извадих Въртоп, но не се наложи да се намесвам. Зъбите на лъвовете бяха бая големички. Свинята се разпадна пред очите ми. Едва не ми стана мъчно за нея. Надявах се, че щеше да срещне шопара на мечтите си в Тартар.

Когато чудовището изчезна, лъвовете и статуята на Хермес се огледаха смутено.

— Сега може да защитавате Манхатън — рекох им, но те като че ли не ме чува. Поеха надолу по Парк авеню и сигурно щяха да продължат да търсят летящи прасета, докато някой не ги дезактивираше.

— Хей, шефе? — обади се Блекджак. — Какво ще кажеш за една кратка почивка за понички?

Избърсах потта от челото си.

— И на мен ми се иска, но битката продължава.

Всъщност дори я чувах да се приближава. Приятелите ми имаха нужда от помощ. Сkochих на гърба на пегаса и литнахме на север, откъдето долитаха експлозии.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ХИРОН СЕ ВКЛЮЧВА В КУПОНА

В центъра се вихреше битка. Навсякъде се водеха сражения. Един великан изтръгваше дървета в Бриънг парк, а дриадите го замеряха с жълди. Пред „Уолдорф Астория“ бронзова статуя на Бенджамин Франклин налагаше хрътка от Подземното царство със сгънатия си вестник. Трима от синовете на Хефест се биеха с отряд скитски дракони наред центъра „Рокфелер“.

Изкушавах се да спра да им помогна, но шумотевицата и пушекът подсказваха, че най-напечено е на юг. Там защитата ни се беше пропукала и врагът се приближаваше към „Емпайър Стейт Билдинг“.

Направихме едно бързо кръгче над района. Ловджийките бяха преградили Трийсет и седма улица, само на три преки северно от Олимп. На изток, на Парк авеню, Джейк Мейсън с неколцина от братята си предвождаха армия от статуи срещу врага. На запад хижата на Деметра и дриадите на Гроувър бяха превърнали Шесто авеню в джунгла, през която отрядите на Кронос едва си пробиваха път. На юг засега не се виждаше непосредствена опасност, но врагът се опитваше да затвори кръга около нас. Само след няколко минути щяхме да бъдем обградени от всички страни.

— Трябва да кацнем там, където имат най-голяма нужда от помощ — измърморих замислено.

— Значи, навсякъде, шефе.

Мярнах познатото знаме със сребриста сова в югоизточния край, на кръстовището на Трийсет и трета и тунела на Парк авеню. Там Анабет и още двама се сражаваха с един хипербореец.

— Натам! — заповядах на Блекджак. Той се спусна към битката.

Скочих от гърба му на главата на великана. Синьокожият изненадано вдигна глава и аз се плъзнах по лицето му като на пързалка, като по пътя стоварих щита си върху носа му.

— Гррр! — Великанът потрепери, от носа му потече синя кръв.

Стъпих на земята и хукнах. Хипербореецът издиша бял облак и температурата рязко спадна. Там, където се бях приземил, се появи лед, а мен ме покри скреж от главата до петите и заприличах на оваляна в пудра захар поничка.

— Хей, грознико! — извика Анабет. Надявах се, че говореше на великана, не на мен.

Синьокожият изрева и се обърна към нея, като незащитените му прасци останаха към мен. Замахнах и забих меча си точно под коляното му.

— Аaaa!

Хипербореецът се срина. Очаквах, че ще успее да се надигне, но вместо това той застина. Превърна се в буца лед. От раната, където го бях промушил, се разпространиха пукнатини по цялото тяло. Увеличавах се и растяха пред очите ми и накрая великанът се разпадна в огромна купчина сини ледени кубчета.

— Благодаря. — Анабет едва си поемаше дъх. — Прасето?

— На пържоли — отвърнах.

— Хубаво. — Тя размърда рамо. Явно все още я болеше, но като видя как я гледам, въздъхна: — Добре съм, Пърси. Хайде, няма време за почивка.

Беше права. Следващият час мина като в сън. Никога преди не се бях сражавал така — впусках се срещу легиони скитски дракони, повах десетки телхини с един удар, изпепелявах емпуси и събарях на земята полубогове. На тяхно място обаче мигом изникваха други.

С Анабет притичвахме от улица на улица, мъчехме се да запушим пробойните в отбранителната ни линия. Но твърде много от приятелите ни лежах ранени, а още повече бяха изчезнали.

Нощта преваляше, луната се издигаше все по-високо, а ние отстъпвахме метър по метър, докато накрая не стигнахме само на една пряка от „Емпайър Стейт Билдинг“. В един момент Гроувър се озова до мен, налагаше една жена-змия със сопата си. След това изчезна в мелето и мярнах Талия, която възпираше чудовищата с мощта на вълшебния си щит. Госпожа О’Лиъри изскочи от сенките, сграбчи един лестригон между зъбите и го метна във въздуха, все едно беше фризби. Анабет нахлупваше шапката си невидимка и се промъкваше в гърба на

врага. Щом някое чудовище се разпаднаше изведнъж, беше ясно, че Анабет е някъде наоколо.

Но всичко това не беше достатъчно.

— Нито крачка назад! — извика Кейт Гарднър вляво от мен.

Само че вече бяхме твърде малко. Входът към Олимп беше на шест метра зад мен. Обръч от смели лагерници, ловджийки и дриади охраняваха вратите. Замахвах и ръгах, унищожавях всичко пред очите си, но и аз бях уморен и не можех да бъда навсякъде едновременно.

Зад враговете ни, няколко преки на изток, блесна ярка светлина. Реших, че е изгревът. След това видях, че към нас идваше Кронос в златна колесница. Десетина лестригона крачеха пред нея с факли в ръце. Двама хиперборейци носеха черно-лилавите знамена. Господарят на титаните изглеждаше свеж и отпочинал, изпълнен с нови сили. Приближаваше се бавно, изчакваше да рухна от изтощение.

Анабет се появи до мен.

— Трябва да отстъпим до вратата. И да ги спрем там!

Беше права. Понечих да заповядам отстъпление, но в този миг се разнесе ловджийски рог.

Зовът заглуши шумотевицата от битката като пожарна сирена. Отвърнаха му още десетки рогове и песента им отекина в околните сгради.

Погледнах Талия, но тя се намръщи.

— Не са ловджийките — увери ме тя. — Ние всички сме тук.

— Тогава кой е?

Роговете се усилваха. Заради ехото ми беше трудно да преценя откъде идваха, но като че ли приближаваше цяла армия.

Страхувах се, че можеше да предизвестяват появата на още врагове, но армията на Кронос изглеждаше не по-малко изненадана от нас. Великаните свалиха пиките си. Скитските дракони съскаха озадачено. Дори и почетната стража на Кронос изглеждаше смутена.

Изведнъж вляво от нас стотици чудовища изпищяха в един глас. Целият северен фланг на Кронос се огъна към нас. Помислих си, че сме обречени, но те не ни нападнаха, а само профучаха край нас и се стовариха върху своите на южния фланг.

Роговете отново разтърсиха нощта. Въздухът потрепери. И пред нас изведнъж се появи цяла кавалерия, все едно изскачаше със светлинна скорост от хиперпространството.

— Супер! — обади се глас. — Купонът започва!

Дъжд от стрели прелетя над главите ни и се изсипа над врага, стотици чудовища се разпаднаха на прах. Стрелите не бяха обикновени, а във въздуха свистяха кошмарно с пронизително „иииии“. Към някои бяха прикрепени шарени лентички и гирлянди. Други, вместо върхове, имаха боксьорски ръкавици.

— Кентаври! — извика Анабет.

Карнавалните понита връхлетяха с пъстроцветна суматоха — шарени ризи, перуки с цветовете на дъгата, огромни слънчеви очила и изрисувани лица. По телата на някои лъщяха надписи от типа на: „Пони гони“ и „Долу Кронос“.

Стотици понита изпълниха улицата. Не смеех да повярвам на очите си, но пък ако бях на мястото на врага, тутакси щях да си плюя на петите.

— Пърси! — извика през морето диви кентаври Кронос. От кръста нагоре беше облечен с броня, в ръката си държеше лък и се усмихваше доволно. — Извинявай за закъснението!

— Остави приказките за после, пич! — обади се един кентавър. — Приказките — после, сега — мачкане на чудовища!

Вдигна голямата си пушка, изстрелваща боя, и за миг боядиса една хрътка от Подземното царство в яркорозово. Боята явно беше примесена с божествен бронз на прах или нещо подобно, тъй като чудовището веднага се превърна в розово-черен пудел.

— Карнавални понита! — изрева един кентавър. — Отрядът от Южна Флорида!

Някъде в другия край на битката му отвърна силен глас:

— Отрядът от Тексас!

— Хавай е най! — изкрещя трети.

По-прекрасно нещо не бях виждал в живота си. Армията на титаните се обърна и побягна, следвана от порой стрели, боя и бейзболни бухалки. Кентаврите стъпкваха всичко по пътя си.

— Спрете се, глупаци! — прогърмя Кронос. — Стойте и ааа!

Думите му преминаха в писък, тъй като един паникьосан хипербореец политна назад и седна върху него. Господарят на времето изчезна под гигантския син задник.

Преследвахме ги няколко преки и Хирон извика:

— Стой! Обещахте ми! Стойте!

Не беше лесно, но в крайна сметка заповедта му се разпространи наляво и надясно по фланга и кентаврите неохотно започнаха да спират.

— Хирон е прав — отбеляза Анабет, обърсвайки потта от челото си. — Ако ги преследваме, ще се разтеглим на твърде широк фронт. Трябва да се прегрупираме.

— Ама те...

— Не сме ги победили — прекъсна ме тя. — Но зората наближава. Поне спечелихме малко време.

Не ми харесваше, но знаех, че е права. Гледах как последните телхини се отдръпват към Ийст Ривър. След това се обърнах и поех към „Емпайър Стейт Билдинг“.

Организирахме защитната си линия на две преки от „Емпайър Стейт Билдинг“, където разположихме щаб квартирата си. Хирон обясни, че събратята му са изпратили представители от почти всички щати — четирийсет от Калифорния, двама от Роуд Айлънд, трийсет от Илинойс. Общо близо петстотин бяха откликнали на призива му, но въпреки големия им брой, не можехме да отбраняваме по-голям периметър от няколко преки.

— Ей, пич! — въздъхна един кентавър на име Лари. На тениската му пишеше „Големият шеф, Ню Мексико“. Беше по-забавно от миналогодишната ни среща във Вегас!

— Аха — обади се Оуен от Южна Дакота. Той беше облечен с черно кожено яке и носеше каска от Втората световна война. — Направо ги разпердушинихме!

Хирон го потупа по гърба.

— Добре се справихте, приятели, но не се заблуждавайте. Не бива да подценяваме Кронос. Защо не наминете през ресторанта на Западна Трийсет и трета да похапнете? Чух, че отрядът от Делауеър е намерил каска бира там.

— Бира!

Кентаврите препуснаха в галоп, като едва не се сблъскаха.

Хирон се усмихна. Анабет го прегърна здраво, а госпожа О'Лиъри го облиза по лицето.

— Оооо! — възропта той. — Достатъчно, стига! Да, и аз се радвам да те видя.

— Благодаря, Хирон — рекох. — Спаси ни.

Той сви рамене.

— Съжалявам, че се забавих толкова. Както знаеш, кентаврите са страшно бързи. Но събирането им на едно място не беше лесна задача. Понитата не са много организирани.

— А как преминахте през вълшебните граници около града? — попита Анабет.

— Те ни забавиха малко — призна Хирон, — но според мен тяхното предназначение е по-скоро да не допускат простосмъртните. Кронос не иска разни досадници да му се пречат по пътя към голямата победа.

— Значи и други подкрепления могат да минат през тях — рекох оптимистично.

Хирон поглади брадата си.

— Може, макар че не разполагаме с толкова време. Щом се прегрупира, Кронос ще атакува отново. Ако не беше елементът на изненадата...

Знаех какво имаше предвид. Кронос не беше победен. Нищо подобно. Искаше ми се да се надявам, че е бил смазан под гигантския задник на хипербореца, но бях наясно, че не е така. Щеше да се появи отново, най-късно вечерта.

— А Тифон? — попитах.

Лицето му помръкна.

— Боговете са изтощени. Вчера Дионис беше свален. Тифон смаза колесницата му и богът на виното падна някъде в Апалачите. Оттогава никой не го е виждал. Хефест също е въвн от играта. При сблъсъка отхвъркна с такава сила, че направи ново езеро в Западна Вирджиния. Ще се оправи, но в близко време няма как да помогне. Останалите продължават да се бият. Засега успяват да забавят настъплението на Тифон, но няма как да го спрат. Той ще стигне до Ню Йорк утре по това време. И щом с Кронос обединят силите си...

— В такъв случай имаме ли някакъв шанс? — попитах. — Няма как да издържим още един ден.

— Ще трябва — обади се Талия. — Ще се разпоредя да сложат нови капани пред барикадите.

Тя изглеждаше изтощена. Якето ѝ беше покрито с мръсотия и прах от разпаднали се чудовища. Въпреки това се надигна и уморено

закрачи към изхода.

— Ще отида да ѝ помогна — рече Хирон. — Освен това трябва да наглеждам братята си да не прекалят с бирата.

Според мен „прекаляването“ беше напълно в стила на понитата, но той препусна след Талия, а аз и Анабет останахме сами.

Тя почистваше ножа си от слугта на чудовищата. Хиляди пъти я бях виждал да го прави след битка, а не се бях замислял защо държи толкова на него.

— Поне майка ти е добре — рекох.

— Доколкото да се сражаваш с Тифон може да мине за „добре“.
— Тя прикова поглед в мен. — Пърси, дори и с помощта на кентаврите, започвам да си мисля...

— Знам. — Подозирах, че това може да е последният ни шанс да поговорим, а толкова много неща исках да ѝ кажа. — Хестия... Хестия ми показва...

— За Люк ли?

Сигурно всеки би се досетил, но въпреки това изведнъж заподозрях, че Анабет знаеше какво криех от нея. Може би и тя беше сънувала същите сънища.

— Да — потвърдих. — За теб, Талия и Люк. Как сте се срещнали. И после идването на Хермес в дома на Люк.

Анабет прибра ножа в канията.

— Люк се закле, че няма да допусне никой да ме нарани. Каза... Каза, че ще бъдем ново семейство и всичко ще се подреди по-добре.

Очите ѝ ми напомниха на седемгодишното момиченце на онази улица — ядосано, уплашено, отчаяно търсещо приятели.

— Говорих с Талия — рекох. — Страх я е...

— Че няма да мога да се изправа срещу Люк — рече тя тъжно.

Кимнах.

— И още нещо. Етан Накамура смята, че Люк е жив и може би дори се опитва да се пребори с Кронос за тялото си.

Анабет се опита да я прикрие, но аз видях пламналата в нея надежда.

— Не исках да ти го кажа — признах си.

Тя вдигна поглед към „Емпайър Стейт Билдинг“.

— Пърси, през целия ми живот ме е преследвало усещането, че всичко край мен постоянно се променя. Нямах нито един човек, на

когото да мога да разчитам.

Кимнах. Повечето полубогове имаха същата съдба.

— Избягах от вкъщи, когато бях на седем — продължи Анабет.
— Попаднах на Люк и Талия и смятах, че съм намерила ново семейство, но то почти веднага се разпадна. Искам да кажа... Мразя, когато хората ме предават, когато нещата са временни. Може би затова искам да стана архитект.

— За да построиш нещо дълготрайно — рекох. — Паметник, който да издържи хилядолетия.

Тя задържа погледа ми.

— Може би и това се дължи на най-големия ми недостатък.

Преди години, в Морето на чудовищата, Анабет ми беше казала, че най-големият ѝ недостатък е горделивостта — убеждението, че може да се справи по-добре от всеки друг. Дори бях зърнал най-голямата ѝ мечта, с която се бяха опитали да я прилъжат сирените — Анабет си беше представила майка си и баща си заедно пред един наново построен Манхатън, проектиран от самата нея. И Люк беше край тях, отново беше станал добър и я приветстваше у дома.

— Като че ли те разбирам — рекох. — Но Талия е права. Люк те е предавал вече толкова пъти. Той беше зъл още преди Кронос да завладее тялото му. Не искам да те нарани отново.

Анабет облиза устни. Досецах се, че едва се сдържаше да не ми се разкрещи.

— И ще ме разбереш, ако продължа да се надявам, че грешиш?

Отместих поглед. Знаех, че съм направил всичко по силите си, но въпреки това не се чувствах по-добре.

От другата страна на улицата децата на Аполон бяха организирали полева болница за ранените лагерници и ловджийки. Гледах как лечителите се трудят и си мислех колко малки са шансовете ни да задържим Олимп...

И изведнъж се озовах другаде.

Намирах се в дълъг тъмен бар с черни стени и неоновы реклами. Край мен беше пълно с възрастни. Над бара беше опънат плакат „Честит рожден ден, Боби Ърл!“. От колоните гърмеше кънтри. Едри мъже с джинси и работни ризи се тълпяха край бара. Сервитьорки разнасяха подноси с напитки и си крещяха. Едно от онези заведения, в които мама за нищо на света не би ме пуснала.

Бях в дъното на помещението, между вратата за тоалетната (която не миришеше особено приятно) и два стари автомата за игри.

— О, крайно време беше — измърмори мъжът, който стоеше пред едната от игралните машини. — Може да ми вземеш една диетична кола.

Той беше дебеличък, с шарена риза на жълто-черни петна, лилави шорти, маратонки и черни чорапи. Изглеждаше напълно не на място сред останалите. Носът му беше яркочервен. Къдравата му черна коса беше почти изцяло скрита от превръзка, явно някой яката го беше халосал по главата.

Премигах.

— Господин Д.!

Той въздъхна, без да отмества поглед от играта.

— Стига, Питър Джонсън! Колко време ще ти трябва, за да започнеш да ме разпознаваш веднага?

— Колкото и на вас, за да запомните името ми — отговорих. — Къде сме?

— Как къде? На партито за рождения ден на Боби Ърл — отвърна Дионис. — Някъде из прекрасната селска Америка.

— Чух, че Тифон ви е свалил от небето. Говори се, че при падането сте се потрошили.

— Загрижеността ти е трогателна. Да, наистина паднах. Адски болезнено. Всъщност част от мен все още е затрупана под петдесет метра камънак в една изоставена мина. Ще ми трябват още няколко часа, докато събера сили да се надигна. Но междувременно, съзнанието ми е тук.

— В бар? Пред игрален автомат?

— Време за забавления — рече той. — Не може да не си чувал, че винаги се появявам там, където има веселба. И затова мога да съществувам на много места едновременно. Единственият проблем беше да намеря някой купон. Едва ли си даваш сметка колко е сериозно положението, извън вашето изолирано царство на спокойствието в Ню Йорк...

— Царство на спокойствието?!?

— Но, повярвай ми, простосмъртните във вътрешността на страната са паникьосани. Тифон им е изкарал акъла. Малцина организират купони. Явно Боби Ърл и приятелите му, боговете, да ги

благословят, са малко бавно загаряващи. Все още не са схванали, че е дошъл краят на света.

— Значи... Всъщност аз не съм тук наистина, нали?

— Аха. След миг ще те изпратя обратно при незначителния ти смъртен живот, все едно нищо не се е случило.

— А защо изобщо ме доведохте?

Дионис изсумтя.

— О, не съм искал точно теб. Всеки от глупавите герои би свършил работа. Онова момиче, Ани...

— Анабет — обадох се.

— Както и да е — въздъхна той. — Повиках те на купона, за да ти предам едно предупреждение. Ние сме в опасност.

— Виж ти — подхвърлих саркастично. — Никога не би ми минало през ума. Благодаря.

Дионис се обърна и ми хвърли убийствен поглед, като за миг забрави за играта си. Червеният призрак глътна човечето.

— έρρε ες κόρακας!^[1] — изруга Дионис. — Ще ти извадя душата!

— Ама той е герой от игра, не е живо създание — отбелязах.

— Това не е оправдание! А ти проваляш играта ми, Джонсън!

— Джаксън.

— Както и да е. Слушай, положението е по-сериозно, отколкото си мислиш. Ако Олимп падне, не само че боговете ще изчезнат, а и всичко, свързано с нашето наследство, ще започне да се руши. Тъканта на смешната ви цивилизация...

От играта се разнесе мелодия, господин Д. мина на ниво 254.

— Ха! — извика той. — Видяхте ли сега, електронни хиени такива!

— Тъканта на цивилизацията... — подсказах.

— Да, да. Цялото ви общество ще се разпадне. Може би не веднага, но, помни ми думата, хаосът на титаните ще донесе края на западната цивилизация. Изкуството, законите, дегустацията на вино, музиката, видеоигрите, копринените ризи, рисуването по черно кадифе — всички неща, заради които си заслужава да се живее, ще изчезнат!

— В такъв случай, защо боговете не дойдат да ни помогнат? — попитах. — Трябва да обединим силите си, за да защитим Олимп. Забравете Тифон.

Той нетърпеливо щракна с пръсти.

— Забрави за диетичната ми кола!

— О, богове, колко сте досаден. — Отидох при сервитьорката и ѝ поръчах една кола. Писах я на сметката на Боби Ърл.

Господин Д. отпи голяма глътка. Не отделяше очи от екрана на играта.

— Истината, Пиер...

— Пърси.

— Истината е, другите богове никога не биха си го признали, но всъщност ние се нуждаем от вас, смъртните, за да спасите Олимп. Нали разбираш, ние сме проявление на вашата култура. Ако не вложите усилия сами да спасите Олимп...

— Също като Пан, който зависи от сатирите, за да спаси дивата природа.

— Да, нещо такова. Между нас да си остане, но боговете се нуждаят от героите. И винаги е било така. Иначе не бихме се грижили за дребните досадници като вас.

— Чувствам се поласкан, благодаря.

— Използвай това, на което те научих в лагера.

— И на какво сте ме научили?

— Ти си знаеш. Геройските техники и... Да! — Господни Д. стовари юмрук върху играта. — Последното ниво!

Погледна ме, в очите му искряха лилави огънчета.

— Доколкото си спомням, веднъж предсказах, че и ти ще се окажеш не по-малък егоист от другите герои. Това е шансът ти да ми докажеш, че съм сгрешил.

— Да, най-голямото ми желание на света е да се гордеем с мен.

— Трябва да спасиш Олимп, Педро! Остави Тифон на боговете и спаси нашия престол. Длъжен си да го направиш!

— Чудесно. Радвам се, че си поговорихме. Ако нямате нищо против, приятелите ми...

— Има и още нещо — обади се господин Д. — Кронос още не се е сдобил с пълната си мощ. Простосмъртното тяло е само стъпка към нея.

— И ние се досетихме за това.

— А досетихте ли се, че най-късно след ден Кронос ще изгори това простосмъртно тяло и ще приеме истинския си вид на господар на титаните?

— И това ще означава...

Дионис пхна нова монета в процепа.

— Знаеш какъв е истинският вид на боговете.

— Да. Погледнеш ли ги и изгаряш.

— Кронос ще е десет пъти по-могъщ. Ще може да те унищожи само с присъствието си. И щом го постигне, ще вдъхне сила на другите титани. Сега те са слабаки в сравнение с това, в което ще се превърнат. Освен ако не ги спрете. Светът ще се сгромоляса, боговете ще загинат и аз никога няма да превъртя тази тъпа игра!

Може би трябваше да се разтреперя от страх, но честно казано, вече бях толкова уплашен, че повече нямаше накъде.

— Сега вече мога ли да си тръгвам?

— И последно... Синът ми Полукс... Жив ли е?

Премигах.

— Доколкото знам, да.

— Ще съм ти благодарен, ако си остане жив. Миналата година загубих брат му Кастор...

— Помня. — Взрях се в него изненадано, Дионис изобщо не ми се вписваше в представата на любящ баща. Зачудих се дали и другите богове си мислеха в този миг за децата си. — Ще се постарая.

— Ще се постараяш — повтори Дионис. — Е, много успокояващо, няма що! Хайде, върви. Чакат те няколко гадни изненади, а аз трябва да победея Блинки!

— Гадни изненади?

Той махна с ръка и барът изчезна.

Озовах се обратно на Пето авеню. Анабет не беше помръднала. По нищо не личеше, че ме е нямало няколко минути.

Тя улови погледа ми и се намръщи.

— Какво?

— Ами... нищо.

Обърнах се към улицата, чудех се за какви гадни изненади беше споменал господин Д. Нима положението можеше да стане по-зле?

Погледът ми се спря на очукана синя кола. Капакът отпред беше надупчен, сякаш някой здравата беше млатил ламарината с чук. Целият настръхнах. Колата ми изглеждаше позната. Това беше „Тойота Приус“.

Тойотата на Пол!

Хукнах към нея.

— Пърси! — извика Анабет. — Къде отиваш?

Пол спеше зад волана. До него седеше мама. В главата ми беше пълна каша, не можех да мисля трезво. Как не ги бях забелязал досега? Бяха си стояли тук повече от ден, битката се беше вихрела край тях, а аз не им бях обърнал внимание.

— Сигурно са видели сините светлини в небето. — Натиснах дръжката, но вратата беше заключена. — Трябва да ги измъкна!

— Пърси — обади се нежно Анабет.

— Не мога да ги оставя тук! — разкрещях се като луд. Стоварих юмрук върху предното стъкло. — Трябва да ги преместя! Трябва...

— Пърси, успокой се! — Анабет махна на Хирон, който разговаряше с няколко кентаври малко по-надолу. — Може да бутнем колата в някоя странична уличка. Нищо няма да им стане.

Ръцете ми трепереха. След всичко, през което бях преминал през последните няколко дни, да видя родителите си така ме прекърши. Изведнъж се почувствах ужасно безсилен и глупав.

Хирон пристигна в галоп.

— Какво... О, богове! Ясно.

— Дошли са да ме търсят — рекох. — Мама явно е усетила, че става нещо.

— Най-вероятно — кимна той. — Спокойно, Пърси, те са добре. Единственото, с което можем да им помогнем, е да си свършим работата.

В този миг забелязах нещо на задната седалка на тойотата и сърцето ми подскочи. На мястото зад мама беше поставена висока около метър амфора, опасана с обезопасителния колан. Капакът беше привързан с кожена връвчица.

— Не може да бъде — прошепнах.

Анабет притисна длан към стъклото.

— Не може да бъде! Нали я остави в хотела?

— Заключена в касата — добавих.

Хирон също видя амфората и се ококори.

— Това не е ли...

— Делвата на Пандора.

Разказах му за срещата с Прометей.

— В такъв случай тя е твоя — рече мрачно той. — Ще те следва навсякъде и ще те изкушава да я отвориш. Ще се появява пред теб в миговете, в които си най-слаб.

Както сега. Когато гледах безпомощните си родители.

Представих си как се усмихва Прометей, който твърдеше, че иска да помогне на горките простосмъртни. „Пусни Елпис. Остави надеждата да си отиде и аз ще разбера, че сте готови да се предадете. Обещавам, че Кронос ще бъде милостив.“

Ядосах се. Извадих Въртоп и изризах стъклото на шофьорската врата, все едно беше от картон.

— Ще я освободим от скорост и ще ги избутаме настрани — рекох. — А глупавата делва ще я занесем на Олимп.

Хирон кимна.

— Чудесен план, Пърси. Но...

Изведнъж замълча. Отнякъде се разнесе бръмчене на машина, или по-точно боботене на хеликоптер.

За една обикновена понеделнишка сутрин в Ню Йорк това беше напълно нормално, но след двата дни тишина, боботенето на хеликоптера ми прозвуча като най-странния звук, който съм чувал. На няколко преки на изток, армията от чудовища се разкрясва доволно. Хеликоптерът беше граждански, боядисан в тъмночервено, с яркозелено голямо „Д“ отстрани. Надписът под него беше с дребни букви, но знаех какво гласеше: „Деър“.

Устата ми пресъхна. Погледнах Анабет, тя явно също беше познала логото. Лицето ѝ беше червено като хеликоптера.

— Какво прави тя тук? — извика ядосано. — Как е минала през преградите?

— Кой? — попита объркано Хирон. — Кой простосмъртен ще е толкова луд, че да...

Изведнъж хеликоптерът рязко се спусна напред.

— Магията на Морфей! — възкликна Хирон. — Пилотът е заспал!

Хеликоптерът рязко зави и се понесе към редица сгради. Дори и да не се блъснеше в тях, боговете на вятъра вероятно щяха да го свалят, за да не допуснат да се приближи до „Емпайър Стейт Билдинг“.

Бях като ударен от гръм, не можех да помръдна, но Анабет изсвири силно и отнякъде изскочи пегасът Гуидо.

— Май се нуждаете от услугите на един красив кон, госпожице?
— попита той.

— Хайде, Пърси — изръмжа Анабет. — Трябва да спасим приятелката ти!

[\[1\]](#) „Върви по дяволите“, буквално „Върви по гарваните“ (грц.).
— Бел.прев. [↑](#)

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

СПАСЕНИЕ С ИЗМАМА

Ако някога се наложи да пояснявам какво точно разбирам под думата „гадост“, ето какво ще отговоря: да яздя пегас към неуправляем хеликоптер. Ако Гуидо не беше майстор на летенето, перките щяха да ни накълцат на парчета.

Чувах как Рейчъл крещи вътре. По някаква причина тя не беше заспала, но пилотът лежеше проснат върху уредите за управление, като се поклащаше напред-назад, докато хеликоптерът се носеше странишком към една сграда.

— Някакви идеи? — попитах Анабет.

— Оставям ти Гуидо — рече тя.

— А ти какво ще правиш?

Вместо отговор, Анабет извика нещо на пегаса и той се спусна рязко надолу.

— Наведи се! — заповяда тя.

Минахме толкова близо до перките, че усетих как за секунди подрязаха връхчетата на косата ми. Анабет се протегна към вратата.

И тогава всичко се обърка.

Гуидо си удари крилото в машината. Пегасът рязко пропадна надолу и аз заедно с него, а Анабет увисна за дръжката на вратата.

Вцепених се от ужас. Докато Гуидо се носеше към земята, зърнах как Рейчъл издърпва Анабет в кабината.

— Дръж се! — извиках на пегаса.

— Крилото ми! — простена той. — Счупено е.

— Ще се справиш! — напругах се да си спомня какво ни учеше Силена в часовете за яздене на пегаси. — Отпусни крилото. Разпери го и се спускай плавно като хвърчило.

Падахме като камък към улицата от стотина метра височина. В последния миг Гуидо разпери криле. Мярнах вдигнатите към нас лица на кентаврите. След секунда вече бяхме на педя от повърхността,

прелетяхме двайсестина метра и се стоварихме на асфалта, като пегасът падна върху мен.

— Ау! — простена Гуидо. — Краката! Главата! Крилете!

Хирон дотича с торбичката си с лекарства и се зае да го прегледа.

Изправих се. Погледнах нагоре и сърцето скочи в гърлото ми.

Само след няколко секунди хеликоптерът щеше да се разбие в сградата.

И тогава се случи чудо. Хеликоптерът изведнъж се изправи, зави и увисна във въздуха. След това плавно започна да се спуска.

Стори ми се, че мина цяла вечност, но накрая той кацна трмаво наред Пето авеню. Погледнах през стъклото и не можах да повярвам на очите си: Анабет седеше на мястото на пилота.

Хукнах към машината, перките бавно забавяха въртенето си. Рейчъл отвори вратата и измъкна пилота. Тя беше облечена като за плаж — с шорти, тениска и сандали. Косата ѝ беше разрошена, лицето ѝ беше позеленяло от страх.

Анабет изскочи последна.

Взрях се в нея смаяно.

— Не знаех, че можеш да управляваш хеликоптер.

— И аз не знаех — отвърна тя. — Но нали татко е маниак по летенето. А и Дедал беше оставил някакви бележки за летателните машини. Рискувах и просто налучках кое копче за какво е.

— Спаси ми живота — обади се Рейчъл.

Анабет размърда раненото си рамо.

— Ами... Надявам се да не се повтори. Какво правиш тук, Деър? Не са ли те учили, че е опасно да навлизаш и зоната на бойните действия?

— Трябваше да дойда — Рейчъл хвърли поглед към мен. — Знаех, че Пърси е в опасност.

— Колко благородно! — изръмжа Анабет. — А сега ме извинете, имам няколко ранени приятели, за които трябва да се погрижа. Радвам се, че намина, Рейчъл.

— Анабет... — извиках след нея, но тя беше толкова ядосана, че не се обърна.

Рейчъл приседна на бордюра и захлупи лице.

— Съжалявам, Пърси. Не исках... Винаги прецаквам всичко.

Трудно ми беше да възразя, но пък се радвах, че е в безопасност. Потърсих с поглед Анабет, само че тя беше изчезнала в тълпата. Все още не можех да се съвзема от изненадата си — беше спасила живота на Рейчъл, беше приземила хеликоптера и след това си беше тръгнала, все едно не беше направила кой знае какво.

— Няма нищо — отвърнах, макар че не прозвуча искрено. — Какво съобщение ми носиш?

Тя се намръщи.

— Откъде знаеш за съобщението?

— Сънувах те.

Рейчъл като че ли не се изненада. Придърпа шортите си. Те бяха покрити с рисунки, което не беше необичайно за нея, но някои от драсканиците ми бяха познати: гръцки букви, изображения от лагерните мъниста, скици на чудовища и богове. Нямах представа откъде беше разбрала за тях. Тя не беше стъпвала нито на Олимп, нито в лагера.

— И аз имах видения — прошепна тя. — Не просто виждах през мъглата, а... друго беше. Рисувах разни неща, пишех...

— На старогръцки — обадох се. — Знаеш ли какво означават?

— Затова исках да говоря с теб. Надявах се... ако беше дошъл с нас на Карибите, да ми помогнеш да разбера какво става с мен.

Погледна ме умоляващо. Лицето ѝ беше изгоряло от слънцето. Носът ѝ се белеше. Все още не можех да преодолеея шока си, че я виждах пред себе си от плът и кръв. Беше накарала родителите си да прекъснат почивката си, беше се съгласила да отиде в омразния лицей, беше навлязла с хеликоптер наскреде чудовищна битка и всичко това само за да дойде при мен. По свой си начин тя беше смела не по-малко от Анабет.

Но виденията ѝ ужасно ме плашеха. Може би това се случваше с всички простосмъртни, които можеха да виждат през мъглата. Само че мама никога не се беше държала така. Думите на Хестия отекваха в главата ми: „Мей Кастелан не знаеше кога да спре. И накрая видя твърде много.“

— Рейчъл — рекох, — за съжаление нямам представа. Може да попитаме Хирон...

Тя потрепери, все едно ѝ бяха пуснали ток.

— Пърси, ще се случи нещо. Измама, която ще свърши със смърт.

— За какво говориш? Чия смърт?

— Не знам. — Рейчъл се огледа притеснено. — Не го ли усещаш?

— Това ли беше съобщението, което искаше да ми предадеш?

— Не. — Тя се поколеба. — Съжалявам. Сигурно звучи като луда. Това току-що ми дойде. Съобщението, което написах на пясъка, беше друго. В него се споменавахе името ти.

— Персей — спомних си аз. — На старогръцки.

Рейчъл кимна.

— Не знам какво означава. Но съм сигурна, че е важно. Трябва да го чуеш. То гласи: „Персей, ти не си геройт“.

Зяпнах я, все едно ми беше зашлевила шамар.

— Изминала си хиляди километри, за да ми кажеш, че не съм геройт?

— Важно е — настоя тя. — Това има значение какво ще направиш.

— Не съм геройт от пророчеството? Не съм геройт, който ще победи Кронос? Какъв е смисълът?

— Съжалявам, Пърси. Не знам нищо повече. Трябваше да ти го кажа, защото...

— Е! — при нас се появи Хирон. — Това трябва да е госпожица Деър?

Едва не го изгоних, но се сдържах. Борех се да се овладеея. Все едно в мен отново се беше развихрил ураган.

— Хирон, това е Рейчъл Деър — рекох. — Рейчъл, Хирон е моят учител.

— Здравейте — обади се унило Рейчъл. Изобщо не изглеждаше изненадана, че Хирон е кентавър.

— Вие сте будна, госпожице Деър — отбеляза той. — И въпреки това сте простосмъртна, нали?

— Да — отвърна тя тъжно. — Пилотът заспа веднага, щом прекосихме реката. Не знам защо останах будна. Може би защото трябваше да дойда да предупредя Пърси.

— Да предупредите Пърси?

— Тя вижда разни неща — обадох се аз. — Рисува и пише на старогръцки.

Хирон вдигна вежди.

— Така ли? Разкажете ми, моля.

Рейчъл повтори това, което вече ми беше казала.

Кентавърът поглади брадата си.

— Госпожице Деър... Трябва да поговорим.

— Хирон — прекъснах го аз, тъй като изведнъж в главата ми изникна ужасната картина от случилото се в лагера през деветдесетте и писъка на Мей Кастелан от таванското помещение. — Можеш да помогнеш на Рейчъл, нали? Да я предупредиш, че трябва да внимава. Да не прекалява.

Опашката му притеснено се мятеше насам-натам.

— Да, Пърси. Ще се постарая да разбера какво става и да посъветвам госпожица Деър, но това ще отнеме известно време. Междувременно ти трябва да си починеш. Преместихме колата с родителите ти на безопасно място. Засега врагът като че ли се въздържа от нови атаки. Разпънахме походни легла в „Емпайър Стейт Билдинг“. Иди да подремнеш малко.

— Всички ме пращат да спя — измърморих недоволно. — Не се нуждая от сън.

Хирон се насили да се усмихне.

— Поглеждал ли си се скоро в огледалото, Пърси?

Сведох поглед към дрехите си, които бяха обгорени, разкъсани и мръсни от безбройните схватки през нощта.

— Изглеждам като плашило — признах. — Но мислиш ли, че ще успея да заспя?

— Сега си неуязвим в битките, но заради това тялото ти се уморява по-бързо — отвърна той. — Спомням си Ахил. Когато не се биеше, спеше. Подремваше по два пъти на ден. Имаш нужда от почивка, Пърси. Ти си единствената ни надежда за победа.

Едва не отговорих: „Да бе, да! Друг път!“. Според Рейчъл дори не бях геройт. Но изражението в очите на Хирон подсказваше, че няма да приеме отказ.

— Добре — въздъхнах. — Оставям ви да си говорите.

Поех уморено към „Емпайър Стейт Билдинг“. След няколко крачки се спрях и хвърлих поглед назад. Хирон и Рейчъл мрачно

разговаряха, все едно обсъждаха приготовления за нечие погребение.

Във фоайето намерих едно празно походно легло и се стоварих в него. Бях сигурен, че няма да успея да заспя, но след секунда очите ми се затвориха.

В съня си се озовах отново в градината на Хадес. Господарят на мъртвите крачеше напред-назад, като демонстративно беше вдигнал ръце да запуши ушите си, а Нико вървеше след него и оживено обясняваше нещо.

— Длъжен си да го направиш! — настояваше Нико.

Деметра и Персефона седяха зад тях на маса, подредена за закуска. И двете богини изглеждаха отегчени. Деметра сипа овесени ядки в четири големи купи. Персефона си играеше с украсата, като превръщаше цветовете от червени в жълти и после в червени на жълти точки.

— Нищо не съм длъжен! — Очите на Хадес мяхаха мълнии. — Аз съм бог!

— Татко — рече Нико, — ако олимпийците бъдат победени, безопасността на твоя дворец няма да има никакво значение. И ти ще изчезнеш.

— Аз не съм олимпиец — изръмжа Хадес. — Роднините ми ясно го показаха!

— Олимпиец си — настоя Нико. — Независимо дали ти харесва, или не.

— Нали видя какво направиха с майка ти? — попита Хадес. — Зевс я уби. А сега ти искаш да им помогна? Заслужили са си го.

Персефона въздъхна. Разсеяно докосваше сребърните прибори и ги превръщаше в рози.

— Моля ви, не може ли да не говорите отново за тази жена?

— Знаеш ли какво ще се отрази добре на момчето? — измърмори замислено Деметра. — Да го пратим да поработи на село.

Персефона въздъхна.

— Мамо...

— Шест месеца зад плуга. Физическият труд калява характера!

Нико се изпречи пред баща си.

— Майка ми е знаела колко е важно семейството. Затова не е искала да ни изостави. Не можеш ей така да обърнеш гръб на

роднините си само защото са направили нещо ужасно. Ти си постъпвал по същия начин с тях!

— Но Мария е мъртва! — напомни му Хадес.

— Не можеш да се цепиш от останалите богове!

— Правя го вече хиляди години.

— И чувстваш ли се по-добре? — попита Нико. — Проклятието, което си изрекъл над оракула, помага ли ти с нещо? Озлоблението е нашият най-голям недостатък. Бианка ме предупреди за това и е права.

— Това се отнася за простосмъртните! Аз съм безсмъртен и всемогъщ! Няма да помогна на другите богове, дори и да дойдат да ме молят! И Пърси Джаксън да падне на колене и...

— И ти си отхвърлен като мен! — извика Нико. — Престани да се гневиш за това и поне веднъж направи нещо полезно. Това е единственият начин да започнат да те уважават.

В дланта на Хадес бликна черен огън.

— Хайде, давай! — подкани го синът му. — Унищожи ме. Точно това биха очаквали другите богове от теб. Докажи им, че са прави.

— Да, моля те — обади се Деметра. — Нека млъкне най-сетне!

Персефона въздъхна.

— Ох, не знам. Май предпочитам да участвам в сраженията, отколкото да изям още една купа овесени ядки. Тук е толкова скучно.

Хадес изрева ядосано. Огнената топка се стовари върху едно сребристо дърво досами Нико и то се превърна в локва течен метал.

Сънят ми се промени.

Озовах се пред сградата на ООН, на около километър североизточно от „Емпайър Стейт Билдинг“. Армията на титаните беше заела целия комплекс на ООН. По пилоните за знамена висяха ужасяващи трофеи — шлемове и брони на победени лагерници. По Първо авеню великани остреха топорите си. Телхини поправяха брони в импровизирани ковачници.

Кронос крачеше ядосано по площада и размахваше ятагана си, така че телохранителите му от скитски дракони постоянно отскачаха настрани. Етан Накамура и Прометей стояха наблизко, но на безопасно разстояние от него. Етан смутено въртеше кожения ремък на щита си, Прометей изглеждаше спокоен, както винаги.

— Мразя това място! — изръмжа Кронос. — Обединените нации. Като че ли човечеството може да бъде обединено. Напомнете

ми да срина тази сграда, когато превземем Олимп.

— Добре, господарю. — Прометей се усмихна, все едно гневът на Кронос му беше смешен. — Да сринем ли и конюшните в Сентрал парк? Зная колко ви дразнят конете.

— Не ми се подигравай, Прометей! Проклетите кентаври ще съжаляват, че се намесиха. Ще нахраня хрътките от Подземното царство с тях, като се почне с моя син, онова недоносче Хирон.

Прометей сви рамене.

— Това недоносче изби цял отряд телхини със стрелите си.

Кронос замахна с ятагана и преряза един от пилоните. Знамето на Бразилия падна върху войниците и пилонът смаза един скитски дракон.

— Ще ги унищожим! — изрева Кронос. — Време е да пуснем дракона! Накамура, върви.

— Слушам, господарю. По залез?

— Не! Веднага! — отвърна Кронос. — Защитниците на Олимп са уморени. Една нова атака ще ги изненада. Освен това, знаем, че не могат да се справят с този дракон.

Етан го погледна объркано.

— Господарю?

— Няма значение, Накамура. Изпълни заповедта. Искам Олимп да е в руини, преди Тифон да стигне до Ню Йорк. Ще разгромим боговете!

— А вашата почивка, господарю? — плахо попита Етан.

Кронос вдигна пръст и той застина.

— Мислиш ли — изсъска титанът, — че се нуждае от почивка?

Етан не отговори. Нямаше как да го направи, когато времето около него беше спряло.

Кронос щракна с пръсти и Етан се размърда.

— Скоро няма да имам нужда от това тяло — изръмжа титанът. — Няма да почивам, след като победата е толкова близо. Върви!

Етан уплашено хукна.

— Опасно е, господарю — обади се Прометей. — Не прибързвайте.

— Да прибързвам ли? Три хиляди години гния в Тартар, а ти ме съветваш да не прибързвам? Само да ми падне Пърси Джаксън! Ще го накълцам на хиляди парчета!

— На три пъти се сблъскахте с него — изтъкна Прометей. — Винаги сте казвали, че е под достойнството на титан да се сражава с простосмъртен. Чудя се дали смъртният, чието тяло сте заели, не влияе на преценката ви в този случай.

Кронос впи златистите си очи в него.

— Опитваш се да ме изкараш слаб?

— Не, господарю. Просто исках да кажа...

— Да не би да искаш да се отречеш от клетвата си за вярност? — прекъсна го Кронос. — Може би вече ти липсват предишните ти съюзници? Да не предпочиташ да минеш отново на страната на боговете?

Прометей пребледня.

— Не се изразих правилно, господарю. Заповедите ви ще бъдат изпълнени.

Обърна се към войниците и изкрещя:

— Пригответе се!

Чудовищата се раздвижиха.

Изад сградата на ООН се разнесе гневен рев, който разтърси града. Драконът се беше събудил. Звукът беше толкова ужасен, че ме събуди и аз осъзнах, че се чуваше и тук, в „Емпайър Стейт Билдинг“, въпреки голямото разстояние.

Гроувър стоеше до мен и смутено се заслушваше.

— Какво беше това?

— Нова атака — отвърнах. — Този път загазихме яко.

Хижата на Хефест беше свършила запасите си от гръцки огън. Лагерниците от хижата на Аполон и ловджийките нямаха стрели. Вече бяхме поели толкова амброзия и нектар, че не смеехме да отпием и глътка повече.

Всичко на всичко бяхме шестнайсет лагерници, петнайсет ловджийки и петима сатири. Останалите бяха намерили убежище на Олимп. Понитата се олюляваха и се хилеха, от тях лъхаше на бира. Тексасците и колорадците си бяха направили състезание по удряне на глави. Тези от Мисури се караха със събратята си от Илинойс. По-вероятно беше да се сбият помежду си, отколкото да се изправят заедно срещу врага.

Хирон се появи с Рейчъл на гърба си. Подразних се леко, тъй като той рядко позволяваше някой да го яхне и никога досега не беше оказвал тази чест на простосмъртен.

— Виденията на приятелката ти ще са ни от полза, Пърси — рече той.

Рейчъл се изчерви и смотолеви:

— Не знам как става, просто се появяват в главата ми.

— Срещу нас ще изпратят дракон — продължи Хирон. — Лидийски дракон, по-точно. Най-старият и най-опасен дракон на света. Зяпнах я.

— Как го разбра?

— Не знам — повтори Рейчъл. — Но този дракон има определена съдба. Ще бъде убит от дете на Арес.

Анабет кръстоса ръце.

— А това откъде го знаеш?

— Просто го видях. Не мога да обясня.

— Да се надяваме, че грешиш — рекох. — Защото в момента при нас няма нито едно дете на Арес...

В този миг през ума ми мина една толкова ужасна мисъл, че изругах на старогръцки.

— Какво? — попита Анабет.

— Шпионина... Кронос каза: „Знаем, че не могат да се справят с този дракон“. Шпионинът го е осведомил, че хижата на Арес не е с нас. И Кронос нарочно е подбрал чудовище, което няма как да победим.

Талия се намръщи.

— Само да ми падне в ръчичките този шпионин и ще съжалява, че се е родил. Може да пратим някого в лагера.

— Вече го направих — обади се Хирон. — Блекджак тръгна преди малко. Но щом Силена не е успяла да убеди Клариса, пегасът едва ли има шанс.

Разнесе се страшен рев. Прозвуча съвсем близо.

— Рейчъл — рекох, — влез вътре.

— Искам да остана.

Сянка затъмни слънцето. Драконът се спусна по небостъргача от другата страна на улицата. Изрева отново и стъклата на стотици прозорци се пръснаха на парчета.

— Всъщност — прошепна Рейчъл — ще се прибера вътре.

Нека ви обясня: има дракони и дракони.

Драконите от древногръцката митология са с няколко хилядолетия по-стари от западните си събратя и много по-големи. Приличат на огромни змии. Повечето нямат криле. Нито пък издишат огън (макар че някои го правят). Всички са отровни. Невероятно силни са, а люспите им са по-здрави и от титан. Погледът им може да те парализира — не да те вкамени, както прави Медуза, а да те вкочани в състояние на: „О, богове, тази огромна змия ще ме изяде!“, което е почти също толкова зле.

В лагера имахме специални уроци за битка с дракони, но нищо на света не може да те подготви за сблъсък със змия, дълга петдесет метра, със сияйни като прожектори жълти очи и уста, пълна с остри като бръснач зъби, предназначени за сдъвкване на слонове, дебела колкото училищен автобус, която се спуска от покрива на небостъргач.

При вида на дракона, едва не ми домъчня за летящата свиня.

Междувременно армията на Кронос напредваше по Пето авеню. Бяхме се постарали да избутаме настрани колите, за да запазим живота на спящите простосмъртни, но това само улесни приближаването на враговете ни. Понитата размахваха притеснено опашки. Хирон галопираше нагоре-надолу покрай тях, опитваше се да им вдъхне смелост, окуражаваше ги да мислят за победа и бира, но според мен те всеки миг щяха да се паникьосат и да побегнат.

— Аз ще се заема с дракона. — Думите ми прозвучаха като неуверен шепот и затова повторих по-силно. — АЗ ЩЕ СЕ ЗАЕМА С ДРАКОНА! Не отстъпвайте нито крачка!

Анабет застана до мен. Беше придърпала шлема си надолу, но виждах, че очите ѝ бяха зачервени.

— Ще ми помогнеш ли? — попитах.

— Нали все това правя — отвърна тя нещастно. — Помагам на приятелите си.

Чувствах се като най-долна отрепка. Искях да я придърпам настрани и да ѝ обясня, че не съм искал Рейчъл да идва тук, че не съм виновен, но нямахме време.

— Сложи си шапката-невидимка — рекох. — Търси пролуките в бронята му, докато аз отвличам вниманието му. И се пази!

Подсвирнах силно.

— Госпожа О'Лиъри, тук!

— Баф!

Хрътката от Подземното царство прескочи линията кентаври и ме близна по лицето. Долових подозрителен аромат на пица.

Извадих меча и зачакахме чудовището.

Драконът беше три етажа над нас, спускаше се странишком по небостъргача и оглеждаше разположението на силите ни. Когато усетиха змийския му поглед, кентаврите застиваха от страх.

От север врагът се стовари върху понитата и отбраната ни се пречупи. Драконът погълна три кентавъра от калифорнийския отряд на една хапка.

Госпожа О'Лиъри се изстреля във въздуха — смъртоносна черна сянка със зъби и нокти. По принцип, устремена в скок хрътка от Подземното царство е ужасяваща гледка, но в сравнение с чудовището тя приличаше на детска плюшена играчка.

Ноктите ѝ се плъзгаха по люспите, без да го наранят. Опита се да захапе гърлото му, но зъбите ѝ не успяха да пробият кожата. Тежестта ѝ обаче беше достатъчна, за да го свали от фасадата на небостъргача. Той политна трмаво, стовари се на тротоара и там хрътката и змията се преплетоха на кълбо. Драконът се опита да захапе госпожа О'Лиъри, но тя беше твърде близо до устата му. Навсякъде летеше отрова, от която кентаври и чудовища се разпадаха на прах, но госпожа О'Лиъри някак си успяваше да я избегне, подскачаше пред змийската глава, хапеше и дращеше.

— Ааааа! — изкрещях и забих Въртоп в ляното око на чудовището. Прожекторът угасна. Драконът изсъска и се дръпна, за да замахне за нов удар. Претърколих се настрани и вместо мен, чудовището отхапа парче от асфалта с размерите на плувен басейн. Обърна към мен здравето си око и аз се съсредоточих върху зъбите му, за да не застина от ужас. Госпожа О'Лиъри се мъчеше да отвлече вниманието му. Скочи на главата му, дращеше и ръмжеше и приличаше на някаква ядосана черна перука.

Битката не вървеше добре. Кентаврите се огънаха под щурма на великаните и демоните. В морето от тела тук-там се мяркаше оранжева тениска с логото на лагера, но след миг бързо изчезваше. Свистяха

стрели. Избухваха пожари. Схватките се пренасяха от другата страна на улицата пред входа на „Емпайър Стейт Билдинг“. Бяхме принудени да отстъпим.

Изведнъж Анабет се появи на главата на дракона. Шапката-невидимка се свлече от главата ѝ и се видя как тя забива ножа си в пролука между люспите.

Драконът изрева. Изви се назад рязко и Анабет отхвъркна.

Стигнах до нея в мига, в който се стовари на земята. Извлякох я настрани, а чудовището пречупи уличния стълб, до който бяхме допреди секунда.

— Благодаря — рече тя.

— Нали ти казах да се пазиш!

— Да, ама... Наведи се!

Беше неин ред да ме спаси. Събори ме и зъбите на чудовището щракнаха над главата ми. Госпожа О'Лиъри скочи самоотвержено върху муцуната на дракона, за да привлече вниманието му, и ние се изтърколихме настрани.

През това време нашите се бяха оттеглили до вратите на „Емпайър Стейт Билдинг“ и там врагът ги беше заобиколил.

Нямахме избор. Отникъде не идваше помощ. С Анабет трябваше да отстъпим, преди да пресекат пътя ни към Олимп.

В този миг от юг се разнесе грохот. В Ню Йорк рядко се чуваше подобен звук, но го познах веднага: тропот на колесница.

Момичешки глас изкрещя:

— Арес!

Десетина бойни колесници се врязаха в армията от чудовища. На всяка от тях се развяваше червено знаме с глава на див глиган. Теглеха ги двойки скелети на коне с гривии от пламък. Трийсетина отпочинали бойци с лъснати брони и пламнали от омраза очи извадиха оръжията си и пред нас изникна щръкнала смъртоносна стена от насочени напред копия.

— Хижата на Арес! — възкликна смаяно Анабет. — Откъде е разбрала Рейчъл?

Нямах отговор. Начело на отряда беше момиче в позната червена броня, лицето ѝ беше скрито зад шлем с изображението на див глиган. Държеше високо вдигнато копие, по което пробягваха искри. Клариса

беше дошла да ни помогне. Половината колесници се нахвърлиха на врага, а Клариса поведе другите шест срещу дракона.

Чудовището се дръпна и отхвърли госпожа О'Лиъри. Горката ми хрътка литна във въздуха, удари се в небостъргача и изквича. Изтичах да ѝ помогна, а змията се обърна да посрещне новата заплаха. Макар че имаше само едно око, кръвожадният ѝ поглед смрази кочияшите на две от колесниците и те отклониха конете към подредените встрани коли. Другите четири колесници продължиха напред. Драконът оголи зъби и след миг в устата му заблестяха забити копия от божествен бронз.

— Хсссс! — изсъска чудовището, което вероятно на драконски означаваше „Оооо!“.

— Арес, при мен! — извика Клариса. Гласът ѝ ми се стори по-висок от обичайното, но това беше напълно обяснимо в тази ситуация.

От другата страна на улицата, пристигането на шестте колесници разпали нова надежда у понитата. Те наизскачаха от вратите на „Емпайър Стейт Билдинг“ и погнаха врага.

Колесницата на Клариса обикаляше около дракона. Копия се чупеха в кожата на чудовището. Конските скелети бълваха огън и цвилеха. Още две колесници се преобърнаха, но бойците скочиха на крака, извадиха мечове и атакуваха. Забиваха върховете на оръжията си в процепите между люспите, отскачаха и се навеждаха, за да избегнат отровните пръски, все едно цял живот бяха тренирали за този сблъсък и всъщност точна така си и беше.

Никой не би могъл да отрече смелостта на децата на Арес. Клариса беше най-отпред, размахваше копие си в лицето на дракона, опитваше се да го забие в другото око. Но нещата не вървяха добре. Чудовището глътна един от лагерниците на Арес, отхвърли настрани друг и оля с отрова трети, който панически побягна, когато бронята му започна да се топи.

— Трябва да им помогнем — заяви Анабет.

Беше права. Отърсих се от изненадата и се надигнах. Госпожа О'Лиъри се опита да стане и отново изскимтя. Една от лапите ѝ кървеше.

— Стой тук, момиче — заповядах. — Вече направи достатъчно.

С Анабет скочихме на гърба на дракона и хукнахме към главата му, като се опитвахме да отвлечем вниманието му от Клариса.

Нейните братя и сестри го засипваха с копия, но повечето от тях се чупеха, без да го наранят. Няколко се бяха забучили между зъбите му и когато драконът стисна здраво челюсти, устата му се напълни с каша от зелена кръв, жълта пенлива отрова и изпочупени на трески копия.

— Давай, ще успееш! — извиках на Клариса. — Предречено е, че дете на Арес ще го победи!

Заради шлема се виждаха само очите ѝ, но това беше достатъчно да усетя, че нещо не беше наред. В сините ѝ очи искреше страх. Клариса не знаеше какво е страх. А и очите ѝ не бяха сини.

— Арес! — извика тя със странен тънък глас. Наведе копието и атакува отново.

— Не — прошепнах, — недей!

Чудовището сведе глава към нея и — едва ли не презрително — изплю отрова право в лицето ѝ.

Тя изпищя и падна.

— Клариса!

Анабет скочи от гърба на чудовището и изтича при нея, а останалите от хижата на Арес се опитаха да защитят предводителката си. Забих Въртоп в пролуката между две люспи и успях да привлека вниманието на дракона.

Той се изви и ме събори, но се приземих на краката си.

— Хей, тъп червей такъв! Хвани ме! Ето ме!

През следващите няколко минути пред себе си виждах само зъби. Подскачах и отстъпвах, избягвах отровните пръски, но не успях да нараня чудовището.

В крайчеца на полезрението си зърнах как на Пето авеню се приземява летяща колесница.

Някой изтича към нас. Разтреперан от мъка момичешки глас извика:

— Проклета да си! Защо го направи?

Осмелих се да извърна глава да погледна и за момент си помислих, че съм полудял. Клариса лежеше на земята. Бронята ѝ димеше от отровата. Анабет и другите деца на Арес се опитваха да свалят шлема ѝ. До тях беше коленичило разплакано момиче с тениска с логото на лагера. И това момиче беше... Клариса.

Прилоша ми. Как не го бях забелязал? Момичето с бронята на Клариса беше много по-слабо и по-ниско. Но защо изобщо се беше направило на дъщерята на Арес?

Бях така зашеметен, че драконът едва не ме схруска. В последната секунда се наведох и звярът заби главата си в тухлена стена.

— ЗАЩО? — повтори ядосано истинската Клариса и прегърна другото момиче, докато останалите продължаваха да се мъчат да свалят покрития с отрова шлем.

Крис Родригес дотича от летящата колесница. Той и Клариса явно бяха поели след лагерниците на Арес, които по погрешка бяха последвали другото момиче, вземайки го за своята предводителка. Но въпреки това не разбирах какво ставаше.

Драконът измъкна главата си от тухлената стена и изрева гневно.

— Пази се! — извика Крис.

Но вместо да се обърне към мен, драконът се насочи към Крис. Оголи зъби и изсъска.

Истинската Клариса вдигна глава към него. В очите ѝ пламна изпепеляваща омраза. Само веднъж бях виждал подобен поглед. Баща ѝ Арес беше изглеждал по същия начин, когато се сражавахме.

— Смърт ли искаш? — изкрещя Клариса. — Ела тогава!

Грабна копие от ръката на падналото момиче и както си беше, без броня и без щит, атакува дракона.

Опитах се да се приближа да помогна, но Клариса беше бърза като светкавица. Отскочи настрана, за да избегне удара на чудовището, което обжари земята в нозете ѝ. След това скочи на главата му и заби копие си в здравето му око с такава сила, че счупи дръжката му и изпразни целия заряд на вълшебното оръжие.

Въздухът наоколо заискря от електричество, цялото тяло на чудовището потрепери. Клариса скочи на земята и се изтърколи на тротоара, а от устата на дракона блъвна пушек. Плътта му се стопи и от него остана само един празен тунел от непробиваеми люспи.

Всички се взираха смаяно в Клариса. За първи път виждах някой да побеждава сам срещу толкова огромно чудовище. Но Клариса не ни обърна внимание. Изтича обратно при раненото момиче, което беше откраднало бронята ѝ.

Анабет беше успяла да свали шлема. Събрахме се край нея — лагерниците на Арес, Клариса, Анабет и аз. Битката продължаваше по Пето авеню, но за нас като че ли не съществуваше нищо извън малкия ни кръг около падналото момиче.

Красивото ѝ лице беше обгорено от отровата. Знаех, че нектарът и амброзията нямаше да я спасят.

„Нещо лошо ще се случи — отекнаха в главата ми думи те на Рейчъл. — Измама, която ще завърши със смърт!“

Сега вече знаех какво означаваше това и кой беше повел хижата на Арес в битката.

Взирах се в лицето на умиращата Силена Берегард.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

СЯДАМ НА ГОРЕЩИЯ СТОЛ

— Защо го направи? — попита Клариса, която беше положила главата на Силена в скута си.

Дъщерята на Афродита се опита да преглътне, устните ѝ бяха изсъхнали и напукани.

— Ти... отказа. Останалите... щяха да последват само теб.

— И затова си откраднала моята броня! — възкликна смаяно Клариса. — Изчакала си с Крис да застанем на пост, задигнала си бронята ми и си се престорила на мен. — Обърна се към братята и сестрите си и ги изгледа мрачно. — И никой ли не забеляза измамата!?

Лагерьниците от хижата на Арес изведнъж проявиха засилен интерес към върховете на ботушите си.

— Не ги вини — прошепна Силена. — Те искаха да повярват... че си ти.

— Глупаво момиче — изхлипа Клариса. — Защо се изправи срещу дракона?

— Аз съм виновна за всичко — отвърна Силена, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Драконът, смъртта на Чарли... целият лагер...

— Млъкни! — прекъсна я Клариса. — Не е вярно.

Силена разтвори юмрук. В дланта ѝ проблесна сребърна гривна с ятаган — знакът на Кронос.

Като че ли леден юмрук стисна сърцето ми.

— Ти си била шпионинът!

Силена се опита да кимне.

— Преди... преди да тръгна с Чарли, Люк беше много мил с мен. Той беше... толкова очарователен. Красив. После вече не исках да му помагам, но той заплаши да ме издаде. Обеща... Обеща, че ако продължа да му давам информация, ще спася живота на много хора. Че по-малко ще загинат. Каза, че Чарли няма да пострада. Излъга ме.

Улових погледа на Анабет. Тя беше пребледняла като платно. Изглеждаше така, все едно земята под краката ѝ изведнъж се беше

разтворила в бездънна пропаст.

Зад нас сраженията продължаваха.

Клариса извика ядосано на братята и сестрите си:

— Вървете да помогнете на кентаврите! Не допускате врага до вратите. Марш!

Те хукнаха към битката.

Силена с мъка си пое дъх.

— Простете ми.

— Няма да умреш! — заяви Клариса.

— Чарли... — Силена вече беше на милиони километри от нас.

— Виждам Чарли...

Това бяха последните й думи.

Клариса я прегърна и заплака. Крис сложи ръка на рамото й.

Накрая Анабет затвори очите на дъщерята на Афродита.

— Трябва да излезем срещу врага — рече тя с разтреперан глас.

— Силена жертва живота си, за да ни помогне. Трябва да го направим заради нея.

Клариса подсмръкна и издуха носа си.

— Тя беше истински герой! Само да чуя някой да каже друго, ясно ли ви е?

Кимнах.

— Хайде, Клариса.

Тя грабна меч на един от повалените си братя.

— Кронос ще си плати за това!

Ще ми се да кажа, че прогоних врага от „Емпайър Стейт Билдинг“. Истината обаче е, че Клариса сама свърши всичката работа. Макар да беше без броня и без копието си, тя беше като истински демон. Подкара колесницата си право към армията на титаните и прегази всичко по пътя си.

Примерът ѝ беше толкова заразителен, че дори и изплашените кентаври се обърнаха и контраатакуваха. Ловджийките събираха стрели от повалените и засипваха врага със залп след залп. Лагерниците от хижата на Арес сечаха на воля, както само те си знаеха. Чудовищата отстъпиха към Трийсет и пета улица.

Клариса се върна до дракона и прекара здраво въже през гнездата на очите му. Шибна конете, колесницата се издигна във въздуха и

повлече след себе си трупа като някой от онези хартиени дракони, които китайците изнасят на улицата за своята Нова година. Препусна след чудовищата, крещеше обиди и ги предизвикваше да се изправят срещу нея. Цялото ѝ тяло сияеше, въздухът около нея проблясваше озарен в червено.

— Благословията на Арес — рече Талия. — За първи път го виждам.

За миг Клариса беше непобедима като мен. Армията на титана я обсипваше с копия и стрели, но те не достигаха до нея.

— АЗ СЪМ КЛАРИСА ДРАКОНОУБИЙЦАТА — изрева тя. — Ще ви изстребя до крак! Къде е Кронос? Дайте го насам! Или го е страх?

— Клариса! — извиках. — Престани! Върни се!

— Къде се криеш, господарю на титаните? — продължи тя. — Хайде, ела!

Не получи отговор. Скитските дракони се подредиха зад стена от щитове, а Клариса продължи да обикаля по Пето авеню и да ги засипва с подигравки и обиди. Дългият петдесет метра кух скелет на дракона стържеше по асфалта като заточването на хиляди ножове.

През това време ние прибрахме ранените във фоайето и се погрижихме за тях. Дори след като врагът се оттегли, Клариса не спря да фучи нагоре-надолу по улицата с ужасяващия си трофей и да предизвиква Кронос на двубой.

Крис каза:

— Ще я наглеждам. Все някога ще се измори и ще я прибера.

— А лагера? — попитах. — Кой остана да го пази?

Той поклати глава.

— Само Аргус и горските духове. Драконът Пелей охранява дървото.

— Няма да издържат дълго сами — отвърнах. — Но се радвам, че вие дойдохте.

Крис кимна тъжно.

— Съжалявам, че се забавихме толкова. Опитах се да поговоря с Клариса. Обясних ѝ, че няма никакъв смисъл да защитаваме лагера, ако вие загинете. Че всичките ни приятели са тук. Съжалявам, че се наложи Силена да...

— Ловджийките ще помогнат за поставянето на постове — обади се Талия. — Анабет и Пърси, вие се качете на Олимп. Подозирам, че там имат нужда от вас... За да организирате последната отбрана.

Пазачът във фоайето беше изчезнал. Книгата му лежеше захлупена на бюрото, столът беше празен. Но иначе цялото помещение беше претъпкано с ранени лагерници, ловджийки и сатири.

Пред асансьора се сблъскахме с Конър и Травис Стол.

— Вярно ли е? — попита Конър. — За Силена?

Кимнах.

— Загина като истински герой.

Травис смутено пристъпи от крак на крак.

— Тъъ, чух, че...

— Това е! — прекъснах го. — Край на историята.

— Аха — измърмори той. — Виж, смятаме, че на чудовищата ще им е трудно да се качат с асансьора. В него може да влизат само малки групи. А великаните изобщо няма как да се поберат.

— Това е единственото ни преимущество — отвърнах. Има ли начин да блокираме асансьора?

— Вълшебен е — отвърна Травис. — По принцип, за да се качиш с него, трябва да имаш специална карта, но пазачът е изчезнал. Това подсказва, че защитите падат. Сега всеки може да използва асансьора.

— В такъв случай, не бива да допуснем да стигнат до вратите — рекох. — Ще ги спрем във фоайето.

— Трябват ни подкрепления — възрази той. — Врагът изпраща все нови и нови сили срещу нас. Накрая ще ни смаже.

— Само дето няма откъде да се появят подкрепления — отбеляза мрачно Конър.

Отвън госпожа О'Лиъри ближеше остъклената врата и размазваше по нея кучешки лиги.

— Може би не е точно така — рекох.

Излязох на улицата и сложих ръка на муцуната на госпожа О'Лиъри. Хирон ѝ беше бинтовал лапата, но тя продължаваше да куца. Козината ѝ беше омазана с кал, листа, парчета пица и засъхнала кръв от чудовища.

— Хей, момиче — опитах се да вложа ентусиазъм в гласа си. —
Знам, че си уморена, но искам да те помоля за още една голяма услуга.
Наведох се и зашепнах в ухото ѝ.

След като госпожа О'Лиъри се отправи на пътуване в сенките, се
върнах при Анабет във фоайето. Докато вървахме към асансьора,
мярнах Гроувър, който беше коленичил край един дебел ранен сатир.

— Леней?

Старият сатир изглеждаше ужасно. Устните му бяха посинели.
От корема му стърчеше пречупено копие, косматите му кози крака бяха
извити настрани като счупени.

Той се обърна към нас, но като че ли не ни видя.

— Гроувър? — прошепна той.

— Тук съм, Леней. — Гроувър едва се сдържаше да не се
разплаче, явно напълно беше забравил тежките обвинения, с които го
беше затрупал Леней.

— Побе... победихме ли?

— Ъъ... да — излъга Гроувър. — Благодарение на теб, Леней.
Прогонихме врага.

— Нали ти казах — прошепна старият сатир. — Истинският
водач... истинският...

И завинаги затвори очи.

Гроувър преглътна шумно. Сложи ръка на челото му и прошепна
нещо. Тялото на стария сатир се стопи и на негово място се появи
малка фиданка върху купчинка прясна пръст.

— Лавър! — ахна Гроувър. — О, какъв късмет извади старият
козел!

Взе фиданката в шепи.

— Трябва да го посадя. На Олимп, в градините.

— И ние сме тръгнали натам — рекох. — Ела с нас.

В асансьора звучеше ненатрапчива музика. Спомних си първото
си качване на Олимп, когато бях на дванайсет. Тогава Анабет и Гроувър
ги нямаше. Радвах се, че сега бяха с мен. Нещо ми подсказваше, че
това може да е последното ни приключение заедно.

— Пърси — рече тихо Анабет. — Беше прав за Люк.

Това бяха първите думи, които изричаше след смъртта на Силена
Берегард. Не отместваше поглед от пода на асансьора, по който

просвятваха вълшебни цифри — 400, 450, 500.

С Гроувър се спогледахме.

— Анабет, съжалявам...

— Опита се да ме предупредиш — продължи тя с разтреперан глас, — че Люк е зъл. Но не ти вярвах, докато... докато не научих как е използвал Силена. Сега вече знам. Дано да си доволен.

— Няма как да съм доволен от това.

Анабет подпря глава на стената на асансьора, избягваше погледа ми. Гроувър люлееше лавъра в шепи.

— Хубаво е отново да сме заедно. Да се караме. Да се измъкваме на косъм. Да гледаме презрително смъртта в очите... О, стигнахме!

Чу се звън, вратите се отвориха и излязохме на пътеката сред облаците.

Обикновено никой не би описал Олимп като „потискащ“, но сега върхът изглеждаше точно така. Огньовете в мангалите бяха угаснали. Прозорците тъмнееха. Улиците бяха пуси, вратите — залостени. Единствените признаци на живот идваха от парковете, които бяха превърнати в полеви болници. Уил Солис и братята и сестрите му от хижата на Аполон се грижеха за ранените. Ниади и дриади се опитваха да помогнат, пееха вълшебни горски песни, за да излекуват изгарянията и да прогонят отровата от телата.

Докато Гроувър садеше лавровата фиданка, с Анабет обиколихме ранените, за да ги поободрим. Видях сатир със счупен крак, полубог, увит в бинтове от главата до петите, едно тяло в златист погребален саван от хижата на Аполон. Не знаех кой е скрит под плата. А и не исках да разбера.

Сърцата ни бяха натежали като олово, но въпреки това се опитвахме да измислим някакви окуражителни думи.

— За нула време ще си обратно на бойното поле — рекох на един лагерник.

— Изглеждаш чудесно — увери друг Анабет.

— Леней се прероди в храст! — обясняваше Гроувър на стенещите сатири.

Открих Полукс, сина на Дионис, подпрян на едно дърво. Ръката му беше счупена, но иначе беше добре.

— Мога да се бия с другата ръка — процеди той през стиснати зъби.

— Не — отвърнах, — направи достатъчно. Остани тук и помогни на ранените.

— Но...

— Обещай ми да се пазиш — прекъснах го аз. — Лична услуга!

Той се намръщи объркано, все пак не бяхме чак толкова добри приятели. Само че нямах никакво намерение да му кажа, че искам да го предпая по молба на баща му. Щеше да се сконфузи. В крайна сметка Полукс ми обеща и седна отново под дървото. Изглеждаше поведър.

С Анабет и Гроувър продължихме към двореца. Натам щеше да се насочи и Кронос. Качеше ли се тук с асансьора — вече изобщо не се съмнявах, че рано или късно щеше да го направи, — веднага щеше да унищожи тронната зала, средоточието на мощта на боговете.

Бронзовите врати изскърцаха. Стъпките ни отекнаха по мраморния под. Съзвездията премигваха студено от тавана. Огънят в огнището едва тлееше и край него зъзнеше Хестия — малко момиче в сива роба. Офиотавросът плуваше тъжно в кълбото си с вода. Когато ме видя, унило измуча.

На светлината от огъня троновите хвърляха зловещи сенки като протягащи се ръце.

Рейчъл Елизабет Деър стоеше в подножието на престола на Зевс и се взираше в звездите. В ръцете си държеше амфора.

— Рейчъл? Какво правиш?

Тя ме погледна унесено, все едно се събуждаше от сън.

— Виж какво намерих. Това е делвата на Пандора, нали?

Очите ѝ искряха по-ярко от обикновено, изведнъж в главата ми изплува споменът за мухлясали сандвичи и прегорели курабийки.

— Остави я, моля те — рекох.

— Виждам надеждата вътре. — Рейчъл прокара пръсти по шарките на делвата. — Толкова с крехка...

— Рейчъл!

Викът ми я върна в реалността. Подаде ми делвата. Глината беше студена като лед.

— Гроувър — измърмори Анабет, — ела да обиколим двореца. Може да намерим гръцки огън или от капаните на Хефест.

— Но...

Тя го сръга с лакът.

— Добре! — извика той. — Обичам капаните!

Анабет го помъкна навън.

Хестия се беше свила край огъня и се полюшваше.

— Ела — подканих Рейчъл, — искам да те запозная с нея.

Седнахме до богинята.

— Господарке Хестия — рекох.

— Здравей, Пърси Джаксън — прошепна тя. — Става студено.

Огънят гасне.

— Знам — отвърнах. — Титаните са близо.

Хестия погледна Рейчъл.

— Добре дошла, скъпа. Най-сетне стигна до домашното огнище.

Рейчъл премига изненадано.

— Очаквали ли сте ме?

Богинята вдигна ръка и въглените се разгоряха. В пламъците зърнах как с мама и Пол седим на масата и кухнята за Деня на благодарността; как сме се събрали с приятелите ми край огъня в лагера и пеем песни; как с Рейчъл пътуваме край брега с тойотата на Пол.

Не знаех дали Рейчъл виждаше същите неща, но раменете ѝ се отпуснаха. Топлината на огъня я съживи.

— За да заемеш мястото си край огнището — рече Хестия, — трябва да загърбиш всичко незначително, което ти отвлича вниманието. Това е единственият начин да оцелееш.

Рейчъл кимна.

— Разбирам.

— Почакайте — обадох се. — За какво говорите?

Рейчъл пресекливо си пое дъх.

— Пърси, дойдох... Мислех, че идвам заради теб. Но не е така. Ти и аз...

Тя поклати глава.

— Какво? Сега изведнъж станах нещо „незначително, което ти отвлича вниманието“? Защото не съм „героят“ ли?

— Не знам дали ще мога да ти обясня — рече Рейчъл. Ти ме привлече... защото отвори пред мен вратите към това тук — тя посочи тронната зала. — Искях да разбера какво означават виденията ми. Но ти и аз... това не е част от него. Нашите съдби не са свързани. Мисля, че дълбоко в себе си ти винаги си го знаел.

Зяпнах. Може и да не съм най-схватливият, когато става дума за момичета, но бях сигурен, че Рейчъл ми биеше шута, което беше тъпо тъй като все пак дори не бяхме ходили заедно като хората.

— Значи... Какво сега? „Благодаря, че ме доведе на Олимп и чао!“ Това ли ми казваш?

Тя мълчаливо се взираше в огъня.

— Пърси Джаксън — обади се Хестия. — Рейчъл не може да ти каже нищо повече. Времето ѝ приближава, но твоят избор приижда още по-бързо. Готов ли си?

Не, изобщо не бях готов.

Погледнах делвата на Пандора и изведнъж, за първи път, се изкуших да я отворя. Точно в този момент не виждах никакъв смисъл в надеждата. Толкова много от приятелите ми бяха загинали. Рейчъл ме разкара. Анабет ми беше сърдита. Родителите ми спяха в колата си долу на улицата, а армията от чудовища беше обградила сградата. Олимп беше на ръба, а бях узнал, че и боговете понякога постъпват жестоко: Зевс беше убил Мария ди Анджели, Хадес беше проклет оракула, Хермес беше обърнал гръб на Люк, макар да знаеше, че синът му ще мине на страната на злото.

„Предай се — прошепна гласът на Прометей в ухото ми. — Предай се или домът ти ще бъде унищожен. Любимия ти лагер ще бъде опожарен.“

След това вдигнах очи към Хестия. В червените ѝ очи искреше топлина. Спомних си видяното в пламъците — приятели и близки, всички, които обичах.

Спомних си думите на Крис Родригес: „Няма смисъл да защитаваме лагера, ако загинете. Всичките ни приятели са там.“ А Нико беше заявил на баща си: „Ако Олимп падне, безопасността на двореца ти няма да има никакво значение“.

Разнесоха се стъпки. Анабет и Гроувър се връщаха в тронната зала. Видяха ни и спряха. Сигурно изглеждах доста странно.

— Пърси? — Анабет вече не звучеше сърдита, а разтревожена. — Да ви оставим ли още малко?

Изпълни ме решителност. Вече знаех как да постъпя.

Погледнах Рейчъл.

— Нали няма да направиш някоя глупост? Говори с Хирон, нали?

Тя се насили да се усмихне.

— Страх те е аз да не направя глупост?

— В смисъл... Няма да пострадаш, нали?

— Не знам — призна Рейчъл. — Зависи дали ще спасиш света, или не, герой.

Взех делвата на Пандора. Духът на надеждата трепкаше вътре, мъчеше се да затопли студения съд.

— Хестия — рекох, — давам ти я като приношение.

Богинята сведе глава.

— Аз съм най-слабата от боговете. Защо я поверяваш на мен?

— Ти си последният олимпиец — отвърнах. — И най-важният от всички.

— Защо, Пърси Джаксън?

— Защото надеждата оцелява край огнището — рекох. — Пази я вместо мен и така никога повече няма да се изкуша да се откажа от нея.

Богинята се усмихна. Пое делвата с две ръце и тя заискря. Огънят се разгоря буйно.

— Добър избор, Пърси Джаксън — рече Хестия. — Боговете да те благословят.

— Ще видим дали ще го направят. — Обърнах се към Анабет и Гроувър. — Хайде, елате.

Отправих се решително към трона на баща ми.

Тронът на Посейдон беше вдясно от този на Зевс, но не беше толкова величествен. Кожената седалка беше поставена върху въртяща се основа с няколко железни халки отстрани, предназначени за закрепване на въдица (или на тризъбец). В общи линии, приличаше на корабен шезлонг за лов на акули, марлини и морски чудовища.

В нормалния си вид боговете бяха високи по шест метра, така че като се протегнах, върховете на пръстите ми едва опряха в долния ръб на седалката.

— Помогнете ми да се кача — заповядах.

— Ти добре ли си? — извика Анабет.

— Най-вероятно — не.

— Пърси — обади се Гроувър, — боговете хич, ама хич не обичат някой да им седне на трона. И това „хич“ е в смисъл, че ако го направиш, ще те изпепелят на мига.

— Трябва да му привлече вниманието — отвърнах. — Това е единственият начин.

Двамата се спогледаха смутено.

— Е, ако не друго, със сигурност ще привлечеш вниманието му — измърмори Анабет.

Те сплетоха ръце, за да стъпя на тях, и после ме повдигнаха, за да се кача на трона. Краката ми се поклащаха толкова високо над пода, че все едно бях бебе, сложено в стол за възрастни. Огледах останалите празни тронове, лесно ми беше да си представя какво е да си на съвет на боговете, да си толкова могъщ, но и постоянно да се разправяш с другите единайсет богове, които се опитват да наложат волята си. Не беше трудно да заподозреш, че всички заговорничат срещу теб, да започнеш да се грижиш единствено за своите си интереси, особено ако си Посейдон. Щом се настаних на мястото му, имах чувството, че целият океан е във властта ми — безброй кубизи вода, спотаила силата си и обгърната в тайнственост. Защо Посейдон да се вслушва в останалите? Защо да не е най-великият от дванайсетимата?

Поклатих глава. Не биваше да се разсейвам.

Тронът потрепери. В главата ми нахлу гневен ураган.

— КОЙ СМЕЕ...

Изведнъж гласът замълча. Гневът се уталожи, което беше хубаво, тъй като дори само тези две думи едва не ме смазаха с мощта си.

— Пърси — гласът на баща ми все още беше ядосан, но овладян. — Какво правиш на трона ми?

— Извинявай, татко — отвърнах. — Исках да ми обърнеш малко внимание.

— Това е страшно опасно! Дори и за теб. Ако не бях погледнал, преди да те ударя, сега от теб щеше да е останала само локвичка солена вода.

— Извинявай — повторих. — Виж, тук положението е много зле. Разказах му какво се случваше. След това споделих плана си.

Той дълго мълча.

— Пърси, това, което искаш, е невъзможно. Дворецът ми...

— Татко, Кронос нарочно е насъскал Океан срещу теб. Искан да те откъсне от останалите богове, защото знае, че ако ти им помогнеш, може и да победят Тифон.

— Дори и да е така, той атакува дома ми.

— Аз съм в дома ти в момента — рекох. — Домът ти е на Олимп. Подът се разтресе. Вълна от гняв нахлу в съзнанието ми. Помислих си, че съм прекалил, но татко се овладя. Някъде край него се чуваха взривове и викове и крясъци на циклопи и тритони.

— Как е Тайсън? — попитах.

Въпросът ми като че ли го изненада.

— Добре е. Справя се по-добре, отколкото очаквах. Макар че бойният вик „Фъстъчено масло!“ е доста странен.

— Значи най-сетне си му позволил да се включи в битките?

— Не сменяй темата! Даваш ли си сметка какво искаш от мен? Дворецът ми ще бъде разрушен.

— Но поне може да спасиш Олимп.

— Знаеш ли колко време ми трябваше, за да го оправя? Само залата за игри ми отне шестстотин години!

— Татко...

— Добре, да бъде както искаш. Но се моли да се получи, сине.

— Моля се. Нали говоря с теб?

— Тъж... да. Прав си. Амфитрита... Идвам!

Избухна нов силен взрив и връзката се разпадна.

Скочих на земята.

Гроувър ме огледа притеснено.

— Добре ли си? Така пребледня... и започна да пушиш.

— Глупости! — Сведох поглед. Ръкавите ми тлееха. Косъмчетата по ръцете ми бяха опърлени.

— Ако беше останал още малко, щеше да се възпламениш — отбеляза Анабет. — Надявам се, че разговорът си е струвал?

— Муу! — обади се офиотаurosът от кълбото си с вода.

— Скоро ще разберем — отвърнах.

В този миг вратите на тронната зала рязко се отвориха. Талия се втурна вътре. Лъкът ѝ беше счупен на две, колчанът ѝ беше празен.

— Трябва да слезете — рече тя. — Врагът приближава. Предвожда ги Кронос!

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

РОДИТЕЛИТЕ МИ ПРОЯВЯВАТ ЗАЛОЖБИ НА КОМАНДОСИ

Докато слезем, вече беше твърде късно.

Ловджийки и лагерници лежаха ранени на земята. Клариса явно беше загубила схватка с някой хипербореец, тъй като тя и цялата ѝ колесница бяха застинали в леден блок. От кентаврите не беше останала и следа. Или се бяха уплашили и побягнаха, или бяха избити.

Армията на титаните беше обградила сградата на не повече от десет метра от вратата. Най-отпред бяха Етан Накамура, царицата на скитските дракони, облечена със зелена броня, и двама хиперборейци. Прометей го нямаше. Лукавата невестулка сигурно се криеше в щаба. Но за сметка на това Кронос беше тук с ятаган в ръка.

И на пътя му стоеше единствено...

— Хирон! — възкликна Анабет.

Дори и да я чу, той не отговори. Беше се прицелил с лъка си в лицето на титана.

Кронос ме зърна и златистите му очи засияха. Всяко мускулче в тялото ми застина. След това господарят на титаните се обърна отново към Хирон.

— Дръпни се, синко.

Беше доста странно да чуя Люк да нарича Хирон „синко“, но Кронос вложи в гласа си толкова презрение, все едно „синко“ беше най-голямата обида на света.

— Няма — отвърна с ледено спокойствие Хирон, винаги говореше така, когато се ядосаше.

Опитах се да пристъпя към него, но краката ми като че ли бяха пълни с олово. Анабет, Гроувър и Талия също не помръдваха, стояха като вкаменени.

— Хирон! — извика Анабет. — Внимавай!

Царицата на скитските дракони изгуби търпение и атакува. Стрелата на Хирон се заби между очите ѝ и тя се изпари на мига, празната ѝ броня изтрополи на асфалта.

Кентавърът посегна за нова стрела, но колчанът му беше празен. Той хвърли лъка и извади меча си. Знаех, че не обича да се бие с меч. Не го харесваше като оръжие.

Кронос се усмихна. Пристъпи към него и конската половина на Хирон потрепери нервно. Опашката му шибаше във въздуха.

— Ти си учител — подхвърли подигравателно титанът. — Не си герой.

— Люк беше герой — отвърна Хирон. — И то добър герой, преди ти да го поквариш.

— ГЛУПАК! — Гласът на Кронос разтърси целия град. — Ти напълни главата му с вятърничави обещания. Твърдеше, че боговете ще се погрижат за мен.

— За мен? — повтори Хирон. — Каза: „за мен“!

Кронос смутено се огледа и в този миг Хирон атакува. Маньовърът му беше добър — лъжлив удар, последван от рязък замах към лицето. И аз не бих се справил по-добре, но титанът беше бърз като стрела. Владееше бойните умения на Люк, който беше чудесен боец. Отби настрани меча и извика:

— Дръпни се!

Избухна бяла ослепителна светлина. Хирон отхвъркна и се стовари в сградата с такава сила, че стената потрепери и се срути върху него.

— Не! — простена Анабет. Магията, която ни държеше в плен, изчезна. Втурнахме се към затрупания си учител. С Талия трескаво започнахме да ровим из тухлите, зад нас чудовищата изригнаха в грозен смях.

Анабет се обърна към Люк.

— Какво направи? А аз... за малко...

Тя извади ножа си.

— Анабет, недей — посегнах да я хвана, но тя се отскубна от мен.

Атакува Кронос и надменната му усмивка угасна. Може би част от Люк все още помнеше, че е харесвал момичето, че се е грижел за нея, когато е била малка. Тя заби ножа си между ремъците на бронята

върху ключицата. Но вместо да потъне в гърдите му, острието отскочи. Анабет се олюля и присви ръка към корема. От удара вероятно се беше отворила старата ѝ рана.

Дръпнах я назад и ятаганът на Кронос профуча във въздуха на милиметри от нея.

Анабет се мятеше в обятията ми.

— Мразя те! — изкрещя тя.

Зачудих се на кого говореше, на мен, на Люк или на Кронос. Сълзите ѝ оставяха вадички по прашното и лице.

— Трябва да се изправя срещу него — рекох.

— Това е и моя битка, Пърси!

Кронос се засмя.

— Какъв боен дух! Сега разбирам защо Люк искаше да те пощади. За съжаление това няма как да стане.

Той вдигна ятагана си. Приготвих се да пресрещна удара му, но в този миг иззад армията от чудовища се разнесе страховит вой:

— Ауууу!

Не смеех да се надявам, но въпреки това извиках:

— Госпожа О'Лиъри?

Чудовищата се размърдаха уплашено. След това започнаха да се разделят, образуваха коридор, все едно нещо отзад ги караше да му направят път.

След секунди проходът беше по цялото протежение на Пето авеню. В другия му край стояха моето гигантско куче и една дребна фигурка с черна броня.

— Нико!

— Баф-баф! — Госпожа О'Лиъри се втурна към мен, без да обръща внимание на ръмжащите чудовища от двете си страни. Нико пристъпваше след нея. Щом се доближеше, враговете се строполяваха, все едно той излъчваше смърт, както си и беше.

Шлемът му беше във формата на череп и през отвора за лицето се виждаше усмивката му.

— Получих съобщението ти. Късно ли е да се присъединя към купона?

— Син на Хадес... — Кронос плю на земята. — Толкова ли обичаш смъртта, че си готов да я повикаш при себе си?

— Твоята смърт ще е радост за мен — отвърна Нико.

— Аз съм безсмъртен, глупако! Избягах от Тартар. Нямах работа тук! Нямах и шанс да оцелееш!

Нико извади меч си — дълго около метър острие от стикско желязо, черно като нощта.

— Не мисля така.

Земята потрепери. Асфалтът, тротоарите, стените на сградите се напукаха. Във въздуха се появиха костеливи ръце, хиляди мъртвци наизскачаха в света на живите. Чудовищата уплашено отстъпиха.

— Нито крачка назад! — заповяда Кронос. — Мъртвите не могат да се мерят с нас!

Небето потъмня, изведнъж застудя. Сенките се сгъстиха. Прозвуча дрезгав боен рог, скелетите се строиха по отряди — въоръжени с пушки, мечове и копия — и огромна колесница гръмовно изтрополя по Пето авеню. Спря до Нико. Конете бяха живи сенки от непрогледен мрак. Колесницата беше инкрустирана с обсидиан и злато и беше украсена със сцени на мъчителна смърт. Отпред, на мястото на кочияша, стоеше лично Хадес, господарят на мъртвите, зад него седяха Персефона и Деметра.

Хадес беше с черна броня и наметало с цвета на прясна кръв. Върху бледото му лице тъмнееше шлема на мрака: корона, която вдъхваше неописуем ужас. Тя се променяше пред очите ми — ту беше глава на дракон, ту кръг от пламъци, ту венец от човешки кости. Но не това беше най-страшното. Шлемът бъркаше в съзнанието ми и възпламеняваше най-ужасните ми кошмари, най-дълбоко погребаните ми страхове. Само като я гледах и ми идваше да се свия в някоя дупка. Дори и армията от чудовища се чувстваше по същия начин. Само мощта и силата на Кронос ги държеше да не побегнат.

Хадес се усмихна студено.

— Здравей, тате. Изглеждаш... подмладен.

— Хадес — изръмжа Кронос. — Надявам се, че ти и дамите идвате да ми се закълнете във вяност.

— Боя се, че нямаме подобно намерение. — Хадес въздъхна. — Синът ми ме убеди, че ще е по-добре да пренапиша списъка си с враговете. — Изгледа ме враждебно. — Колкото и да не харесвам някои самонадеяни амбициозни полубогове, не бих искал Олимп да падне. Ще ми липсват караниците с родата. А и ако има нещо, за което всички да сме единомдушни, то е, че ти беше отвратителен баща.

— Вярно е — измърмори Деметра. — Изобщо не ценеше земеделието.

— Мамо! — сопна ѝ се Персефона.

Хадес извади двуострия си меч от стикско желязо, поръбен със сребро.

— А сега се изправи в двубой срещу мен. И от днес нататък Хадес ще бъде наричан Спасителя на Олимп!

— Нямам време за глупости! — изръмжа Кронос.

Заби ятагана си в земята. От него се разпростряха пукнатини около „Емпайър Стейт Билдинг“. Покрай цепнатината затрептя силовото поле, което отделяше авангарда на Кронос и приятелите ми от двете армии.

— Какво е това? — прошепнах.

— Затваря ни — отвърна Талия. — Срутва вълшебните граници около Манхатън, така че отсам силовото поле да останем само ние и сградата.

От другата страна забръмчаха двигатели. Пешеходците се събудиха и се взряха смаяно в чудовищата и зомбитата. Нямам идея какво виждаха през мъглата, но със сигурност беше нещо страшно. Заотваряха се врати на коли. А в края на пряката Пол Шарън и мама излязоха от тойотата.

— Не, недейте... — прошепнах.

Мама виждаше през мъглата. Изражението ѝ подсказваше, че тя разбираше сериозността на положението. Надявах се, че ще прояви здрав разум и ще побегне. Но тя прикова погледа си в мен, каза нещо на Пол и двамата хукнаха към нас.

Не смеех да изкрещя. За нищо на света не исках Кронос да ги забележи.

За щастие Хадес привлече вниманието към себе си. Подкара конете към силовото поле, но от удара в него колесницата се преобърна. Богът се надигна, сипейки ругатни, и стовари върху преградата заряд черна енергия. Силовото поле не потръпна.

— В атака! — изрева Хадес.

Армията от мъртъвци врхлетя върху чудовищата. Пето авеню потъна в абсолютен хаос. Простосмъртни крещяха и тичаха да намерят убежище. Деметра вдигна ръка и цяла колона великани се превърнаха в житно поле. Персефона превърна копията на скитските дракони в

слънчогледи. Нико методично поваляше враговете пред себе си, като се опитваше да предпази пешеходците. Родителите ми изтичаха към мен, като заобикаляха чудовищата и зомбитата, но аз с нищо не можех да им помогна.

— Накамура, след мен! — извика Кронос. След това заповяда на двамата хиперборейци: — А вие се разправете с тях!

Посочи към нас и се шмугна във фоайето.

За момент се вцепених от изненада. Очаквах двубой, а Кронос ми обърна гръб, все едно не си струваше да се занимава с мен. Това ме ядоса.

Първият хипербореец замахна с пиката си. Претърколих се между краката му и забих Въртоп в гърба му. Той се разпадна на купчина ледени късове. Вторият гигант издиша леден облак към Анабет, която едва се държеше на краката си, но Гроувър я издърпа настрана. Талия се изкатери по гърба на великана като газела, заби ловджийските си ножове в чудовищния син врат и за секунди създаде най-голямата в света ледена скулптура без глава.

Хвърлих поглед от другата страна на вълшебната преграда. Нико си пробиваше път с бой към мама и Пол, но те не стояха със скръстени ръце. Пол грабна меча на един повален лагерник и чудесно се защитаваше срещу една жена-дракон. Рани я в корема и тя се разпадна на прах.

— Пол! — възкликнах изненадано.

Той се обърна и се усмихна.

— Надявам се, че това, което убих, беше чудовище. В колежа участвах като актьор в пиеси на Шекспир. И усвоих някоя и друга хватка с рапирата.

Стана ми още по-симпатичен, но в този миг един лестригон се хвърли към майка ми. Тя ровеше в една изоставена полицейска патрулка, вероятно се опитваше да намери радиостанция и беше с гръб към великана.

— Мамо! — изкрещях.

Тя се завъртя, чудовището беше само на крачка от нея. В първия момент помислих, че мама държеше чадър, но после тя натисна спусъка и изстрелът отхвърли великана на пет метра назад, право пред меча на Нико.

— Добро попадение — отбеляза Пол.

— Кога си се научила да стреляш? — попитах смаяно.

Мама издиха косата от лицето си.

— Преди две секунди. Пърси, не се тревожи, върви!

— Да — съгласи се Нико, — ще се оправим с тях. Вие хванете Кронос!

— Хайде, водорасляк — обади се Анабет. Кимнах. След това погледът ми се спря на купчината съборени тухли край сградата. Сърцето ми се сви. Бях забравил Хирон. Как можах да го забравя!

— Госпожа О'Лиъри — извиках. — Моля те, Хирон е някъде там. Само ти можеш да го изровиш. Намери го! Помогни му!

Не знам дали ме разбра, но скочи към купчината и започна да копае с лапи. А ние с Анабет, Талия и Гроувър хукнахме към асансьора.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

РАЗТЪРСВАМЕ ВЕЧНИЯ ГРАД

Пътеката към Олимп се разпадаше. Още щом излязохме от асансьора и стъпихме на плочите от бял мрамор, в краката ни се появиха пукнатини.

— Скачайте! — извика Гроувър. Лесно му беше на него, нали беше планински козел.

Той се прехвърли на следващия каменен блок, а този, на който бяхме ние, изведнъж рязко се наклони настрани.

— Богове, мразя височините! — измърмори Талия, но скочи заедно с мен. Само че Анабет не успя да ни последва. Тя се олюля и изкрещя:

— Пърси!

Сграбчих ръката ѝ, а мраморната плоча под нея се разпадна на прах. За секунда си помислих, че Анабет ще издърпа и мен в пропастта. Краката ѝ се полюшваха във въздуха. Дланта ѝ се плъзгаше в моята, накрая я държах само за пръстите. В следващия миг Гроувър и Галия ме хванаха за краката и се почувствах по-сигурен. Нямаше да допусна Анабет да падне.

Издърпах я, лежахме разтреперани на пътеката. Не си бях дал сметка, че съм я прегърнал, докато не усетих как изведнъж тя се стегна.

— Тъъ... благодаря — измърмори тя.

Опитах се да отвърна: „Пак заповядай“, но се чу нещо като: „Ааа... ай...“.

— Хайде, побързайте! — сръга ме в рамото Гроувър. Пуснах Анабет и хукнахме по пътеката, мраморните плочи се разпадаха и изчезваха под нозете ни. Стигнахме до ръба на планината в мига, в който се срути и последният каменен блок.

Анабет се обърна към асансьора, до който сега нямаше как да се стигне — лъснати метални врати, увиснали във въздуха на шестстотин етажа над Манхатън.

— Отрязани сме от останалите — рече тя. — Сами трябва да се справим.

— Мееее! — изблея Гроувър. — Връзката между Олимп и Америка се разпада. Ако изчезне...

— Този път боговете няма да се преместят в друга страна — обади се Талия. — Това ще е краят на Олимп. Последният край.

Втурнахме се по улиците. Горяха дворци. По земята се търкаляха съборени статуи. Дърветата в парковете бяха нацепени на трески. Все едно някой беше вилнял из града с гигантски комбайн.

— Ятагана на Кронос — рекох.

Поехме по виештата се улица към палата на боговете. Стори ми се невероятно далече. Може би Кронос забавяше времето, или пък просто страхът сковаваше краката ми. Целият връх беше в руини, красивите сгради и градини бяха унищожени.

Няколко дребни божества и горски духове се бяха опитали да спрат Кронос. Край пътя лежеше това, което беше останало от тях — разкъсани брони, парцали от дрехи, мечове и пречупени копия.

Пред нас прогърмя гласът на Кронос:

— Камък по камък! Заклех се да го разруша камък по камък!

Пред очите ни избухна храм от бял мрамор със златен купол. Куполът излетя като капак на чайник и се разпадна на милиони парчета, които се посипаха из целия град.

— Това беше светилището на Артемида — измърмори Талия. — Ще си плати за това!

Бяхме стигнали до мраморната арка със статуите на Зевс и Хера, когато Олимп простена и се наклони настрани като подмятана от бурни вълни лодка.

— Пазете се! — изкрещя Гроувър. Арката се разпадна. Вдигнах глава и видях как тежащата двайсет тона намръщена Хера политва към нас. Щеше да размаже мен и Анабет, но Талия ни блъсна напред и статуята се сгромоляса на косъм от нас.

— Талия! — извика Гроувър.

Когато прахът се поуталожи и върхът спря да се тресе, видяхме, че статуята беше затиснала краката й.

Опитахме се да я поместим, но за целта щяха да ни трябват поне трима циклопи. След това се помъчихме да издърпаме Талия, но тя закрещя от болка.

— Да се измъкна жива от толкова битки — измърмори тя, — а накрая да загина от някаква си тъпа скала.

— Хера е виновна! — възкликна ядосано Анабет. — Цяла година се опитва да ми отмъсти. И сега статуята й щеше да ме убие, ако ти не ни беше блъснала.

Талия се намръщи.

— Хайде, не стойте като истукани! Аз ще се оправя. Вървете!

Не искахме да я оставим, но Кронос вече почти беше стигнал до тронната зала на боговете. По пътя си продължаваше да взривява дворци.

— Ще се върнем — обещах.

— Няма къде да ходя, ще ви чакам тук — изпъшка Талия.

Избухна силен взрив точно до вратите на двореца.

— Бегом! — заповядах.

— Да бягаме ли? — измърмори Гроувър с надежда. — Но накъде?

Хукнах към двореца, Анабет ме последва.

— Точно от това се страхувах — въздъхна Гроувър и затропка с копита след нас.

Вратите на двореца бяха достатъчно големи, за да мине през тях презокеански кораб, но бяха изтръгнати от пантите, все едно бяха леки като перце. Трябваше да се покатерим през огромна купчина паднали камъни и разкривен метал, за да влезем вътре.

Кронос стоеше в средата на тронната зала с широки разперени ръце, взираше се в съзвездията на тавана, все едно искаше да ги обхване всичките с поглед. Смехът му отекуваше по-силно, отколкото когато го чувах от Тартар.

— Най-сетне! — изрева той. — Олимпийският съвет, толкова горд и могъщ... Чий трон да унищожа първи?

Етан Накамура се беше свил встрани, по-далеч от ятагана на господаря си. Огънят почти беше угаснал, въгленчетата едва искряха в пепелта. Хестия я нямаше. Рейчъл също. Надявах се, че е добре, но бях видял толкова разрушения по пътя насам, че не ми се мислеше за това. Офиотавросът плуваше в кълбото си с вода в другия кран на залата и умно си мълчеше, но все някога Кронос щеше да го забележи.

Тримата пристъпихме в светлината на факлите и Етан ни забеляза.

— Господарю! — извика той.

Кронос се обърна и на лицето на Люк се разля усмивка. С изключение на златните очи, изглеждаше точно така, както когато ме беше завел в хижата на Хермес преди четири години. Анабет простена, все едно някой я беше ударил силно и ѝ беше изкарал въздуха.

— Ти ли ще си първи, Джаксън? — попита Кронос. — Това ли е изборът, който ще трябва да направиш — да се изправиш срещу мен и да загинеш, или да ми се поклониш? Пророчествата винаги свършват трагично, нали го знаеш?

— Люк щеше да предпочете да се бие с меч — отвърнах. — Но ти едва ли притежаваш неговите умения.

Титанът се усмихна подигравателно. Ятаганът му започна да се преобразява и се превърна в Клеветник, меч на Люк, изкован наполовина от стомана, наполовина от божествен бронз.

Изведнъж Анабет ахна.

— Пърси, не е меч! — Тя извади ножа си. — „Героя острието прокълнато ще съсече“.

Нямах представа защо ми напомняше стиха от пророчеството точно сега. Със сигурност нямаше да ме ободри, но нямах време да попитам, защото в този миг Кронос атакува.

— Недей! — извика Анабет.

Титанът ми се нахвърли като вихър.

Оставих се изцяло на бойните си рефлексии. Прикляквах, замахвах и се претъркулвах, имах чувството, че се дуелирам срещу стотина души едновременно. Етан се опита да се промъкне зад гърба ми, но Анабет го пресрещна. Не смеех да погледна как върви схватката между тях. Някъде отдалеч достигаха звуците от флейтата на Гроувър. Мелодията ми вдъхваше топлина и смелост, носеше представи за синьо небе, спокойни ливади, далеч от войната.

Кронос ме принуди да отстъпя към трона на Хефест огромно механично кресло, покрито с всевъзможни бронзови и сребристи колелца и механизми. Титанът замахна и аз отскочих, като се приземих върху трона. Той се завъртя и скритите в него колелца и предавки затракаха.

— Активиране на механизмите за защита — разнесе се глас. — Активиране на механизмите за защита.

Това беше лошо. Метнах се на главата на Кронос, а от трона във всички посоки се разлетяха електрически заряди. Един от тях улучи титана в лицето, електрическата дъга се спусна надолу по тялото и по меча.

— Аaaa! — Той падна на колене и изтърва Клеветник.

Анабет зърна своята възможност. Повали с ритник Етан и се втурна към нас.

— Люк, чуй ме!

Беше истинска лудост да се опитва да говори с Кронос, но нямах време дори да ѝ се развикам. Той вдигна ръка Анабет полетя във въздуха, стовари се върху трона на майка си и се свлече на пода.

— Анабет! — изкресях.

Етан Накамура се изправи. Беше между мен и Анабет. Ако го нападнех, щях да обърна гръб на Кронос.

Гроувър засвири нова, по-жива мелодия, като едновременно с това се насочи към Анабет, но не можеше да върви бързо и да свири. От пода на тронната зала поникна трева. Коренчета изпълзяха от пукнатините в мраморните плочи.

Кронос се подпря на коляно. Косата му пушеше. Лицето му беше обгорено. Посегна към меча си, но този път той не отлетя в ръката му.

— Накамура — изръмжа той. — Сега е мигът да се докажеш! Знаеш тайното слабо място на Джаксън. Убий го и ще ти се отплатя така, както не си и сънувал!

Етан сведе поглед към кръста ми. Бях сигурен, че знаеше ахилесовата ми пета. Дори и да не успееше да ме убие собственоръчно, достатъчно беше да каже на Кронос. Срещу него нямаше да издържа да се защитавам дълго.

— Огледай се, Етан — обадох се. — Това е край на света. Това ли е целта ти? Наистина ли искаш всичко да бъде унищожено — и доброто, наред със злото? Всичко?

Гроувър вече почти беше стигнал до Анабет. Тревата на пода се съгъстяваше. Корените бяха почти по половин метър дълги, остри и боцкащи като стърнище.

— Немезида няма трон — прошепна Етан. — Тук няма трон за майка ми.

— Точно така! — Кронос се опита да се изправи, но залитна. Над лявото му ухо един рус кичур още димеше. — Убий ги! Заслужават да страдат!

— Нали каза, че майка ти е богиня на равновесието — напомних му аз. — Дребните богове заслужават по-добра съдба, Етан, но всеобщото разрушение не е равновесие. Кронос не създава нищо. Той само унищожава.

Етан спря погледа си на трона на Хефест, по който все още пробягваха искри. Гроувър продължаваше да свири и Етан се поддаваше на мелодията, тя го изпълваше с носталгия, с копнеж да зърне още един прекрасен ден, да се пренесе далеч оттук. Окоето му премига.

И след това той атакува. Но не мен.

Стовари меча си във врата на Кронос, който все още беше на колене. Ударът беше убийствен, само че острието се пречупи. Етан политна назад и вдигна ръце към корема си. Парче от меча беше отскочило и пробило бронята му.

Кронос се надигна, полюлявайки се, и се извиси над него.

— Предателство! — излая той.

Гроувър не спираше да свири, край тялото на Етан поникна трева. Синът на Немезида се обърна към мен, лицето му беше сковано от болка.

— Заслужават повече — изпъшка той. — Само ако... имаха тронове...

Кронос тропна с крак и подът около него се напука. Етан Накамура политна през цепнатината, която се спускаше чак до основите на Олимп, и оттам във въздуха.

— Край с него — заяви Кронос и вдигна меча си. — А сега ще се разправя и с вас.

Единствената ми мисъл беше да не му позволя да се доближи до Анабет. Гроувър стоеше до нея. Беше спрял да свири и й даваше амброзия.

Където и да стъпеше Кронос, корените се увиваха около нозете му, но Гроувър беше преустановил магията си твърде рано. Корените не бяха достатъчно дебели и здрави и само ядосваха титана.

Стъпкахме огъня, разлетяха се въглени и искри. Кронос отсече с един замах подлакътника на трона на Арес, което не ме натъжи особено, но след това той ме принуди да отстъпя към трона на баща ми.

— О, да — измърмори Кронос. — От него ще станат чудесни подпалки за новото ми огнище!

Мечовете ни се сблъскаха, разлетя се дъжд от искри. Той беше по-силен от мен, но за миг усетих мощта на океана в ръцете си. Отблъснах го и замахнах с Въртоп толкова силно, че прорязах нагръдника му от божествен бронз.

Кронос отново тропна с крак и времето забави своя ход. Понечих да атакувам, само че се движех със скоростта на ледник. А той спокойно се облегна да си поеме дъх. Огледа драскотината в бронята си, докато аз напразно се мъчех да се размърдам и го ругаех наум. Можеше да ме вкамени, когато си поискаше. Единствената ми надежда беше, че това щеше да го изтощи. Ако успеех да го уморя...

— Твърде късно е, Пърси Джаксън — рече той. — Погледни!

Вдигна ръка към огнището и въглените се разгоряха. От пламъците се надигна бял пушек и в него, като в съобщение по Ирида, се появиха образи. Видях Нико и родителите ми долу на Пето авеню, сражаваха се отчаяно, без никаква надежда, бяха обградени от врагове. Зад тях Хадес препускаше с черната си колесница, призоваваше вълна след вълна от зомбитата, но чудовищата на титана като че ли бяха също толкова безчет. Манхатън се разпадаше пред очите ми. Събудените простосмъртни тичаха като обезумели. Коли завиваха рязко и се блъскаха в сгради.

Мястото се промени и пред мен се появи още по ужасяваща гледка.

Буреносен вихър се приближаваше към река Хъдсън, опустошавайки брега на Джърси. Около него кръжаха колесници и се сражаваха със скритото в облаците създание.

Боговете атакуваха. Проблясваха мълнии. Златни и сребърни стрели потъваха в мрака като трасиращи ракети. Облакът се разпадна и за първи път зърнах ясно Тифон.

Знаех, че до края на живота си (който вероятно беше съвсем близо) няма да забравя видяното. Главата на Тифон постоянно се променяше. Всяка секунда беше различно чудовище, още по-

страховито от предишното. Само лицето му беше достатъчно да ме подлуди, затова сведох поглед към тялото, което обаче беше също толкова ужасяващо. Формата му беше човешка, но кожата му напомняше на сандвич с кайма, престоял забравен в шкафчето в училище цяла година — зелена и на петна, с мехури с големината на сгради и с черни петна от хилядолетията, прекарани под вулкана. Ръцете му също бяха човешки, но с нокти на орел. Краката му бяха покрити с люспи като на змия.

— Последният отпор на олимпийците — разсмя се Кронос. — Колко са жалки!

Зевс хвърли мълния от колесницата си. Взривът ѝ освети целия свят. Усетих труса дори тук, на Олимп, но когато прахолякът се уталожи, Тифон не беше помръднал. Олюля се леко, на темето на грубата му глава се беше появил димящ кратер, но той само изрева ядосано и продължи напред.

Вече можех да движа краката си. Кронос като че ли не го беше забелязал. Вниманието му беше насочено към битката и предстоящата победа. Ако успеех да издържа още няколко секунди и ако татко спазеше обещанието си...

Тифон стъпи в реката, водата стигна само до глезените му.

„Сега! — помислих си. — Моля те, сега!“

От картината в пушека като по чудо се разнесе сигнал на раковина. Призивът на океана. Сигналът на Посейдон.

Реката изригна с двайсетметрови вълни. От водата изскочи нова колесница, теглена от огромни морски коне, които спокойно плуваха във въздуха. Баща ми, сияещ в синьо от излъчваната мощ, предизвикателно обиколи краката на гиганта. Посейдон вече не беше старец. Отново приличаше на себе си — загорял, силен и с черна брада. Замахна с тризбеца си и реката откликна, вдигна се и обви с вода чудовището.

— Не! — изрева Кронос след миг смаяно мълчание. — НЕ!

— ХАЙДЕ, БРАТЯ! — Гласът на Посейдон беше толкова силен, че се зачудих дали го чувах от изображението в огъня, или той отекваше през целия град. — ЗА ОЛИМП!

На гребена на вълните се издигнаха воители, яхнали огромни акули, дракони и морски коне. Начело на този легион от циклопи беше...

— Тайсън! — извиках.

Знаех, че нямаше как да ме чуе. Взрях се в него смаяно. Беше пораснал и сега беше висок поне десет метра, колкото по-големите си братовчеди. За първи път го виждах с пълно бойно снаряжение. Зад него беше сторъкият Бриарей.

Циклопите носеха дълги вериги от черно желязо, достатъчно тежки, за да служат за котва на боен кораб, с тривърхи куки накрая. Завъртяха ги като ласа и започнаха да омотават Тифон, прокарваха ги по краката и ръцете му, носеха се по вълните и го оплитаха. Звярът изрева, разтресе веригите, няколко от циклопите паднаха от гърбовете на акулите, но веригите бяха много. Само тежестта на батальона циклопи беше достатъчна, за да събори Тифон. Посейдон хвърли тризбеца си и го улучи в гърлото. Златистата кръв на безсмъртните ихор бликна от раната като водопад, по-висок и от небостъргач. После тризбецът отхвъркна обратно в десницата на Посейдон.

Останалите богове подновиха атаката си с нова сила. Арес заби меч си в носа на Тифон. Артемида изстреля в очите на чудовището десетина сребристи стрели. Аполон го обсипваше с горящи стрели, които подпалиха препаската му. Зевс пращаше мълния след мълния, а водата бавно се надигна, обвини Тифон като пашкул и той започна да потъва под тежестта на веригите. Чудовището изрева със сетни сили, мятеше се така, че вълните заляха брега на Джърси, погълнаха пететажни сгради и за малко не отнесоха моста Джордж Вашингтон, но накрая падна на дъното на реката, където татко му отвори проход — безкрайна водна пързалка, която щеше да го отведе право в Тартар. Главата на гиганта изчезна във водовъртежа и това беше краят.

— Ха! — извика Кронос. Замахна с меч през пушека и образът се разпадна.

— Вече идват насам — рекох. — Играта свърши.

— Още не е започнала дори!

Втурна се към мен като светкавица. Гроувър, смелият глупав сатир, се изпречи на пътя му, но Кронос го събори, все едно беше парцалена кукла.

Отстъпих и с едно лъжливо движение се опитах да забия върха на меч в корема му. Това беше добър номер. За съжаление Люк също го знаеше. Той парира удара ми и ме обезоръжи с един от първите

трикове, на които ме беше научил някога. Мечът ми отхвъркна и изчезна през пукнатината в пода.

— Спрете! — появи се изневиделица Анабет.

Кронос се завъртя към нея и замахна да я посече с Клеветник, но тя успя да парира меч с ножа си. Само най-бързият и най-смелият боец може да направи подобно нещо. Не ме питайте откъде намери силата, но Анабет пристъпи напред, за да си помогне с тежестта на тялото си, и за миг се озова лице в лице с господаря на титаните.

— Люк — прошепна тя през стиснати зъби, — вече зная всичко. Довери ми се.

Кронос изръмжа гневно:

— Люк Кастелан е мъртъв! Тялото му ще изгори, щом приема истинския си вид!

Опитах се да се раздвижа, но отново бях като вкаменен. Откъде ранената и полужива от умора Анабет беше намерила сили да се бие с титана?

Кронос удвои натиска, искаше да измъкне меча си, но тя го държеше приклещен с ножа, макар че ръцете й трепереха. Постепенно той успя да наклони върха на Клеветник към шията ѝ.

— Майка ти — прошепна Анабет — е видяла съдбата ти.

— Да служи на Кронос! — прогърмя гласът на титана. Това е съдбата ми.

— Не — възрази тя. От очите ѝ се стичаха сълзи, може би от тъга или от болка. — Това не е краят, Люк. Пророчеството го казва. Тя е видяла какво ще направиш. И то е напълно в стила ти.

— Ще те смачкам, момиче!

— Няма — отвърна Анабет. — Обеща ми. И сега сдържаш Кронос.

— Лъжи! — Той натисна отново и този път Анабет се олюля. Със свободната си ръка титанът я удари в лицето и тя падна.

Събрах цялата си воля и се надигнах, но имах чувството, че отново съм поел тежестта на небосвода на раменете си.

Кронос се извиси над Анабет с вдигнат меч.

Кръв се процеждаше от крайчеца на устата ѝ. Тя простена:

— Едно семейство, Люк. Закле се.

С мъка пристъпих към тях. Гроувър се беше изправил до трона на Хера, но явно и на него му беше трудно да се раздвижи. Само че

преди да стигнем до Анабет, Кронос се олюля.

Взря се в ножа в ръката ѝ и в кръвта на лицето ѝ. „Закле се.“

Простена, не можеше да си поеме дъх.

— Анабет... — Но това не беше гласът на титана, а на Люк. Хвърли се към нея. — Ранена си...

— Ножът ми — Анабет се опита да му го подаде, но той падна на пода. Погледна ме умоляващо. — Пърси, моля те...

Вече можех да се движа.

Втурнах се напред и грабнах ножа. Избих Клеветник от ръката на Люк и мечът политна в огнището. Люк не ми обърна никакво внимание. Пристъпи към Анабет, но аз заставах пред него.

— Не я докосвай!

Гняв свъси лицето му. Гласът на Кронос изръмжа:

— Джаксън...

Въобразявах ли си, или цялото му тяло искреше в златисто?

Той изпъшка отново. И пак се разнесе гласът на Люк:

— Той се превръща. Помогнете ми. Той е... почти е готов. Повече няма да има нужда от тялото ми. Моля ви...

— Не! — изрева Кронос. Огледа се за меча си, но той беше сред въглените в огнището.

Пое към него. Опитах се да му попреча, но той ме блъсна с такава сила, че паднах до Анабет и си ударих главата в трона на Атина.

— Ножа, Пърси — прошепна Анабет. Едва дишаше. — Героя... острието прокълнато...

Когато отворих очи, видях как Кронос сграбчва меча. Изрева от болка и го хвърли. Ръцете му бяха белязани от нажежения метал. Огънят се беше разгорял бурно, сякаш не искаше да приеме при себе си ятагана. В пламъците се очертаваше образът на Хестия, която намръщено гледаше Кронос.

Люк се обърна и се свлече на земята, превил изгорените си ръце.

— Моля те, Пърси...

Изправих се. Приближих се с нож в ръка. Трябваше да го убия. Точно това трябваше да направя.

Люк явно се досети какво възнамерявах. Облиза устни.

— Не можеш... Не можеш да го направиш. Той отново ще вземе връх... за да се защити. Само аз... знам къде. Мога... мога да го сдържа.

Сега вече тялото му със сигурност искреше, кожата му димеше.

Вдигнах ножа, за да нанесе удар. След това погледнах Анабет, Гроувър я беше взел в обятията си, за да я защити. И най-сетне разбрах какво се беше опитвала да ми каже.

„Ти не си героят“ — беше заявила Рейчъл.

— Моля те — простена Люк. — Времето изтича.

Ако Кронос възвърнеше истинската си форма, нямаше как да го спрем. В сравнение с него, Тифон щеше да е като буйно хлапе от детската градина.

В главата ми отекна стихът от пророчеството: „Героя мечът прокълнат ще съсече“. Всичко се обърна с главата надолу. Подадох ножа на Люк.

— Пърси! — извика Гроувър. — Какво...

Да, може би бях полудял. Превъртял.

Люк сграбчи дръжката.

Стоях пред него беззащитен.

Той развърза ремъка на бронята си, оголи късче кожа под лявата си мишница — място, което трудно можеше да бъде наранено по време на битка. И с последно усилие заби ножа.

Върхът едва-едва разкъса плътта, но Люк изрева. Очите му заискриха като разтопена лава. Тронната зала се разтресе. От Люк струеше мощна енергия, ставаше все по-силна и по-силна. Затворих очи, нещо като ядрена експлозия обгори кожата ми и напука устните ми.

Възцари се тишина.

Когато отворих очи, видях проснатия пред огнището Люк. Около него подът беше почернял. Ятаганът на Кронос се беше разтопил и металът се процеждаше сред ярките въглени.

По лявата гръд на Люк се стичаше кръв. Очите му бяха отворени — сега бяха сини, както преди. Дишаше на пресекулки.

— Добър... нож — прошепна той дрезгаво.

Коленичих до него. Анабет докуцука, подкрепяна от Гроувър. И двамата плачеха.

Люк се взря в нея.

— Ти... знаеше... Едва не те убих, но ти знаеше...

— Шшшт — гласът й трепереше. — Накрая ти се оказа героят, Люк. Сега ще отидеш в Елисейските полета.

Той едва-едва поклати глава.

— По-скоро... да се преродя. Три пъти. За Островите на блажените.

Анабет изсумтя.

— Винаги си се стремял към върха.

Той протегна обгорялата си ръка. Анабет докосна върховете на пръстите му.

— А ти... — Люк се закашля, по устните му изби кръв. — Обичаше ли ме?

Тя избърса сълзите си.

— Преди мислех... смятах... — Обърна глава към мен, все едно да се увери, че все още съм до нея. Дадох си сметка, че и аз не отделях поглед от нея. Светът се разпадаше, а единственото, което имаше значение за мен, беше, че е жива. — Беше ми като брат, Люк — изрече тя нежно.

Той кимна, все едно точно това беше очаквал. Потрепери от болка.

— Ще донеса амброзия — обади се Гроувър. — Ще...

— Гроувър — Люк преглътна. — Ти си най-смелият сатир, който познавам. Нищо няма да помогне...

Отново се закашля. Сграбчи ме за ръкава, усетих топлината, която се излъчваше от него, кожата му все едно гореше.

— Етан. Аз. Всички, които не са припознати от родителите си. Не позволявай... Не позволявай да се случи отново.

В очите му пламтеше гняв, но и молба.

— Няма — отвърнах. — Заклевам се.

Люк кимна и ръката му се отпусна.

След няколко минути се появиха боговете. Нахлуха с гръм и трясък в тронната зала, готови за бой.

И намериха мен, Гроувър и Анабет, свити край трупа до огнището.

— Пърси — обади се смаяно татко, — какво... Какво е станало тук?

Обърнах се и се изправих пред олимпийците.

— Трябва ни плащеница — рекох едва чуто. — Плащеница за сина на Хермес.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

ПОЛУЧАВАМЕ НЕВЕРОЯТНИ НАГРАДИ

Лично трите мойри дойдоха да вземат тялото на Люк.

За първи път срещнах трите старици, когато бях на дванайсет. Те седяха на една крайпътна сергия за плодове и предяха нишката на живота ми. Тогава ме бяха уплашили, уплашиха ме и сега — три кошмарни бабки, понесли торби с игли за плетене и кълба прежда.

Една от тях ме погледна и макар да не каза нищо, животът ми буквално изтече пред очите ми. Изведнъж бях на дваисет. След това — на средна възраст. После станах грохнал старец. Силите ме напуснаха и зърнах собствения си гроб, в който бавно се спускаше ковчег. И всичко това за по-малко от секунда.

— Край — рече тя.

Старицата вдигна кълбото синя прежда — същото, което преди четири години бях видял в ръцете им. Тогава бях решил, че това е моята нишка на живота. Сега разбихах, че е била нишката на Люк. Бяха ми показали живота, който ще трябва да бъде пожертван, за да бъде подреден наново светът.

Вдигнаха тялото на Люк, увито в бяло-зелен саван, и поеха към вратата.

— Почакайте! — обади се Хермес.

Вестоносецът на боговете беше облечен в хитон и сандали, а на главата си носеше шлем. Крилцата на шлема потрепваха, докато той вървеше. Змиите Джордж и Марта се увиваха около кадуцея и шепнеха:

— Люк, горкият Люк...

Замислих се за Мей Кастелан, която седеше сама в кухнята, печеше курабийки и правеше сандвичи за сина си, който никога вече нямаше да се върне у дома.

Хермес придърпа савана от лицето на Люк и го целуна по челото. Прошепна няколко думи на старогръцки — прощален благослов.

— Сбогом.

След това кимна и трите мойри отнесоха тялото на сина му.

Докато те излизаха, се замислих за великото пророчество. Сега вече ми ставаше ясен смисълът. „Героя острието прокълнато ще съсече.“ Героят беше Люк. Прокълнатото острие всъщност беше ножът, който той беше дал на Анабет преди години. Ножът беше прокълнат, защото Люк беше нарушил клетвата си и беше предал приятелите си. „Във сетен миг едничък избор ще реши...“ — това беше моят избор дали да му дам ножа и да повярвам на Анабет, че Люк все още може да постъпи правилно. „Всеобща гибел или Олимп да съхрани“ — той се беше жертвал, за да съхрани Олимп. Рейчъл беше права. В крайна сметка не аз, а Люк беше героят.

Разбрах и друго: когато Люк се е гмурнал в Стикс, той също е трябвало да си избере нещо, което да го придържа към живота. В противен случай е щял да загине. Аз бях избрал Анабет и подозирах, че той също се беше спрял на нея. Сигурно си беше представил сцената, която Хестия ми беше показала — той, Талия и Анабет в доброто старо време, когато им е обещал, че ще бъдат семейство. Нараняването на Анабет по време на схватката в тронната зала го беше разтърсило и му бе напомнило за клетвата му. Това беше позволило на съзнанието му да възвърне контрола над тялото си и да победи Кронос. Неговата слабост, ахилесовата му пета, ни беше спасила.

Изведнъж стоящата до мен Анабет се олюля. Подхванах я и тя изкрещя, бях я сграбчил за счупената ръка.

— О, богове! — смотолех. — Извинявай, Анабет.

— Няма нищо — прошепна тя и припадна в ръцете ми.

— Трябва ни помощ! — извиках.

— Ето ме! — Аполон пристъпи към нас. Огнената му броня беше ослепително ярка, с марковите си слънчеви очила и съвършена усмивка той привличаше на модел, рекламиращ бойна екипировка. — Богът на медицината на вашите услуги!

Прокара длан по лицето на Анабет и прошепна някакво заклинание. Синините мигом избледняха. Белезите и раните изчезнаха. Ръката ѝ оздравя и тя въздъхна в съня си.

Аполон се усмихна.

— След няколко минути ще се събуди. А през това време може да съчиним поема за победата ни. „Аполон и приятелите му спасяват

Олимп.“ Какво ще кажеш?

— Благодаря, Аполон — отвърнах. — А за поемата... Сам ще се справиш по-добре.

Следващите няколко часа ми бяха като в мъгла. Спомних си обещанието, което бях дал на мама. Зевс изслуша странната ми молба и без да му мигне окото, щракна с пръсти и заяви, че покривът на „Емпайър Стейт Билдинг“ е осветен в синьо. Повечето простосмъртни сигурно се питаха какво ли означава това, но мама щеше да разбере, че съм оцелял и Олимп е спасен.

Боговете се захванаха да оправят тронната зала и за нула време приключиха, тъй като все пак със задачата се бяха заели дванайсет свръхмогъщи създания. С Гроувър се погрижихме за ранените и след като пътеката към асансьора се появи отново, отидохме да видим приятелите си, които бяха оцелели. Циклопите бяха спасили Талия от затисналата я статуя. Сега тя куцукаше с патерици, но иначе беше добре. Конър и Травис Стол се бяха отървали само с леки наранявания. Заклеха се, че не са прекалили с плякосванията си из града. Казаха ми, че родителите ми са добре, но не са ги пуснали да се качат на Олимп. Госпожа О’Лиъри била изровила Хирон изпод срутилата се стена и го занесла в лагера. Братята се тревожеха за стария кентавър, но той поне беше жив. Кейти Гарднър докладва, че е видяла Рейчъл Елизабет Деър да изскача от „Емпайър Стейт Билдинг“ след края на битката. Изглеждаше добре, но никой не знаеше къде е, което ме безпокоеше.

Нико ди Анджелио беше приветстван на Олимп като истински герой. Баща му вървеше с него, въпреки че по принцип Хадес можеше да идва на Олимп само по време на зимното слънцестоене. Богът на мъртвите се оглеждаше смаяно и като че ли не можеше да повярва на очите си, че роднините му го хвалят и приятелски го потупват по гърба. Сигурно за първи път го приемаха толкова радушно тук.

Клариса се появи с маршова стъпка, макар че все още зъзнеше заради престоя си в ледения блок и Арес изрева:

— Ето го и моето момиче!

Богът на войната я погали по главата и я тупна по гърба, след което я обяви за най-добрия воин, който бил виждал.

— И как само размаза дракона, а? Ей така те искам!

Клариса като че ли не знаеше на кой свят се намира. Само кимаше и премигваше, сякаш я беше страх, че баща ѝ може да я удари, но накрая все пак започна да се усмихва.

Край мен минаха Хера и Хефест. Хефест помърмори малко, задето му бях седнал за миг на трона, но накрая заяви, че съм се справил „щो-годе добре“.

Хера презрително изсумтя и рече:

— Явно и този път ще ви се размине на теб и онова непоносимо момиче.

— Анабет спаси Олимп! — възкликнах възмутено. — Тя убеди Люк да спре Кронос.

— Хmmm! — Хера обидено се въртна, но като че ли поне засега бяхме в безопасност.

Дионис все още беше с превръзка на главата. Той ме измери с поглед и каза:

— Е, Пърси Джаксън. Виждам, че Полукс е жив, така че явно не си чак толкова загубен. Сигурно е заради моето обучение.

— Тъъъ, да, господине — отвърнах.

Той кимна.

— В благодарност за смелостта ми, Зевс намали наказанието ми в гадния ви лагер. Сега ми остават само петдесет, а не сто години.

— Петдесет години?! — Опитах си да си представя какво ще е да търпя Дионис, докато стана дядо, стига изобщо да доживеех до тази възраст.

— Но няма смисъл да подскачаш от радост, Джаксън — продължи той и си дадох сметка, че изговаряше името ми правилно. — Все още възнамерявам да вгорча живота ти.

Не успях да сдържа усмивката си.

— Естествено.

— Радвам се, че сме наясно с позициите си.

Дионис се обърна и се зае да поправя трона си от лозови пръчки, които бяха пообгорели от огъня.

Гроувър не се отделяше от мен. От време на време се разплакваше.

— Толкова горски духове загинаха, Пърси. Толкова много...

Прегърнах го през рамо и му дадох един парцал да си издуха носа.

— Справи се чудесно, приятелю. Ще възстановим всичко. Ще засадим нови дървета. Ще почистим парковете. Приятелите ти ще се преродят в един по-хубав свят.

Той подсмърчаше унило.

— Да, може би е така. Но и преди това ми беше трудно да ги накарам да се размърдат. Все още се водят официално за прогонен от Съвета. Никой не се интересува какво говоря за Пан. А сега дали някога отново ще се вслушат в думите ми? Та аз ги поведох към гибел!

— Ще се вслушат — уверих го. — Защото мислиш за тях. Не познавам друг, който толкова да го е грижа за природата.

Гроувър се опита да се усмихне.

— Благодаря ти, Пърси. Надявам се... Надявам се, знаеш колко се гордея, че съм ти приятел.

Потупах го по рамото.

— Люк беше прав за едно. Ти си най-смелият сатир на света.

Той пламна като домати и в този миг се разнесе боен зов на раковина. Армията на Посейдон влезе в залата.

— Пърси! — извика Тайсън. Втурна се към мен с разтворени ръце. За щастие брат ми се беше свил до обичайните си размери, така че прегръдката му беше като да те прегази трактор, а не цял автопарк от селскостопански машини.

— Не си мъртъв! — заяви той.

— Не съм — кимнах. — Невероятно, нали?

Тайсън радостно плесна с ръце и се засмя.

— И аз не съм мъртъв! Ура! Оковахме Тифон, знаеш ли? Беше забавно!

Зад него петдесетината циклопи се засмяха, като кимаха и се потупваха доволно по гърбовете.

— Тайсън беше начело — избоботи един. — Той е смел!

— Най-смелият сред циклопите! — обади се друг.

Тайсън се изчерви.

— Не, не беше...

— Видях те — прекъснах го. — Страхотен беше!

Горкият Гроувър едва не припадна. Ужасно го беше страх от циклопи. Но събра кураж и се обади:

— Три пъти ура за Тайсън!

— Урррра! — изреваха циклопите.

— Не, недейте, моля! Не ме яжте! — прошепна Гроувър, но май само аз го чух.

Раковините отекнаха отново. Циклопите се отдръпнаха и баща ми влезе в тронната зала. Беше облечен с броня, тризъбецът искреше в ръката му.

— Тайсън! — извика той гръмогласно, — чудесно се справи, сине! Пърси... — Лицето му стана строго, размаха пръст към мен и за миг си помислих, че може да ме удари. — Прощавам ти, задето седна на трона ми. Ти спаси Олимп!

Разпери ръце и ме прегърна. Смутено си дадох сметка, че за първи път прегръщах баща си. От него се излъчваше топлина като от обикновен човек, ухаеше на плаж и свеж морски въздух.

Посейдон се отдръпна и ми се усмихна мило. Чувствах се толкова добре, че чак се просълзих. До този момент май не си бях позволявал да си призная колко изплашен съм бил през последните няколко дни.

— Тате...

— Шшшт — прекъсна ме той. — Никой герой не е неподвластен на страха, Пърси. А сега ти си най-великият герой на всички времена. Дори и Херкулес...

— ПОСЕЙДОН! — избоботи гръмовен глас.

Зевс се беше настанил на трона си и се взираше гневно в баща ми. Останалите богове вече заемаха местата си. Дори и Хадес беше тук, беше се настанил в обикновен каменен стол до огнището. Нико седеше по турски в краката му.

— Посейдон — продължи Зевс, — толкова ли си вирнал носа си, че да не искаш да се присъединиш към нас, братко?

Помислих си, че баща ми ще избухне, но той ме погледна и ми намигна.

— За мен ще е чест, господарю Зевс.

Може би наистина стават чудеса, нали? Посейдон се отправи към рибарския си трон и съветът на боговете започна.

Докато Зевс държеше дълга реч за смелостта на боговете, дрън-дрън-дрън, Анабет се промъкна и седна до мен. Изглеждаше доста добре, предвид че преди малко беше припаднала.

— Изпуснах ли нещо? — прошепна тя.

— Като че ли никой не се кани да ни убие — отвърнах тихо. — Поне засега.

— Ще ни е за първи път днес.

Ухилих се, но Гроувър ме сръга в ребрата, тъй като Хера ни гледаше заплашително.

— И накрая — заяви Зевс, — бих искал да изразя благодарността ни — той се прокашля, все едно му беше трудно да изговори думите, — въъ, благодарността ни за помощта на Хадес.

Господарят на мъртвите кимна. Целият сияеше от самодоволство, но пък си го беше заслужил. Потупа сина си по рамото и Нико изглеждаше по-щастлив отвсякога.

— И, разбира се — продължи Зевс, като смутено се разшава на трона, — трябва да... въъ... трябва да благодарим на Посейдон.

— Извинявай, братко, не те чух — обади се Посейдон. — Какво каза?

— Трябва да благодарим на Посейдон — повтори през стиснати зъби Зевс. — Без него... щеше да е трудно...

— Трудно ли? — попита невинно Посейдон.

— Невъзможно — поправи се Зевс. — Щеше да е невъзможно да победим Тифон.

Боговете замърмориха одобрително и тупнаха с оръжията си по пода в знак на съгласие.

— И сега ни остава — продължи Зевс — единствено да благодарим на младите герои, които защитиха Олимп. Макар че по трона ми имаше няколко пукнатини...

Първо привика Талия, тъй като му беше дъщеря, и ѝ обеща да ѝ помогне да попълни отряда си от ловджийки.

Артемидата се усмихна.

— Справи се чудесно, Талия. Гордея се с теб. Загиналите ловджийки няма да бъдат забравени. Сигурна съм, че ще намерят покой в Елисейските полета.

Тя погледна многозначително Хадес.

Той сви рамене.

— Вероятно.

Артемидата не отмести погледа си от него.

— Добре — изръмжа Хадес. — Ще се погрижа да придвижат по-бързо документите им.

Талия сияеше от гордост.

— Благодаря, господарке.

Поклони се на боговете, дори на Хадес, и докуцука с патериците си до трона на Артемида.

— Тайсън, сине на Посейдон — изрече Зевс.

Тайсън притеснено излезе напред.

— Ето това е младеж, който не оставя нищо в чинията си — изсумтя одобрително Зевс. — Тайсън, заради проявената смелост във войната като водач на циклопите те назначавам за пълководец в олимпийската армия. Отсега нататък ще си начело на братята си, когато боговете воюват. И ще получиш ново... ъъ... какво оръжие би искал? Меч? Топор?

— Сопа! — отвърна Тайсън и посочи счупената си пика.

— Добре — рече Зевс. — Ще ти дадем нова... ъъ... сопа. Най-хубавата сопа, която може да се намери.

— Ура! — извика Тайсън, останалите циклопи се присъединиха към вика му и когато се върна при тях, дълго го тупаха по гърба.

— Гроувър Андъруд от народа на сатирите! — извика Дионис.

Гроувър смутено пристъпи напред.

— Престани да си дъвчеш ризата! — скара му се Дионис. — Честна дума, няма да те изям. За проявената смелост и саможертвата, дрън-дрън-дрън, и тъй като поради нещастното стечение на обстоятелствата се отвори едно място, боговете сметнаха за удачно да те назначат в Съвета на чифтокопитните старейшини.

Гроувър се олюля и падна като отсечено дърво.

— О, прекрасно — въздъхна Дионис, а две ниади се втурнаха към припадналия Гроувър. — Е, когато се свести, кажете му, че вече не е прогонен в изгнаничество и че всички сатири, ниади и други горски духове отсега нататък ще се отнасят към него като към господар на дивата природа, с всички произтичащи от това права, привилегии и нужната почит, и така нататък, и така нататък. А сега, моля ви, изнесете го оттук, преди да се е съвзел и да е започнал да блее.

— Храанааа... — простена Гроувър, докато ниадите го мъкнеха навън.

Е, поне с него всичко щеше да е наред. Щеше да се събуди като господар на дивата природа и цяло ято красиви ниади щяха да се грижат за него. Животът можеше и да е много по-лош.

Атина извика:

— Анабет Чейс, моята дъщеря.

Анабет ме стисна по рамото, излезе напред и коленичи в нозете на майка си.

Атина се усмихна.

— Дъще, ти надхвърли и най-смелите ми надежди. Използва мъдростта, силата и смелостта си, за да защитиш този град и нашите престоли. Докладваха ни, че Олимп е... така да се каже, почти напълно разрушен. Господарят на титаните е причинил много щети, които сега трябва да бъдат поправени. Разбира се, лесно можем да го възстановим с помощта на божествените си способности, но смятаме, че градът може да стане по-хубав. Ще се възползваме от възможността, която съдбата ни предостави. А ти, дъще моя, ще си начело на новото строителство.

Анабет смаяно вдигна глава.

— Господарке?

Майка ѝ се усмихна.

— Ти си вече архитект, нали? Изучавала си проектите на Дедал. Кой би се справил по-добре със задачата да пресътвори Олимп и да издигне паметник за следващото хилядолетие?

— И ще мога... ще мога да направя всичко, което си поискам?

— Каквото си пожелаеш — отвърна богинята. — Изгради нов град, който да пребъде през вековете.

— При едно условие: да има достатъчно мои статуи — обади се Аполон.

— И мои — допълни Афродита.

— И мои също — извика Арес. — Големи статуи с големи зловещи мечове и...

— Достатъчно — прекъсна го Атина. — Ясно ѝ е. Стани, дъще, ти си новият архитект на Олимп!

Анабет се надигна като в сън и се върна при мен.

— Честито — усмихнах се.

За първи път я виждах занемяла.

— Ще трябва... ще трябва да започна с планирането... Първо, чертожна хартия и въж... моливи...

— ПЪРСИ ДЖАКСЪН! — обяви Посейдон. Името ми отекна в залата.

Разговорите секнаха. Възцари се тишина, чуваше се само пращането на огъня. Всички бяха впили погледи в мен — боговете, техните деца, циклопите, горските духове. Застанах в средата между тронове, а Хестия ми се усмихна окуражително. Сега беше приела вида на малко момиче, изглеждаше доволна и щастлива да е отново край огнището си. Усмивката ѝ ми вдъхна смелост.

Първо се поклоних на Зевс. След това коленичих пред трона на баща ми.

— Стани, сине — рече той.

Изправих се смутено.

— Великите герои заслужават отплата за подвизите си — рече Посейдон. — Някой от присъстващите ще отрече ли, че синът ми заслужава награда?

Очаквах, че все някой ще се обади. Боговете винаги се караха за каквото и да станеше дума, а и много от тях не ме харесваха. Само че никой не възрази.

— Съветът е съгласен — обяви Зевс. — Пърси Джаксън, ще получиш дар от боговете.

Поколебах се.

— Какво си пожелая ли?

Зевс кимна строго.

— Знам какво ще поискаш. Най-великия дар. Да, ако го пожелаеш, ще ти го дадем. От векове не сме оказвали подобно благоволение на простосмъртен, но, ако пожелаеш, ти, Персей Джаксън, ще станеш бог. Безсмъртен. Неумиращ. Ще служиш на баща си за вечни времена.

Взрях се в него онемял.

— Тъъ... Бог?

Зевс въздъхна.

— Един доста бавно загаряващ бог, явно. Но да, със съгласието на целия съвет, мога да те направя безсмъртен. И тогава ще трябва да те търпя завинаги.

— Хммм — обади се Арес. — Това означава, че ще мога да го размазвам, когато си поискам, а след това той пак ще се появява и ще моли за още. Добре звучи.

— И аз съм съгласна — рече Атина, като се взираше в дъщеря си.

Обърнах се. Анабет сведе поглед. Беше пребледняла. Спомних си как преди две години си бях помислил, че тя ще се закълне във вярност на Артемида и ще стане ловджийка. Тогава едва не получих удар при мисълта, че ще се разделим завинаги. Сега тя изглеждаше по същия начин.

Замислих се за трите мойри и как бях видял живота ми да преминава пред очите ми за секунди. Можеше да избегна всичко, което бях зърнал. Да не остарея, да не умра, да не ме заровят в гроба. Можеше да остана юноша завинаги, в чудесна форма, могъщ и безсмъртен, да служи на баща ми. Можеше да получи власт и вечен живот.

Кой би отказал подобно предложение?

След това отново погледнах Анабет. Замислих се за приятелите ми в лагера — Чарлз Бекендорф, Майкъл Ю, Силена Берегард и всички останали, които бяха загинали. Замислих се за Етан Накамура и за Люк.

И взех решение.

— Не искам — рекох.

Мълчание. Боговете се споглеждаха озадачено, все едно се съмняваха, че не са чули хубаво.

— Какво? — смръщи вежди Зевс. — Отказваш нашия щедър дар?

В гласа му се прокрадна заплаха като надигаща се буря, която всеки миг щеше да се разрази.

— Поласкан съм, благодаря ви много — отвърнах. — Не се обиждайте, но... Още толкова много неща има да изживея. Не бих искал да пропусна годините си в колежа.

Боговете ме гледаха мрачно. Анабет беше вдигнала ръка към устата си, сякаш за да сдържи напирания отвътре вик. Очите ѝ искряха. Само заради това си заслужаваше.

— Но все пак бих поискал нещо в отплата — продължих. — Обещавайте ли да изпълните желанието ми?

Зевс се замисли за миг.

— Стига да е във властта ни.

— Във властта ви е — отвърнах. — А и не е толкова трудно. Но първо се закълнете в реката Стикс.

— Какво? — подскочи Дионис. — Съмняваш ли се в нас?

— Веднъж ми казаха — отвърнах, като гледах Хадес, — че винаги трябва да настоявам за тържествена клетва.

— Виноват — обади се Хадес и сви рамене.

— Добре! — изръмжа Зевс. — От името на съвета се заклевам в реката Стикс, че ще изпълним всяко твоє *разумно* желание, стига да е във властта ни.

Останалите богове зашепнаха одобрително. Отекна гръм и разтърси тронната зала. Вече нямаше връщане назад.

— Отсега нататък искам да признавате децата си — рекох. — Всички деца... на всички богове.

Олимпийците смутено се разшаваха.

— Пърси, какво точно означава това? — попита баща ми.

— Кронос нямаше да излезе от Тартар, ако не бяха полубоговете, които се чувстваха изоставени от родителите си — обясних. — Те смятаха, че не са обичани и това, съвсем основателно, ги изпълваше с омраза и гняв.

Царствените ноздри на Зевс потръпнаха ядосано.

— Осмеляваш се да ни обвиниш...

— Време е да се сложи край на „неопределените“ деца — продължих. — Искам да се закълнете, че ще припознавате децата си, всичките си деца, преди да навършат тринайсет. Да не ги изоставяте да скитат по света и да стават плячка на чудовищата. Вместо това да ги пращате в лагера, за да бъдат обучени как да оцелеят.

— Хей, чакай малко! — обади се Аполон, но аз бях набрал скорост и не му позволих да ме прекъсне.

— Също и дребните божества, Немезида, Хеката, Морфей, Янус, Хеба — всички те заслужават амнистия и място в лагера. Техните деца не бива да бъдат забравяни. Калипсо и останалите миролюбиви роднини на титаните също трябва да получат амнистия. А Хадес...

— И мен ли ме причисляваш към дребните божества? — изрева Хадес.

— Не, господарю — отвърнах веднага. — Но и вашите деца не бива да бъдат пропускани. Те трябва да имат своя хижа в лагера. Нико е доказателство за това. Непотърсените деца не бива да се тъпчат в хижата на Хермес и да се чудят кои са родителите им. Трябва да има хижа за всеки от боговете. И да няма повече споразумения на Тримата големи. И без това никой не ги спазва. Трябва да престанете да се

опитвате да се отървете от мощните полубогове, а да ги изпращате в лагера за обучение. Децата на всички богове ще бъдат добре дошли там и с тях ще се отнасят с уважение. Това е моето желание.

Зевс изсумтя.

— Свърши ли?

— Пърси — рече Посейдон, — искаш твърде много от нас. Прекаляваш.

— Дадохте ми клетва — рекох. — И сега очаквам да я изпълните.

Гледаха ме мрачно. За моя изненада, Атина първа се обади.

— Момчето е право. Не постъпихме мъдро, като не обръцахме внимание на децата си. Това се оказа стратегическа грешка през изминалата война и едва не доведе до унищожението ни. Пърси Джаксън, таях съмнения за теб, но — хвърли поглед към Анабет и кисело продължи, — може би съм грешала. Предлагам да приемем искането на момчето.

— Хмм — измърмори Зевс. — Едно дете да ни нарежда какво да правим! Но...

— Всички са съгласни — обяви Хермес.

Всички богове вдигнаха ръце.

— Благодаря — рекох.

Обърнах се, но преди да направя и крачка, Посейдон извика:

— За почест!

Циклопите се подредиха в шпалир от тронове до вратата, като образуваха проход, през който да мина. Застанаха мирно с вдигнати за почест оръжия.

— Слава, Персей Джаксън — извика Тайсън, — герои на Олимп... и мой брат!

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

БЛЕКДЖАК Е ОТВЛЕЧЕН

С Анабет си бяхме тръгнали да си ходим, когато зърнах Хермес в една закътана градина край двореца. Гледаше съобщение по Изида в дъгата на един шадраван.

Спрях се и казах на Анабет:

— Изчакай ме пред асансьора.

— Сигурен ли си? — Огледа ме изпитателно и кимна. — Да, сигурен си.

Хермес като че ли не забеляза приближаването ми. Образите в дъгата се сменяха толкова бързо, че едва схващах какво показваха. Сменяха се телевизионни новини от всички краища на страната — снимки от разрушенията на Тифон, опустошението, останало след битките в Манхатън, пресконференция на президента, кмета на Ню Йорк, бронетранспортъори по Шесто авеню.

— Невероятно — измърмори Хермес и се обърна към мен. — Изминаха цели три хиляди години, а още не мога да разбера напълно силата на мъглата... и на човешката глупост.

— Тъж... Трябва ли да благодаря за последната забележка?

— А, нямам предвид теб. Макар че може да се отнася и за теб, след като отклони предложението за безсмъртие.

— Това беше правилният избор.

Той ме огледа изпитателно, след това отново се обърна към изображенията в дъгата.

— Виж. Вече са убедени, че Тифон е бил ужасна буря. Де да беше така. Нямаат представа защо статуите от Долен Манхатън са изчезнали от местата си и са на парчета. Постоянно въртят запис как Сюзан Антъни удушава Фредерик Дъглас. Но сигурно ще намерят някакво логично обяснение и за това.

— Градът много ли е пострадал?

Хермес сви рамене.

— Отървал се е изненадващо леко. Простосмъртните са в паника, разбира се. Но това е Ню Йорк. Не съм виждал по-устойчива сбирщина от хора. След няколко седмици всичко ще си тръгне както преди. И аз ще им помогна, разбира се.

— Вие?

— Аз съм вестносецът на боговете. Моята работа е да следя простосмъртните и ако е необходимо, да им помагам да намерят обяснение за случилото се. Ще ги успокоя. Повярвай ми, ще решат, че е било страшно земетресение, или пък слънчево изригване. Ще повярват на всичко, освен на истината.

Звучеше огорчен. Джордж и Марта се увиваха около кадуцей мълчаливо, което подсказваше, че господарят им наистина е много ядосан. Не биваше да се обаждат, но не се сдържах и казах:

— Дълга ви извинение.

Хермес настръхна.

— За какво?

— Мислех, че сте лош баща — признах. — Смятах, че сте изоставили Люк, защото сте знаели съдбата му и не сте направили нищо, за да я предотвратите.

— Наистина знаех съдбата му — призна тъжно той.

— Но сте знаели всичко, не само че ще мине на страната на титаните. Знаели сте как ще постъпи накрая. Че ще направи правилния избор. Но не е трябвало да му го казвате, нали?

Хермес се взираше във фонтана.

— Никой не може да си играе със съдбата, Пърси, дори и боговете. Ако го бях предупредил какво му предстои или пък се бях опитал да повлияя на решенията му, щеше да стане по-зле. Да си мълча, да стоя далеч от него... Ужасно трудно ми беше.

— Трябвало е да го оставите сам да намери пътя си и да изиграе ролята си в спасяването на Олимп.

Богът въздъхна.

— Не трябваше да се сърдя на Анабет. Когато Люк отиде при нея в Сан Франциско... Знаех, че тя ще има важно влияние върху съдбата му. Бях го видял. Смятах, че Анабет може да направи това, което на мен не ми е по силите, и да го спаси. И когато отказа да тръгне с него, едва сдържах гнева си. Не биваше да се поддавам на емоциите. После страшно се ядосах на себе си.

— Анабет наистина го спаси — рекох. — Люк умря като герой. Жертва се, за да убие Кронос.

— Благодаря ти за тези думи, Пърси. Но Кронос не е мъртъв. Никой не може да убие титан.

— Но...

— Не знам — изръмжа Хермес. — Никой не знае. Разпаднал се е на прах. Разнесъл го е вятърът. Ако имаме късмет, Кронос се е пръснал на толкова малки частички, че никога повече няма да успее да събере съзнанието си, още по-малко да се появи в плът и кръв. Но ще е грешка, ако го обявим за мъртъв.

Стомахът ми се сви на топка.

— А другите титани?

— Разбягаха се — отвърна той. — Прометей изпрати на Зевс писмо с хиляди извинения, задето е подкрепил Кронос. „Само исках да намаля щетите“, дрън-дрън-дрън. Ако има поне малко ум в главата си, ще се скрие някъде за следващите няколко века. Крийс изчезна, а крепостта Ортис се разпадна. Океан потъна в дълбините, когато стана ясно, че Кронос е победен. А моят син Люк е мъртъв. Умря с мисълта, че не ми пука за него. Никога няма да си простя.

Хермес замахна с жезъла си през дъгата и образите изчезнаха.

— Веднъж ми казахте — подех, — че най-трудното за един бог е, че не може да помогне на децата си. И също така, че никой не бива да изоставя близките си каквото и да сторят.

— И сега смяташ, че съм лицемер?

— Не, прав сте. Люк ви обичаше. Накрая гой разбра каква е съдбата му. Мисля, че е бил наясно защо не сте могли да му помогнете. Спомнил си е кое е най-важното.

— Твърде късно и за мен, и за него.

— Имате и други деца. Заради Люк, трябва да ги признаете и да се погрижите за тях. Заедно с всички останали богове.

Хермес унило отпусна рамене.

— Ще се опитаме, Пърси. Да, ще се помъчим да спазим обещанието си. И за известно време всичко ще е наред. Но боговете никога не сме могли да спазваме клетвите си. Ти самият си се родил заради нарушена клетва, нали? Накрая ще забравим. Винаги е било така.

— Може да се промените.

Той се разсмя.

— Мислиш, че след три хиляди години боговете може да се променят?

— Да — отвърнах категорично. — Така мисля.

Хермес като че ли се изненада.

— Според теб... Люк наистина ли ме обичаше? След всичко, което се случи?

— Сигурен съм.

Той се взря в шадравана.

— Ще ти дам списък с децата ми. Едно момче в Уисконсин. Две момичета в Лос Анджелис. И още няколко. Ще се погрижиш ли да стигнат до лагера?

— Обещавам — отвърнах. — И няма да забравя.

Джордж и Марта се разшаваха около кадуцей. Знам, че змиите не се усмихват, но те като че ли точно това се опитваха да направят.

— Пърси Джаксън — рече Хермес, — боговете може да се поучат от теб.

Докато си тръгвах от Олимп, ме пресрещна и една богиня. Атина стоеше на сред пътя със скръстени ръце и с такова изражение, че направо застинах. Беше сменила бронята си с джинси и бяла риза, но не изглеждаше по-миролюбива, даже напротив. Сивите ѝ очи блестяха.

— Е, Пърси — рече тя. — Значи ще си останеш смъртен?

— Да, госпожо.

— И защо?

— Искам да бъда обикновен човек. Да порасна. Да отида в колеж и да изживея всичко, което изживяват обикновените колежани.

— А дъщеря ми?

— Не можех да я оставя — признах с пресъхнало гърло. И побързах да добавя: — Както и Гроувър и...

— Пощади ме. — Атина пристъпи към мен, кожата ми настръхна от мощното ѝ излъчване. — Веднъж те предупредих, Пърси Джаксън, че за да спасиш приятел, ще жертваш целия свят. Може и да съм сгрешила. Този път като че ли успя да спасиш и света, и приятелите си. Но си помисли хубаво какво ще правиш оттук нататък. Давам ти шанс да се докажеш. Не го проигравай.

И за да покаже сериозността на заплахата си, тя изригна в пламъци, които близнаха гърдите ми.

Анабет ме чакаше пред асансьора.

— Защо миришеш на пушек?

— После ще ти обясня — отвърнах.

Спуснахме се с асансьора. Музиката беше отвратителна — Нийл Даймънд или нещо подобно. Май трябваше да включа в искането си към боговете и по-хубава музика в асансьорите.

Във фоайето мама и Пол спореха с плешивия пазач, който се беше върнал на мястото си.

— Трябва да се качим! — крещеше мама. — Синът ми... — В този миг ме видя и се ококори: — Пърси!

Прегърна ме така, че ми изкара въздуха.

— Видяхме, че сградата е осветена в синьо — каза тя. Но ти не слезе, а мина толкова много време...

— И майка ти се притесни — добави Пол.

— Добре съм — уверих ги, докато мама прегръщаше Анабет. — Вече всичко е наред.

— Господин Шарън — обади се Анабет, — чудесно се справяте с меча!

Пол сви рамене.

— Дойде ми отвътре. Пърси, наистина ли... Тази история за шестстотния етаж...

— Дали Олимп е там? Да.

Той вдигна поглед замечтано.

— Бих искал да го видя някой ден.

— Пол — смъмри го мама. — Там не е за простосмъртни. Както и да е, важното е, че сме в безопасност.

Вече можех да се отпусна. Всичко беше наред. С Анабет бяхме добре. Мама и Пол бяха оцелели. Олимп беше спасен.

Но животът на децата на боговете не е лесен. Точно в този миг Нико дотича от улицата и по лицето му личеше, че се е случило нещо лошо.

— Рейчъл! — извика задъхано той. — Видях я току-що на Трийсет и седма!

Анабет се намръщи.

— Какво пак е направила?

— Отлетя — отвърна Нико. — Казах й, че ще загине, но тя не ме послуша. Взе Блекджак и...

— Взела е моя пегас? — прекъснах го аз.

Нико кимна.

— Тръгна към лагера. Каза, че трябвало да отиде там.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ОХЛАЖДАТ МЕ

Не можех да допусна някой да ми краде пегаса. Дори и Рейчъл. Това, което беше направила, едновременно ме ядоса, изненада и разтревожи.

— Какво ли е намислила? — измърмори Анабет, докато тичахме към реката. За съжаление подозирах какъв беше отговорът и от него направо ми призляваше.

Движението беше натоварено. Улиците бяха пълни с хора, които смаяно разглеждаха опустошенията от бойните действия. На всяка крачка имаше полицейски патрулки с виещи сирени. Нямахме никакъв шанс да хванем такси, а пегасите бяха отлетели. Бях готов да се съглася и на няколко карнавални понита, но те бяха изчезнали безследно, заедно с всичката бира в центъра. Затова хукнахме, като едва си проправяхме път през тълпите смаяни простосмъртни по тротоарите.

— Няма да успее да мине през вълшебните граници — продължи задъхано Анабет. — Пелей ще я изяде.

Не се бях сетил за това. Мъглата нямаше да заблуди Рейчъл. Лесно щеше да намери лагера, но се надявах, че вълшебните граници ще я спрат. Не ми беше минало през ума, че Пелей може да я нападне.

— Трябва да побързаме. — Обърнах се към Нико. — Можеш ли да извикаш няколко конски скелета?

Той едва си поемаше дъх от бягането.

— Толкова съм уморен... че не мога да извикам и кучешки кокал.

Спуснахме се по дигата към реката. Щом слязохме долу, изсвирих силно. Не исках да го правя. Въпреки вълшебното почистване с пясъчния долар, който бях дал на Ийст Ривър, водата си оставаше доста замърсена. Не ми харесваше мисълта, че заради мен морските животни може да се разболеят. Но така или иначе, те веднага откликнаха на зова ми.

Сивата вода се разпени и на повърхността се появиха три водни кончета. Изцвилиха нещастно и разтърсиха гриви, за да падне тинята. Бяха страшно красиви, с пъстроцветни рибешки опашки, с глави и преднища на бели жребци. Водачът им беше по-едър от останалите — жребец, който можеше да носи дори и циклоп.

— Дъга! — извиках. — Как си, приятелю?

Той изцвили жално.

— Да, съжалявам — отвърнах. — Но въпросът е спешен. Трябва веднага да се върнем в лагера.

Дъга изпръхтя.

— Тайсън ли? Добре е! Съжалявам, че не е тук. Сега е пълководец на циклопската армия.

— Йооооооо!

— Да, сигурен съм, че ще ти донесе ябълки. А ще може ли...

След секунди с Анабет и Нико порехме водите на реката побързо и от скутери. Профучахме под моста Трогс Нек и се отправихме към залива.

Имах чувството, че измина цяла вечност, преди да зърнем брега на лагера. Благодарихме на водните кончета и излязохме на сушата, където ни чакаше Аргус. Той стоеше на пясъка със скръстени ръце, стоте му очи гледаха мрачно.

— Тук ли е? — попитах.

Той кимна.

— Всичко наред ли е? — обади се Анабет.

Аргус поклати глава.

Поехме след него по пътеката. Беше ми странно отново да съм в лагера, всичко изглеждаше толкова спокойно — без горящи сгради, без ранени бойци. Хижите се белееха на слънцето, полята искряха от роса. Наоколо не се виждаше жива душа.

Но в Голямата къща ставаше нещо. От прозорците струеше зелена светлина, точно както бях видял в съня си с Мей Кастелан. Мъгла — вълшебна мъгла — се спускаше над двора. Хирон лежеше на голяма като за кон носилка край игрището за волейбол, няколко сатира се суетяха край него. Блекджак подскочаше разтревожено в тревата.

— Не съм виновен, шефе! — заоправдава се той, щом ме видя.
— Шантавото момиче ме накара!

Рейчъл Елизабет Деър стоеше до стъпалата към верандата. Ръцете ѝ бяха вдигнати, сякаш чакаше някой от горните етажи да ѝ хвърли топка.

— Какво прави? — попита Анабет. — Как е минала през преградите?

— Долятя с пегаса — отвърна един от сатирите и погледна обвинително Блекджак. — Профуча покрай дракона, все едно няма никакви прегради.

— Рейчъл! — извиках и поех към нея, но сатирите ме спряха.

— Пърси, недей — обади се Хирон. Опита се да се надигне и потрепери от болка. Лявата му ръка беше гипсирана, двата му задни крака също, цялата му глава беше бинтована. — Не бива да я прекъсваш.

— Нали беше говорил с нея!

— Говорих. И я поканих тук.

Зяпнах го смаяно.

— Но ти каза, че няма да позволиш на никого да се пробва отново! Закле се...

— Знам какво съм казал, Пърси. Но това беше грешка. Рейчъл имаше видение за проклятието на Хадес. Според нея то вече не е в сила. И ме убеди, че заслужава да ѝ дам възможност да се опита.

— А ако още е в сила? Ако Хадес не е намерил време да го премахне? Тя ще полудее!

Мъглата се виеше около Рейчъл. Тя цялата трепереше.

— Хей! — изкрещях. — Спри!

Хукнах към нея, без да обръщам внимание на сатирите. На около три метра от нея се сблъсках с нещо като невидима сфера, която я заобикаляше. От удара отскочих и се проснах в тревата.

Рейчъл отвори очи и се обърна. Приличаше на сомнамбул — все едно ме виждаше, но в същото време спеше.

— Спокойно — рече тя, гласът ѝ сякаш идваше от много далеч. — Заради това дойдох тук.

— Ще превъртиш!

Тя поклати глава.

— Това е призиванието ми, Пърси. Най-сетне разбрах всичко.

Звучеше точно така, като Мей Кастелан. Трябваше да я спра, а не можех дори да се изправа.

Къщата се разклати. Вратата рязко се отвори и отвътре засия зелена светлина. Разнесе се спарена миризма на змийско леговище.

И мъглата се виеше като стотици змии, които се спускаха по гредите на верандата и обикаляха около къщата. На прага се появи оракулът.

Съсухрената мумия с пъстра рокля пристъпи напред. Изглеждаше по-зле от обикновено, ако изобщо това беше възможно. Косата ѝ падаше на кичури. Сбръчканата кожа се беше нацепила като седалката на стар автобус. Изцъклените очи сезираха неவிждащо, но сякаш нещо я притегляше право към Рейчъл.

Рейчъл протегна ръце. Не изглеждаше изплашена.

— Толкова дълго си чакала — рече тя. — Вече съм тук.

Слънцето заискря ярко. Във въздуха над верандата увисна рус младеж с бяла тога, слънчеви очила и наперена усмивка.

— Аполон! — ахнах аз.

Той ми намига и вдигна пръст към устните си.

— Рейчъл Елизабет Деър — поде той. — Притежаваш дарбата на прорицателите. Но освен дар, тя е и прокоба. Сигурна ли си, че я искаш?

Тя кимна.

— Това е моята съдба.

— Приемаш ли рисковете?

— Да.

— В такъв случай, продължавай — рече богът.

Рейчъл затвори очи.

— Приемам тази роля. Вричам се на Аполон, покровителя на прорицателите. Отварям очите си за бъдещето и няма да забравя миналото. Приемам духа на Делфи, гласа на боговете, този, който говори неясно, пророка на съдбата.

Нямах представа откъде ѝ идваха тези думи, но докато ги изричаше, мъглата се сгъсти. От устата на мумията като питон изпълзя плътен зелен пушек, плъзна се по стъпалата и ласкаво се заувива по краката на Рейчъл. Мумията се сгърчи и се разпадна, от нея остана само шепа прах върху стара пъстра рокля. Мъглата погълна Рейчъл и за миг тя изчезна от погледите ни. След това пушекът се разсея.

Рейчъл падна като подкосена и се сви на кълбо. Анабет, Нико и аз се втурнахме към нея, но Аполон ни спря:

— Стойте! Това е най-деликатният момент.
— Какво става? — извиках. — Какво й е?
Аполон се взираше загрижено в Рейчъл.
— Сега духът трябва да я приеме.
— А ако не я? — попита Анабет.
— Четири срички — отвърна Аполон и отброи на пръстите си:
— Мно-го ло-шо!

Въпреки предупреждението му, коленичих до Рейчъл. Задущливата спарена миризма беше изчезнала. Мъглата потъна в земята и зелената светлина изчезна. Но Рейчъл беше бледа като платно. Едва дишаше.

Изведнъж клепачите й потрепнаха и се отвориха. Прикова очи в мен.

— Пърси?

— Добре ли си?

Опита се да се надигне.

— Ох!

Притисна длани към слепоочията си.

— Рейчъл — обади се Нико, — искрицата на живота ти почти напълно бе угаснала. Виждах как умираш.

— Добре съм — прошепна тя. — Помогнете ми да стана, моля. Виденията... малко ми се вие свят.

— Сигурна ли си, че си добре? — настоях разтревожено.

Аполон слезе от верандата.

— Дами и господа, позволете ми да ви представя новия делфийски оракул!

— Стига бе! — възкликна Анабет.

Рейчъл се усмихна едва-едва.

— И на мен ми е странно, но такава е съдбата ми. Осъзнах го в Ню Йорк. Разбрах защо съм родена с дара да виждам през мъглата. Писано ми е да стана оракул.

Премигах.

— Значи сега можеш да предсказваш бъдещето?

— Невинаги — отвърна тя. — Но имам видения, в главата ми се появяват образи, думи. Когато някой ми зададе въпрос... ох!

— Започва се! — обяви Аполон.

Рейчъл се преви, сякаш някой я беше ударил в корема. След това се изправи и очите ѝ грейнаха змийскозелени.

Когато заговори, гласът ѝ отекуваше утроен, все едно едновременно чувахме три гласа:

Седмина герои ще сбере зовът,
през огън и вода ще премине светът.
Клетва трябва да се спази със сетен дъх,
пред портата на смъртта бди врагът.

Щом изрече последната дума, Рейчъл политна и се строполи на земята. С Нико я подхванахме и ѝ помогнахме да се качи на верандата. Цялата гореше, все едно имаше температура.

— Добре съм — прошепна тя с нормалния си глас.

— Какво беше това? — попитах.

Тя объркано поклати глава.

— Кое?

— Струва ми се — обади се Аполон, — че току-що чухме следващото велико пророчество.

— И какво означава то? — извиках ядосано.

Рейчъл се намръщи.

— Изобщо не помня какво съм казала.

— Да, духът ще говори чрез теб само понякога — обясни богът.

— А през останалото време Рейчъл ще си бъде същата както преди. Няма смисъл да я тормозите с въпроси, тя не знае нищо, макар че ей сега ни даде следващото голямо предсказание за бъдещето на света.

— Какво? — възкликнах. — Но...

— Пърси — прекъсна ме Аполон, — на твое място не бих се тревожил толкова. Предишното велико пророчество, което се отнасяше за теб, се сбъдна седемдесет години след като беше произнесено. Може и да не доживееш до деня, за който се говори в предсказанието на Рейчъл.

Замислих се за думите, които Рейчъл беше произнесла със зловещия си глас — огън, вода, портата на смъртта.

— Може — отвърнах. — Но не ми звучи добре.

— Така е — заяви доволно Аполон. — Със сигурност не звучи добре. От нея ще стане чудесен оракул!

Не беше лесно да се удържим да не разпитваме, но Аполон настоя, че Рейчъл се нуждае от почивка, а и тя наистина изглеждаше отпаднала.

— Съжалявам, Пърси — рече тя. — На Олимп не ти обясних всичко, но зовът ме плашеше. Мислех, че няма да ме разбереш.

— И все още не те разбирам напълно — признах си. — Но сигурно трябва да се радвам за теб.

Рейчъл се усмихна.

— Едва ли чак да се „радваш“. Да виждаш бъдещето не е лесно, но това е съдбата ми. Надявам се, само родителите ми...

Тя замълча.

— Все още ли смяташ да отидеш в лицей „Кларион“? — попитах.

— Обещах на татко. Ще трябва да се опитам да бъда нормално момиче през учебната година, а...

— А точно сега имаш нужда от сън — намеси се Аполон. — Хирон, таванът не е много подходящо място за нашия нов оракул, нали?

— Определено. — Хирон изглеждаше много по-добре, след като богът на медицината се беше погрижил за него. — Рейчъл може да се настани в стаята за гости в Голямата къща, докато обмислим въпроса.

— Представям си пещера в гората — занарежда замечтано Аполон. — С факли и тежки пурпурни завеси на входа... Тайнствено и загадъчно. А вътре, пълно обзавеждане, с игри и система за домашно кино.

Хирон се изкашля силно.

— Какво? — намръщи се Аполон.

Рейчъл ме целуна по бузата.

— Чао, Пърси — прошепна тя. — Не е нужно да виждам бъдещето, за да ти кажа какво да правиш сега, нали?

Като че ли ме гледаше по-пронизително отпреди.

Изчервих се като домат.

— Да.

— Добре — отвърна тя. Обърна се и последва Аполон в Голямата къща.

Следобедът продължи също толкова странно. Лагерниците се прибраха от Ню Йорк с коли, пегаси и колесници. Погрижихме се за ранените. След това се събрахме край лагерния огън да изпратим загиналите.

Саванът на Силена беше яркорозов, но върху него имаше избродирано копие. Хижите и на Арес, и на Афродита я приемаха за свой герой, затова заедно подпалиха кладата ѝ. Никой не спомена думата „шпионин“. Тайната изгоря и се превърна в пепел, а в небето се издигна пушек с аромат на дизайнерски парфюм.

Дори и Етан Накамура получи саван от черна коприна с два кръстосани меча под везни. Когато пламъците го обгърнаха, си пожелах да узнае, че в крайна сметка е успял да постигне целта си. Беше платил не само с окото, а и с живота си, но дребните божества най-сетне щяха да получат уважението, което им се полагаше.

Вечерята в трапезарията мина унило. Единственият забавен епизод беше, когато дриадата Хвойничка се разпищя и се хвърли на врата на Гроувър, а всички наоколо заподсвиркваха и се развикаха. Дватамата отидоха на разходка по плажа под звездите и аз им се радвах, макар че ми напомниха за Силена и Бекендорф, което ме натъжи.

Госпожа О'Лиъри обикаляше доволно сред масите и дояждаше останките. Нико седеше на главната маса с Хирон и господин Д. и това на никой не му се струваше странно. Всички тупаха Нико по гърба и го поздравяваха за смелостта му. Дори и децата на Арес го харесваха. Това е то — появиш ли се с армия от зомбита, за да спасиш останалите, изведнъж ставаш всеобщ любимец.

Постепенно трапезарията се опразни. Някои отидоха край лагерния огън, където щеше да има песни. Други направо си легнаха. Аз седях сам на масата на Посейдон и гледах лунната пътека над залива. Виждах Гроувър и Хвойничка на плажа, държаха се за ръце и си шепнеха. Всичко беше толкова спокойно.

— Хей! — Анабет се настани до мен. — Честит рожден ден!

Постави пред мен накривена на една страна торта със синя глазура.

Зяпнах.

— Какво?

— Днес е осемнайсети август — отвърна тя. — Твоят рожден ден.

Не можех да повярвам. Изобщо не ми беше минало през ума. Но Анабет беше права. Сутринта бях навършил шестнайсет — същата сутрин, когато бях избрал да дам на Люк ножа. Пророчеството се беше сбъднало абсолютно точно, а аз изобщо не се бях замислил, че имам рожден ден.

— Пожелай си нещо — подкани ме Анабет.

— Ти ли я приготи? — попитах.

— С помощта на Тайсън.

— Затова прилича на шоколадова тухла — рекох. — Със син цимент.

Анабет се разсмя.

Замислих се за миг и духнах свещичката.

Разделихме си тортата наполовина и я изядохме с пръсти. Анабет седеше до мен и гледахме океана. Щурци и чудовища огласяха гората, но иначе беше тихо.

— Спаси света — рече тя.

— Заедно го направихме.

— А Рейчъл стана новия оракул, което означава, че няма как да си има гадже.

— Май не си разочарована — отбелязах.

Анабет сви рамене.

— А, не ме интересува.

— Да бе, да.

Тя вдигна вежди.

— Искаш да ми кажеш нещо ли, водорасляк?

— Сигурно ще ме сриташ...

— Със сигурност ще те сритам.

Избърсах крема от тортата от пръстите си.

— Когато се гмурнах в Стикс, за да стана неуязвим... Нико ми каза, че трябва да измисля едно нещо, което да ме свързва със света, заради което искам да си остана смъртен.

Анабет се взираше в далечината.

— Да?

— След това, на Олимп — продължих, — когато искаха да ме правят бог, пак си мислех...

— О, толкова ти се искаше да приемеш!

— Е, може би малко. Но не го направих, тъй като си мислех... Не исках всичко да е едно и също цяла вечност, защото нещата винаги може да станат по-добри. И си мислех...

Устата ми беше абсолютно пресъхнала.

— За някоя конкретно? — попита нежно Анабет.

Обърнах се и видях, че тя се сдържаше да не се усмихне.

— Присмиваш ми се!

— Не е вярно!

— Нарочно го правиш по-трудно!

Тя се разсмя и сложи ръце на врата ми.

— Никога, ама никога няма да ти е лесно с мен, водорасляк. Време е да свикнеш.

Целуна ме и все едно мозъкът ми се разтопи и потече по цялото ми тяло.

Искаше ми се този момент да продължи завинаги, но изведнъж се разнесе глас:

— Е, крайно време беше!

В трапезарията нахлуха лагерници с факли в ръце. Предвождаше ги Клариса. Подслушвачите ни вдигнаха на раменете си.

— Престанете! — крещях аз. — За вас няма ли личен живот?

— Влюбените трябва да се поохладят! — заяви Клариса.

— В езерото! — заприглася Конър Стол. — В езерото!

С викове и смях, те ни понесоха надолу по хълма, но така, че да сме близо, за да се държим за ръце. Анабет се смееше, аз също се смеех, макар че лицето ми беше червено като домати.

Държахме се за ръце, дори когато ни хвърлиха във водата.

Но след това аз се смях последен. Направих въздушен балон на дъното на езерото. Приятелите ни чакаха да се покажем на повърхността, но когато си син на Посейдон, не се налага да бързаш.

И това сигурно беше най-хубавата подводна целувка на всички времена.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА СБОГУВАМЕ СЕ. ЗАСЕГА.

Това лято лагерът продължи по-дълго. Цели две седмици, чак до началото на учебната година. Признавам, че това бяха най-щастливите две седмици в живота ми.

Разбира се, Анабет ще ме убие, ако го кажа, но се случваха и други страхотни неща. Гроувър разпрати сатири по целия свят, за да търсят деца като нас. Засега боговете спазваха обещанието си. Нови полубогове изскачаха навсякъде, не само в Америка, а и в други страни.

— Едвам смогваме — призна един следобед Гроувър, докато си почивахме край езерото. — За догодина ще ни трябва по-голям бюджет за пътуване, а и поне още сто сатира.

— Тези, с които разполагаш сега, дават всичко от себе си — рекох. — Според мен тях ги е страх от теб.

Гроувър се изчерви.

— Глупости. Не съм чак толкова страшен.

— Ти си господар на дивата природа, човеко! Избраникът на Пан. Член на Съвета на...

— Стига! — възрази Гроувър. — Същият си като Хвойничка. Нищо чудно, да ме накара да се кандидатирам за президент на следващите избори.

Той задържа една празна консервена кутия. Гледахме към редицата нови хижи, които се издигаха от другата страна на езерото. Досегашната подредба във формата на подкова скоро щеше да се затвори в правоъгълник. Лагерниците се бяха захванали с ентузиазъм с новата си задача.

Нико беше призовал няколко зомбита за строителството на хижата на Хадес. Засега той щеше да е единственият ѝ обитател, но тя изглеждаше адски готина — стени от Обсидиан, с череп над вратата и факли, които денонощно горяха със зелен пламък. До нея се подреждаха хижите на Ирида, Немезида, Хеката и още няколко, които

не познавах. Всеки ден в плана се появяваха нови сгради. Работата вървеше толкова добре, че Анабет и Хирон говореха за добавяне на цяло ново крило от хижи, за да е по-просторно.

Хижата на Хермес вече не беше толкова пренаселена, тъй като повечето непризнати деца бяха получили знак от родителите си. Почти всяка нощ имаше по някой подобен случай, а заедно с това нови полубогове пресичаха границите на лагера с водачите си сатири, преследвани по петите от кръвожадни чудовища. За щастие почти всички групи успяваха да стигнат невредими.

— Следващото лято ще е доста различно — рекох. — Хирон очаква да се съберат два пъти повече лагерници.

— Да — съгласи се Гроувър, — но пак ще си е същият лагер.

Той въздъхна доволно.

Отсреща Тайсън ръководеше отряд циклопи, които мъкнеха огромни каменни блокове за хижата на Хеката. Задачата им беше деликатна — всеки блок беше изписан с вълшебни символи и ако го изтървяха, или щеше да избухне, или да превърне всички в радиус от половин миля в дървета. А на това никой нямаше да се зарадва, освен Гроувър, може би.

— Ще пътувам доста — предупреди ме Гроувър, — заради работата по защита на природата и търсенето на нови полубогове. Може и да не се виждаме толкова често.

— Това не променя нищо — отвърнах. — Ти пак си оставащ най-добрият ми приятел.

Той се усмихна.

— След Анабет.

— Това е друго.

— Да — кимна Гроувър, — друго е.

В късния следобед излязох да се разходя за последен път на плажа и изведнъж чух познат глас.

— Хубав ден за риболов.

Баща ми, Посейдон, облечен в обичайните си шорти, вехта шапка и ненабиваща се на очи ярка розово-зелена риза, беше нагазил до колене във водата. В ръцете си държеше въдица и когато хвърли, кукичката с оловото излетя чак в другия край на залива.

— Здравсти, тате! — поздравих. — Какво те води насам?

Той намигна.

— Така и не успяхме да поговорим на спокойствие на Олимп. Искан да ти благодаря.

— На мен? Ти се притече на помощ и ни спаси.

— Да, като заради това унищожиха двореца ми... Но дворците винаги могат да бъдат построени отново. Получих толкова много благодарствени писма от другите богове. Дори и Арес ми писа, макар да подозирам, че Хера го е накарала. Много е приятно. И затова дойдох да ти благодаря. Явно дори и боговете могат да научат нови номера.

В далечината изведнъж се вдигнаха вълни. Над водата изскочи огромен морски дракон, подскачаше и се дърпаше, увиснал на куката. Посейдон въздъхна. Хвана въдицата с една ръка, измъкна нож с другата и преряза влакното. Чудовището потъна обратно в дълбокото.

— Много е малко — оплака се той. — Ако не го пусна, надзирателите ще ме подгонят.

— Малко ли е?

Посейдон се усмихна.

— А, да не забравя, добре се справяте с новите хижи. Може би сега ще мога да призная другите си деца и за следващото лято да ти изпратя нови братя и сестри.

— Ха-ха!

Той нави остатъка от кордата и започна да прибира въдицата.

Пристъпих смутено от крак на крак.

— Това беше шега, нали?

Посейдон ми намигна многозначително, така че не разбрах дали думите му бяха истина, или не.

— До скоро, Пърси. И не забравяй: трябва да ловиш само големите рибоци!

Той се разпадна на лекия ветрец и само въдицата му остана да лежи на пясъка.

Тази вечер беше последната ни в лагера и на нея по традиция се раздаваха мънистата. Тази година те бяха изработени от хижата на Хефест. На тях беше изобразен „Емпайър Стейт Билдинг“ и с малки гръцки букви около него бяха изписани имената на загиналите при отбраната на Олимп. Имената бяха много, но с гордост щях да си нося

мънистото. Сложих си го на връвчицата при другите три. Вече бях старо куче. Спомних си първото ми идване край лагерния огън, когато бях на дванайсет, и как се бях почувствал като у дома си. За щастие това поне не се беше променило.

— Не забравяйте никога това лято — рече Хирон. Раните му заздравяваха бързо, но той все още накуцваше. — Показахме смелост, върност и кураж. И защитихме честта на лагера.

Усмихна ми се, избухнаха викове и овации. Взрях се в огъня и видях край него момиче в кафява рокля. Тя ми намига с червените си искрящи очи. Като че ли никой друг не я забелязваше, но може би тя така предпочиташе.

— А сега — рече Хирон, — марш в леглата! Не забравяйте, че трябва да напуснете хижите утре до обяд, освен ако не сте предупредили, че ще останете. Харпиите ще изядат всеки, който се забави, а не бих искал лятото да приключи с подобен тъжен инцидент.

На сутринта с Анабет се срещнахме на хълма над лагера. Гледахме как повечето ни приятели се отправят с автобуси и леки коли обратно към истинския свят. Тук щяха да останат само някои от старите питомници и неколцина от новодошлите. Аз се връщах в „Гуди“, за първи път в живота си щях да продължа за втора година в едно и също училище.

— Чао! — Рейчъл метна раницата на гърба си. Изглеждаше притеснена, но беше твърдо решена да спази обещанието към баща си и да замине за лицей „Кларион“ в Ню Хемпшир. Новият ни оракул щеше да дойде тук чак следващото лято.

— Ще се справиш — увери я Анабет и я прегърна. За моя изненада, през последните дни двете се разбираха чудесно.

Рейчъл прехапа устни.

— Дано да си права. Честно казано, малко се притеснявам. Ами ако някой ме попита какво ще се падне на контролното по математика и започна да прорицавам в час? „Питагоровата теорема ще е въпрос номер две...“ Божове, представяте ли си какъв кошмар!

Анабет се разсмя и за моя радост, Рейчъл също се усмихна.

— Е — рече тя, — внимавайте и бъдете добри един към друг.

Можете ли да повярвате, че докато го казваше, ме гледаше! Все едно от мен можеше да се очакват някакви неприятности. Само че не

успях да възразя, тъй като Рейчъл за последен път ни пожела всичко хубаво и се спусна към пътя, където я чакаше кола.

Анабет, слава на боговете, щеше да остане в Ню Йорк. Беше получила разрешение от родителите си да се запише в училище с пансион в града, така че да е близо до Олимп и да наглежда новото строителство там.

— И да си по-близо до мен? — попитах.

— Я, кой се мисли за центъра на Вселената!

След това обаче ме хвана за ръката. Спомних си какво ми беше казала в Ню Йорк, че иска да създаде нещо дълготрайно, и си помислих, че може би това беше едно добро начало.

Драконът Пелей се уви доволно около ствола на елата под Златното руно и захърка, от устата му излизаше пара.

— За пророчеството на Рейчъл ли мислиш? — попитах Анабет.

— Как се сети? — намръщи се тя.

— Защото те познавам.

Тя ме сръга в рамото.

— Да, прав си. „Седмина герои ще сбере зовът...“ Чудя се, кои ли ще са те. Толкова много нови лагерници ще има следващото лято.

— Аха — кимнах. — А после и онова за огъня и водата...

Анебет облиза устни.

— И „пред портата на смъртта бди врагът.“ Не ми харесва, Пърси. Мислех си... Можеше поне за малко да се порадваме на спокойствие, ей така, за разнообразие.

— Няма да го има нашия лагер, ако има спокойствие — отвърнах.

— Сигурно си прав... А може и пророчеството да не се сбъдне скоро.

— Да, може да остане за следващото поколение — съгласих се.

— А ние само да се излежаваме и да се забавляваме.

Тя кимна, но все още изглеждаше притеснена. Разбихах я, но ми беше трудно да се тревожа в един такъв хубав ден, когато Анабет беше до мен и се очертаваше в идните месеци да прекарваме доста време заедно.

— Да се състезаваме до пътя? — предложих.

— Нямаш никакъв шанс!

Тя хукна надолу по хълма и аз се втурнах след нея.

За първи път не погледнах назад.

Издание:

Рик Риърдън. Последният олимпийец

Превод: Владимир Молев

Редактор: Вихра Василева

Коректор: Таня Симеонова

ИК „Егмонт България“, София, 2011

ISBN: 978-954-27-0562-8

Оригинално заглавие: The Last Olympian

Text copyright © 2009 Rick Riordan

Отпечатано в „Лито Балкан“ АД, София, 2011

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.